J.K. ROWLING

FABELDYR

OG HVOR
DE ER Å FINNE

DET
OPPRINNELIGE
FILMMANUSKRIPTET

J.K. ROWLING

FABELDYR
OG HVOR DE ER Å FINNE

DET OPPRINNELIGE FILMMANUSKRIPTET

OMSLAG OG BOKDESIGN
AV
MINALIMA

OVERSATT AV
TORSTEIN BUGGE HØVERSTAD

Pottermore

from J.K. Rowling

J.K. ROWLING'S
WW
WIZARDING WORLD

Til minne om Gordon Murray,
ekte vesen-helbreder og helt

INNHOLD

Fabeldyr og hvor de er å finne: Det opprinnelige filmmanuskriptet

Takk

Ordliste over filmuttrykk

Rolleliste og filmteam

Om forfatteren

Om bokdesignet

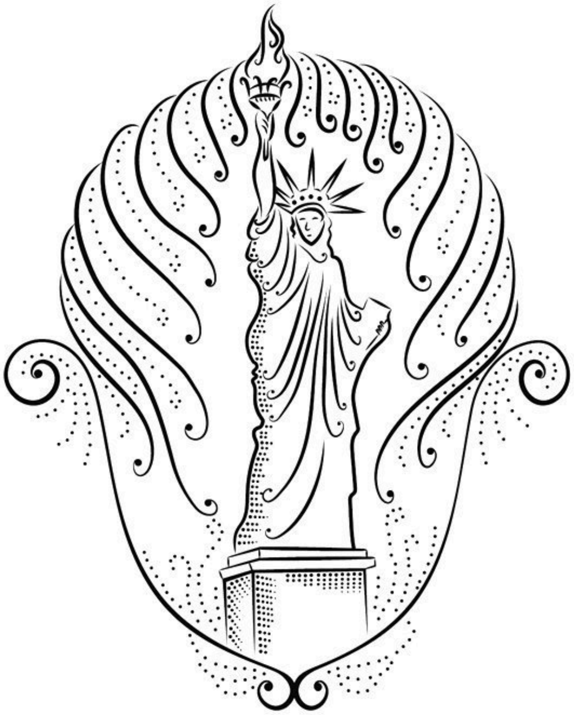

SCENE 1
EKST. ETSTEDS I EUROPA –1926 – NATT

En stor, ødslig, forfallen borg toner fram av mørket. Vi fokuserer på en brolagt plass utenfor borgen, stille, nifs og innhyllet i tåke.

Fem svartspanere nærmer seg borgen, prøvende og forsiktig. En sterk eksplosjon av kritthvitt lys slynger dem hulter til bulter.

Synsvinkelen bråsnur, og vi ser likene av dem ligge urørlig ved inngangen til en stor, inngjerdet park. En skikkelse (GRINDELWALD) *kommer inn i bildet med ryggen mot kamera. Han ignorerer likene og stirrer opp mot nattehimmelen mens kameraet panorerer mot månen.*

MONTASJE: Vi ser en rekke magiske avisoverskrifter fra 1926. Alle handler om GRINDELWALD-*angrep verden over: NYTT GRINDELWALD-ANGREP I EUROPA, GALTVORT ØKER SIKKERHETEN, ANTIMAGISK STEMNINGSBØLGE, HVOR ER GRINDELWALD? KAN NOEN VÆRE TRYGG? Han er en alvorlig trussel mot magisamfunnet, og nå er han forsvunnet. Flimrende bilder viser ødelagte bygninger, branner, skrikende ofre. Artiklene veksler stadig fortere – den verdensomspennende jakten på Grindelwald fortsetter. Til slutt kjører kamera inn på en artikkel med bilde av Frihetsstatuen.*

OVERGANG TIL:

SCENE 2
EKST. SKIP KOMMER GLIDENDE INN MOT NEW YORK – NESTE MORGEN

En lys, klar New York-dag. Kretsende måker.

Zoom inn på en person som sitter på en benk med ryggen til: SALMANDER FISLE*, værbitt, senesterk, iført en gammel, blå frakk. Ved siden av seg har han en slitt, brun lærkoffert. En av låshaspene spretter opp av seg selv.* SALMANDER *bøyer seg fort og smekker den igjen.*

Han tar kofferten på fanget, bøyer seg over den og hvisker:

SALMANDER:
Dougal – slapp av, er du snill. Ikke lenge igjen nå.

<u>SCENE 3</u>
EKST. NEW YORK – DAG

FUGLEPERSPEKTIV over New York.

<u>SCENE 4</u>
EKST. SKIP / INT. TOLLEN – KORT ETTER – DAG

Myldrende liv. SALMANDER *trasker ned landgangen mens kamera kjører inn på kofferten.*

TOLLER: (O.S.)
Neste!

SALMANDER *står i tollen – en lang rad av pulter i et havneskur, hver med sin morske amerikanske toller.* EN TOLLER *gransker* SALMANDERS *svært slitte britiske pass.*

TOLLER:
Britisk, hm?

SALMANDER:
Ja.

TOLLER:
Første besøk i New York?

SALMANDER:
Ja.

TOLLER:
(Viser til SALMANDERS *koffert.)*
Noe spiselig i den der?

SALMANDER:
(Holder hånden over brystlomma.)
Nei.

TOLLER:
Husdyr?

Koffertlåsen spretter opp igjen. SALMANDER *kikker ned og lukker den fort.*

SALMANDER:
Må se å få fikset den der – æh, nei.

TOLLER:
(Mistenksomt.)
Få se.

SALMANDER *setter kofferten på pulten mellom dem, samtidig som han diskret vrir om en låseskive i messing til GOMPESIKKER.*

TOLLEREN *vrir kofferten rundt mot seg, trykker inn smekklåsene og åpner lokket. Vi ser:*

Pysjamas, diverse kart, en notatbok, en vekkerklokke, et forstørrelsesglass og et Håsblås-skjerf. Så er han fornøyd og lukker kofferten.

TOLLER:
Velkommen til New York.

SALMANDER:
Takk.

SALMANDER *tar imot passet og kofferten.*

TOLLER:
Neste!

SALMANDER *går ut av tollskuret.*

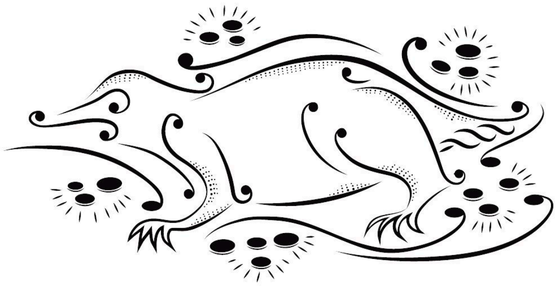

<u>SCENE 5</u>
EKST. GATE VED UNDERGRUNNSSTASJONEN VED RÅDHUSET –SKUMRING

En lang gate med helt like sandsteinsfasader. En av bygningene ligger i ruiner. En bøling reportere og fotografer virrer rundt i forgjeves håp om at noe skal skje, men uten synderlig entusiasme. En journalist intervjuer en middelaldrende mann mens de klatrer rundt i murbrokkene.

VITNE:
– og det var som – som en *vind*, eller som – som et *spøkelse*, bare svart – og jeg så aua på det – skinnende hvite auer –

JOURNALIST:
(Uttrykksløst, med notisboka i hånden.) – en svart vind – med øyne …

VITNE:
– som en svart masse, og så stupte'n ner der, neri bakken – så sant jeg lever … ner i bakken her rett for aua på meg.

TETT PÅ PERCIVAL GRAVES*, som kommer gående mot den ødelagte bygningen.*

GRAVES *er tidlig middelaldrende, velkledd, slående flott. Hele framtoningen skiller seg skarpt fra dem rundt. Han er årvåken, på hugget og utstråler intens selvsikkerhet.*

FOTOGRAF:
(Lavt.)
Hei, fikk du noe?

JOURNALIST:
(Lavt.)
Svart vind – bla bla.

FOTOGRAF:
Det er vel noe sånne atmosfæregreier. Eller elektrisk.

GRAVES *går opp fortrappa til den ødelagte bygningen. Han gransker ødeleggelsene nysgjerrig og våkent.*

JOURNALIST:
Døh – tørst, eller?

FOTOGRAF:
Næh, jeg er på vannvogna. Lovet Martha at jeg sku' slutte.

Det blåser opp. Vinden sveiper rundt bygningen med et langtrukkent, skingrende hvin. GRAVES *er den eneste som virker interessert.*

Med ett lyder en serie smell fra gatenivå. Alle snur seg for å se. En vegg slår sprekker, murbrokkene på bakken begynner å riste, og med ett eksploderer de som et jordskjelv, sprenger seg ut av bygningen og videre bortover midt i gata. Det skjer brått og voldsomt – folk og biler blir slynget veggimellom.

Så flyr den mystiske kraften til værs, hvirvler gjennom byen, stuper inn og ut av smug og ender med å smelle ned i en undergrunnsstasjon.

TETT PÅ GRAVES*, som ser granskende på ødeleggelsene i gata.*

Noe midt imellom et brøl og et ul stiger opp fra jordens indre.

SCENE 6
EKST. NEW YORK-GATE – DAG

SALMANDER *går bortover gata. Det er noe utvungent, Buster Keaton-aktig ved ham, en antydning til en annen rytme enn hos dem rundt. Han holder godt på en liten papirlapp med hvor han skal, men viser likevel vitenskapsmannens interesse for nye, fremmede omgivelser.*

SCENE 7
EKST. EN ANNEN GATE. TRAPPENE OPP TIL EN STORBANK – DAG

SALMANDER *blir nysgjerrig på lyden av rop. Han går nærmere en demonstrasjon i regi av Nye Salem Filantropiske Selskap.*

MARI LILL BAREBONES *er en staselig kvinne av Midtvest-typen iført en 1920-versjon av «puritansk» klesdrakt, karismatisk og veltalende. Hun står på et lite podium foran trappene til en storbank. Bak henne står en mann med en fane som viser organisasjonens symbol: hender som stolt tar tak om en tryllestav gjennom lysende gule og røde flammer.*

MARI LILL:
(Til folkemengden.)
… denne verdensbyen som gnistrer av alle skatter menneskets oppfinnsomhet har skapt! Kinematografer, automobiler,

radioen, elektriske lys – alt blender og forhekser oss!

SALMANDER *saktner farten og betrakter Mari Lill slik han ville observert en ukjent art: ikke dømmende, kun interessert. I nærheten står* TINA GOLDSTEIN, *med oppbrettet krage og hatten trukket ned i pannen. Hun spiser en varm pølse og har fått sennep utover overleppa.* SALMANDER *dulter borti henne idet han beveger seg fram gjennom menneskemengden.*

SALMANDER:
Uff … beklager.

MARI LILL:
Men der det er lys, er det også mørke, mine venner. Vår by er herjet av noe som sprer ødeleggelse, for så å forsvinne uten spor …

Litt lenger borti gata kommer JACOB KOWALSKI *traskende og nærmer seg mengden. Han er nervøs, kledd i en billig, brun dress og med en slitt, brun koffert i hånden.*

MARI LILL: (O.S.)
Vi må kjempe imot – så støtt oss i Nye Salem i vår kamp!

JACOB *albuer seg gjennom mengden. Også han dulter borti* TINA.

JACOB:
Oisann, sorry, skatt – skulle bare opp til banken der – om forladels – skulle bare …

JACOB *snubler over* SALMANDERS *koffert og forsvinner et øyeblikk av syne.* SALMANDER *hjelper ham opp igjen.*

SALMANDER:
Uff da, beklager så mye – kofferten min –

JACOB:
Ingen skade skjedd –

JACOB *kjemper seg videre, forbi* MARI LILL *og videre opp trappene til banken.*

JACOB:
Unnskyld!

Oppstyret rundt SALMANDER *vekker* MARI LILLS *oppmerksomhet.*

MARI LILL:
(Til SALMANDER*; sjarmerende:)*
Du der, venn! Hva har bragt deg til møtet vårt her i dag?

SALMANDER *blir brydd over plutselig å bli sentrum for oppmerksomheten.*

SALMANDER:
Å, æh … jeg bare – kom forbi …

MARI LILL:
Er du en speider? Etter sannheten?

Ørliten pause.

SALMANDER:
Heller en jager, faktisk.

FOKUS PÅ FOLK på vei inn og ut av banken.

En velkledd mann knipser en ti-cent mot en tigger som sitter der.

TETT PÅ TI-CENTEN, som faller i sakte film.

MARI LILL: (O.S.)
Hør mine ord og sann min advarsel …

FOKUS PÅ SMÅ POTER som har dukket opp i den smale sprekken mellom lokket og rommet på SALMANDERS *koffert.*

FOKUS PÅ TI-CENTEN, som treffer et trappetrinn med en klingende lyd.

FOKUS PÅ POTENE, som nå forsøker intenst å presse opp kofferten.

MARI LILL:
… og le, den som tør: Det lever hekser iblant oss!

MARI LILLS *tre adoptivbarn –* CREDENCE *og* CHASTITY*, som snart er voksne, og* MODESTY*, en jente på åtte – deler ut løpesedler.* CREDENCE *virker nervøs og ille til mote.*

MARI LILL: (O.S.)
Vi må stå sammen i kampen! For våre barns skyld – for morgendagen!
(Til SALMANDER:*)*
Nå, min venn, hva har du å si til det?

SALMANDER *ser opp mot* MARI LILL*, men i det samme får han et glimt av noe som fanger all hans oppmerksomhet. Småtleren, en liten, pelskledd mellomting mellom en moldvarp og et nebbdyr, sitter på et av trappetrinnene opp mot banken, som akkurat lirker tiggerens hatt med alle myntene ut av syne bak en søyle.*

SALMANDER *kikker overrasket ned på kofferten sin.*

FOKUS PÅ SMÅTLEREN, som er travelt opptatt med å stappe tiggerens mynter ned i en pung på magen. Småtleren skotter opp, blir vár SALMANDERS *blikk og skynder seg å stappe ned resten av myntene før den skvetter ut av syne inn i banken.*

SALMANDER *setter etter.*

SALMANDER:
Unnskyld!

FOKUS PÅ MARI LILL*, som virker forvirret over* SALMANDERS *brå likegyldighet til saken hennes.*

MARI LILL: (O.S.)
Det lever hekser iblant oss!

FOKUS PÅ TINA mens hun beveger seg gjennom mengden og følger SALMANDER *mistenksomt med blikket*.

<u>SCENE 8</u>
INT. BANKLOKALET – ET ØYEBLIKK SENERE – DAG

Et stort, imponerende banklokale. I midten, bak en gyllen disk, er kassererne travelt opptatt med å betjene kunder.

SALMANDER *kommer skjenende inn, bråstopper i inngangen og ser seg om etter dyret sitt. I både klesdrakt og opptreden skiller han seg ut blant de velkledde newyorkerne*.

BANKANSATT:
(Mistenksomt.)
Noe jeg kan hjelpe Dem med?

SALMANDER:
Nei, jeg skulle bare … bare … vente.

SALMANDER *gjør tegn mot en benk og rygger ditover. Han setter seg ved siden av* JACOB.

TINA *kikker på* SALMANDER *fra bak en søyle*.

JACOB:
(Nervøst.)
Hei. Hva er De her for?

SALMANDER *prøver desperat å få øye på småtleren*.

SALMANDER:
Samme som Dem …

JACOB:

Be om lån til å åpne et bakeri?

SALMANDER:

(Speider overalt, med tankene helt andre steder.)

Ja.

JACOB:

Snakk om sammentreff! Vel, så får vel bare bestemann vinne, da.

SALMANDER *får øye på småtleren, som nå rapper mynter fra en veske.*

JACOB *rekker fram hånden, men* SALMANDER *er alt oppe.*

SALMANDER:

Unnskyld meg.

SALMANDER *skynder seg bort. Der han satt, ligger det igjen et stort, sølvfarget egg.*

JACOB:

Hei der … Hei, De!

SALMANDER *hører ikke; han er altfor opptatt av småtler-jakten.*

JACOB *tar opp egget – idet døra til* BANKSJEFENS *kontor går opp og en* SEKRETÆR *kikker ut.*

JACOB:

Hoi, kamerat!

SEKRETÆR:

Herr Kowalski, herr Bingley kan ta imot Dem nå.

JACOB *putter egget i lomma og marsjerer mot kontoret mens han stålsetter seg.*

JACOB:

(Til seg selv.)

OK, nå … OK.

FOKUS PÅ SALMANDER*, som stjålent forfølger småtleren gjennom banken. Til slutt ser han den lirke løs en glitrende spenne fra en damesko før den smetter videre på jakt etter alt som er blankt.*

SALMANDER *må bare se hjelpeløst på at småtleren bykser smidig mellom mapper og oppi vesker og snapper og samler seg stadig mer.*

<u>SCENE 9</u>
INT. BINGLEYS KONTOR – ET ØYEBLIKK SENERE – DAG

JACOB *står overfor en majestetisk og plettfritt antrukket herr* BINGLEY. BINGLEY *sitter bøyd over* JACOBS *forretningsplan for et bakeri.*

Stillheten er trykkende. Vi hører tikkingen av et ur og herr BINGLEYS *mumling.*

JACOB *kikker ned mot lomma – egget har begynt å vibrere.*

BINGLEY:
Så for øyeblikket er De ansatt … på en hermetikkfabrikk?

JACOB:
Det var det jeg kunne finne – jeg kom ikke hjem igjen før i ’24.

BINGLEY:
Hjem igjen?

JACOB:
Fra Europa, altså. Altså – jeg var en av gutta ved fronten der.

JACOB *er tydelig nervøs. Idet han sier «fronten», mimer han å grave seg ned, i et fåfengt håp om at en spøk kan styrke hans sak.*

SCENE 10
INT. ET BAKROM I BANKEN – ET ØYEBLIKK SENERE – DAG

Klipp tilbake til SALMANDER *i banken. På jakt etter småtleren har han endt opp i en kø foran en kasse. Han strekker hals og kikker mot veska til en kvinne først i køen.* TINA *holder øye med ham fra bak en søyle.*

FOKUS PÅ MYNTER som triller fram under en benk. FOKUS PÅ SALMANDER*, som hører lyden, snur seg og ser små poter som hastig soper myntene sammen.*

FOKUS PÅ SMÅTLEREN der den sitter under benken, tjukk og selvtilfreds. Men ennå ikke riktig fornøyd, for den blir oppmerksom på det blanke skiltet i halsbåndet til en liten hund. Småtleren labber langsomt og utfordrende fram mot den og strekker ut den lille poten for å snappe skiltet. Hunden snerrer og bjeffer.

SALMANDER *kaster seg framover og stuper inn under benken. Småtleren stikker av, smutter over bankskranken og utenfor rekkevidde.*

SCENE 11
INT. BINGLEYS KONTOR – ET ØYEBLIKK SENERE – DAG

JACOB *åpner kofferten, med stor stolthet. Inni ser vi et utvalg av hans hjemmelagde bakverk.*

JACOB: (O.S.)
Jaha.

BINGLEY:
Herr Kowalski –

JACOB:
– De må smake på en polsk paczki, da – det er bestemors oppskrift, med appelsinskall – bare –

JACOB *holder fram en paczki ... men* BINGLEY *lar seg ikke distrahere.*

BINGLEY:
Herr Kowalski, hva har De å tilby banken som sikkerhet?

JACOB:
Sikkerhet?

BINGLEY:
Sikkerhet, ja.

JACOB *viser håpefullt til bakverket sitt.*

BINGLEY:
Det fins maskiner nå som kan produsere tusenvis av smultringer i timen –

JACOB:
Vet det, vet det, men de smaker ikke i nærheten av disse her –

BINGLEY:
Banken har sine interesser å ivareta, herr Kowalski. Takk for at De kom.

BINGLEY *klemter på en klokke på skrivebordet. Møtet er slutt.*

<u>SCENE 12</u>
INT. BAK BANK-SKRANKEN – ET ØYEBLIKK SENERE – DAG

Småtleren sitter på en tralle full av pengesekker, som den grådig tømmer over i pungen sin. SALMANDER *kan bare se forferdet på gjennom sikkerhetsgitteret mens en bankvakt skyver tralla bortover en gang.*

<u>SCENE 13</u>
INT. BANKEN, EN KORRIDOR – ET ØYEBLIKK SENERE – DAG

JACOB *kommer nedslått ut fra* BINGLEYS *kontor. Den bulende lomma vibrerer. Forskrekket tar han opp egget og ser seg om.*

FOKUS PÅ SMÅTLEREN, fremdeles på tralla, som akkurat nå blir skjøvet inn i en heis.

FOKUS PÅ JACOB *idet han får øye på* SALMANDER *et stykke borte.*

JACOB:

Hoi der! Engelskmann! Jeg tror egget ditt holder på å klekke.

SALMANDERS *blikk flakker mellom* JACOB *og heisdøra, som er i ferd med å lukkes, før han bestemmer seg: Han peker med tryllestaven på* JACOB. JACOB

og egget blir trukket med magi tvers gjennom banklokalet mot SALMANDER. *Et sekund senere eksiverer de.*

TINA *glor vantro fra bak søylen sin.*

SCENE 14
INT. BAKROM I BANKEN / TRAPP – DAG

SALMANDER *og* JACOB *immiverer i en trang trappegang ned til bankhvelvet. De er nå forbi kassererne og bankvaktene.*

SALMANDER *overtar forsiktig egget fra* JACOB, *akkurat idet det klekkes. Ut kommer en liten blå, slangeaktig fugl – en alkymant.* SALMANDER *stirrer på den, storøyd og undrende. Han kikker bort på* JACOB *som om han venter den samme reaksjonen fra ham.*

SALMANDER *går langsomt nedover trappa med den nyfødte skapningen.*

JACOB:
Æh – altså …

JACOB *er dypt forvirret. Han kikker opp trappa mot banklokalet, får øye på* BINGLEY, *som nærmer seg og dukker fort ut av syne nedover trappa.*

JACOB:
(For seg selv.)
Jeg var – der oppe. Det var – der oppe?

<u>SCENE 15</u>
INT. KJELLERGANG INN TIL BANKHVELVET – DAG

JACOBS *P.O.V.* – SALMANDER*, på kne, åpner kofferten og putter den nyklekte alkymanten oppi mens han hvisker kjærlig:*

SALMANDER:
Så ja, oppi med deg …

JACOB: (O.S.)
Hallo?

SALMANDER:
Nei. Rolig nå, alle – rolig. Dougal, må jeg virkelig komme ned til …

JACOB *stirrer på* SALMANDER *mens han kommer nærmere i gangen.*

Vi ser et underlig grønt vesen, en mellomting mellom pinneinsekt og plante, stikke hodet nysgjerrig opp av SALMANDERS *brystlomme. Det er Stakke, en tretryting.*

SALMANDER:
Ikke tving meg til å komme ned.

SALMANDER *ser opp og får øye på småtleren idet den klemmer seg gjennom låste gitterdører og inn i bankhvelvet.*

SALMANDER:
Nei, ikke tale om!

SALMANDER *tar fram tryllestaven og peker mot hvelvet.*

SALMANDER:
Alohomora!

Låser og tannhjul i hvelvdøra dreier rundt.

BINGLEY *kommer rundt hjørnet akkurat idet hvelvdøra går knirkende opp.*

BINGLEY:
(Til JACOB:*)*
Å jaså, så De tenkte De skulle STJELE pengene, hva?

BINGLEY *trykker på en knapp på veggen. Vi hører en alarm.* SALMANDER *peker med tryllestaven ...*

SALMANDER:
Petrificus totalis!

Øyeblikkelig blir BINGLEY *stiv som en stokk og faller langflat overende.* JACOB *kan ikke tro sine egne øyne.*

JACOB:
Herr Bingley!

Hvelvdøra går opp.

BINGLEY:
(Nesten helt lammet.)
… Kowalski!

SALMANDER *skynder seg inn i hvelvet. Der inne ligger småtleren oppå en diger haug kontanter, omgitt av hundrevis av åpne bankbokser. Småtleren glor trossig på* SALMANDER *og presser enda en gullbarre oppi den nesten sprengte pungen.*

SALMANDER:
Alvorlig talt?

SALMANDER *tar et godt tak om småtleren, endevender den og rister den etter bakbeina. Ut styrter kolossale, og tilsynelatende endeløse, strømmer av kostbarheter.*

SALMANDER:
(Til småtleren.)
Nei …

JACOB *stirrer til alle kanter i vantro og nærmest kvalmende frykt.*

Tross dette mellomværendet er SALMANDER *glad i småtleren. Han smiler bredt og klør den på magen – og enda flere skatter drysser ut.*

Vi hører fottrinn i trappa. Flere væpnede vakter kommer løpende ned og ut i hvelvgangen.

JACOB:
(I panikk.)
Nei, nei … Nei … Ikke skyt. Ikke skyt!

SALMANDER *tar hastig tak i* JACOB*, og begge – pluss småtler og koffert – eksiverer.*

SCENE 16
EKST. ØDE SIDEGATE I NÆRHETEN AV BANKEN – DAG

SALMANDER *og* JACOB *immiverer ut i en sidegate. Fra banken kimer det i sikkerhetsalarmer, og i enden av gata ser vi sammenstimling og politiet som ankommer.*

TINA *løper ut av banken og ser ned. Hun får øye på* SALMANDER *som prøver å tvinge småtleren ned i kofferten og* JACOB *som klemmer seg forskremt inntil en vegg.*

JACOB:
Aahhh!

SALMANDER:
Det er siste gang jeg sier det, din naskenose – hold labbene unna sånt som ikke tilhører deg!

SALMANDER *lukker kofferten, så snur han seg mot* JACOB.

SALMANDER:
Jeg må virkelig beklage alt dette –

JACOB:
Hva i huleste var det?

SALMANDER:
Ingenting De behøver å bry Dem om. Men dessverre har De sett altfor mye, så om De kunne være så snill å – bare bli stående der, så skal det være overstått på et blunk.

SALMANDER *prøver å finne tryllestaven og snur ryggen til* JACOB. JACOB *griper sjansen, triver kofferten og svinger den med stor kraft mot* SALMANDER*, som blir slått overende.*

JACOB:
Om forladels –

JACOB *løper for livet.*

SALMANDER *tar seg til hodet et øyeblikk og ser etter* JACOB*, som har kommet til enden av gata og forsvinner i mengden.*

SALMANDER:
Pokker òg!

TINA *nærmer seg med et målbevisst uttrykk.* SALMANDER *kommer seg på beina, tar kofferten, går mot henne og prøver å virke nonsjalant. Idet han vil gå forbi, griper* TINA *ham i albuen og eksiverer.*

<u>SCENE 17</u>
EKST. TRANGT SMUG MIDT IMOT BANKEN – DAG

SALMANDER *og* TINA *immiverer ut i et trangt, avstengt smug. Vi hører fortsatt politisirener i bakgrunnen.*

En mistenksom og andpusten TINA *forhører ham.*

TINA:
Hvem er De?

SALMANDER:
Hva behager?

TINA:
Hvem er De?

SALMANDER:
Salmander Fisle. Og De?

TINA:
Hva var det vesenet De puttet i kofferten?

SALMANDER:
Det er småtleren min.
(Peker på sennepen TINA *fortsatt har på overleppa.)*
Æhm, De har noe på –

TINA:
Hvorfor i himleste heksinga lot De en sånn en løpe fritt?

SALMANDER:

Det var ikke meningen – han er uforbederlig, skjønner De. Så fort han ser noe blankt, er han høyt og lavt –

TINA:

Ikke med vilje?

SALMANDER:

Nei.

TINA:

De kunne ikke valgt et verre tidspunkt å slippe løs en sånn en! Vi er midt oppi en krise her! De får bli med meg.

SALMANDER:

Bli med Dem hvor?

TINA *viser fram sitt offisielle ID-kort. Det viser et bevegelig foto av henne samt et imponerende symbolbilde av en amerikansk ørn: MACUSA*.

TINA:

USAs Magiske Kongress.

SALMANDER:

(Nervøst.)

Å, er De fra MACUSA? Hva er De, da – en slags detektiv?

TINA:

(Nøler litt.)

Mhmm.

Hun putter ID-kortet tilbake i kåpelomma.

TINA:

Kan De i hvert fall forsikre meg at De fiksa nixmagen?

SALMANDER:

Fikset hva da?

TINA:

(Irritert.)

Nixmagen! Niks magi – han umagiske!

SALMANDER:

Å. Beklager, vi kaller dem gomper.

TINA:
(Blir virkelig bekymret.)
De sletta vel minnet hans, ikke sant? Nixmagen med kofferten?

SALMANDER:
Øh …

TINA:
(Forferdet.)
Det er brudd på paragraf 3A, det, herr Fisle. Jo, De får bli med meg.

Hun tar SALMANDER *i albuen, og de eksiverer igjen.*

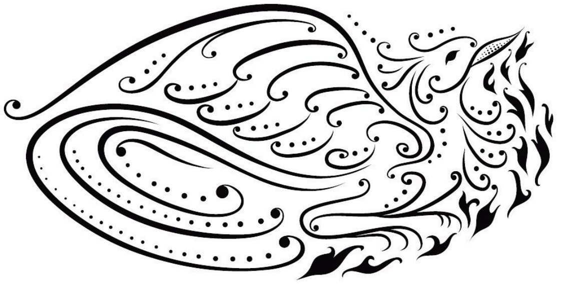

<u>SCENE 18</u>
EKST. BROADWAY – DAG

En barokt utsmykket og utrolig høy skyskraper på hjørnet av en travel gate – Woolworth-bygningen.

SALMANDER *og* TINA *skynder seg bortover Broadway mot bygningen.* TINA *nærmest haler* SALMANDER *med seg etter ermet.*

TINA:
Litt kvikt, nå.

SALMANDER:
Æh – beklager, men jeg har faktisk litt av hvert å gjøre.

TINA:
Vel, det får De bare se til å få gjort om på.

TINA *geleider* SALMANDER *kontant gjennom trafikken.*

TINA:
Hva gjør De forresten her i New York?

SALMANDER:

Jeg skulle kjøpe en bursdagspresang.

TINA:
Det kunne De vel gjort i London?

De er nå framme foran Woolworth-bygningen. Ansatte går ut og inn av en stor svingdør.

SALMANDER:
Nei, det fins bare én i hele verden som avler appaloosiske blærballer, og han bor i New York, så …

TINA *styrer* SALMANDER *mot en sidedør, voktet av en mann i uniform med kappe.*

TINA:
(Til vakten.)
Jeg har en Paragraf 3A.

Vakten åpner straks døra.

SCENE 19
INT. RESEPSJONEN I WOOLWORTHBYGNINGEN – DAG

En normal 1920-utgave av en resepsjon i et kontorbygg: folk traver rundt, noen prater.

TINA: (O.S.)
Forresten, han fyren – han stengte vi ned for et år siden. Avl av fabeldyr er ulovlig her i New York.

Rund-panorering. Vi ser TINA *komme inn gjennom døra sammen med* SALMANDER. *I det samme de kommer inn, endrer hele inngangspartiet seg*

magisk fra Woolworth-bygningens til USAs Magiske Kongress (MACUSA).

<u>SCENE 20</u>
INT. MACUSA-RESEPSJONEN – DAG

SALMANDERS *P.O.V. – De går opp en bred trapp og kommer opp i hovedresepsjonen: et kolossalt, storslagent rom med ufattelig høye takhvelvinger.*

Høyt oppe en gigantisk urskive med mengdevis av tannhjul og visere og en tekst: MAGISK TRUSSELNIVÅ. Viseren her peker mot ALVORLIG: UKJENT AKTIVITET. Bak henger et imponerende portrett av en majestetisk utseende heks: Seraphina Picquery, MACUSAs president.

Ugler seiler til og fra, og hekser og trollmenn i 1920-klær er opptatt med sitt. TINA *leder* SALMANDER *gjennom mylderet. Omgivelsene gjør tydelig inntrykk på ham. De passerer diverse trollmenn som venter i kø på å få tryllestavene sine pusset av en husnisse som styrer en sinnrik innretning av fjær.*

SALMANDER *og* TINA *kommer til en heis. Døra går opp, og der inne venter* HEISFØREREN RED*, en gnom.*

RED:
Hei, Goldstein.

TINA:
Hei, Red.

Hun skyver SALMANDER *foran seg inn.*

<u>SCENE 21</u>
INT. HEIS – DAG

TINA:
(Til RED.*)*
Avdelingen for grovere kriminalitet.

RED:
Men jeg trudderu var –

TINA:
Grovkrim! Jeg har en Paragraf 3A her!

RED *bruker en lang stang med gripeklo for å nå en heisknapp høyt over hodet. Heisen går ned.*

<u>SCENE 22</u>
INT. AVDELINGEN FOR GROVERE KRIMINALITET – DAG

TETT PÅ EN AVIS – «New York Ghost», med overskriften MYSTISK MAGI KAN GI TROLLMANNSAVSLØRING.

En gruppe av organisasjonens ledende svartspanere sitter i konsentrert diskusjon, blant dem GRAVES*, som leser avisen. Ansiktet hans er oppskrapt med bloduttredelser etter gårsdagens møte med det mystiske fenomenet. En annen tilstedeværende er selveste president* SERAPHINA PICQUERY.

FRU PICQUERY:

Den internasjonale konføderasjonen truer med å sende en delegasjon. De tror dette har sammenheng med Grindelwalds angrep i Europa.

GRAVES:

Jeg var der. Dette dreier seg om et dyr, fru president. Ikke noe menneske kunne gjøre så stor skade som dette vesenet.

FRU PICQUERY: (O.S.)

Men hva det enn er, er én ting iallfall klar: Det må stoppes. Det terroriserer nixmager, og når nixmager er redde, går de til angrep. Dette kan bety avsløring. Det kan bety krig.

Gruppen hører skritt, snur seg og ser TINA*, som nærmer seg forsiktig med* SALMANDER *på slep*.

FRU PICQUERY:

(Sint, men behersket.)

Jeg har sagt tydelig fra hva slags stilling De har her, frøken Goldstein.

TINA:

(Engstelig.) Ja, fru president, men jeg –

FRU PICQUERY:

De er ikke lenger svartspaner.

TINA:

Nei, fru president, men –

FRU PICQUERY:

Goldstein.

TINA:

Det gjelder en liten hendelse –

FRU PICQUERY:

Dette kontoret er for tiden opptatt med svært store hendelser. Kom Dem ut.

TINA:

(Ydmyket.)

Ja, frue.

TINA *skyver en tydelig uforstående* SALMANDER *tilbake mot heisen*. GRAVES *ser etter dem. Han er den eneste som virker medfølende*.

<u>SCENE 23</u>
INT. KJELLER – DAG

Heisen synker fort nedover den lange heissjakten.

Dørene går opp. Dette er et trangt, overfylt kjellerlokale uten vinduer eller luft – en smertelig kontrast til kontoret ovenpå. Åpenbart en arbeidsplass for totale tapere.

TINA *fører* SALMANDER *forbi hundre skrivemaskiner som klaprer – ubemannet – i vei. Under taket over dem henger et innviklet system av glassrør*.

Idet hvert enkelt notat eller formular er ferdig fra skrivemaskinen, bretter det seg til en origamirotte, som smutter opp det relevante røret til et kontor ovenpå. To rotter kolliderer og slåss og river hverandre i biter.

TINA *går mot en snuskete krok, under et skilt: KONTORET FOR TRYLLESTAVTILLATELSER*.

SALMANDER *dukker seg under skiltet*.

SCENE 24
INT. KONTORET FOR TRYLLESTAVTILLATELSER – DAG

Tryllestavtillatelseskontoret er ørlite grann større enn et kott. Der ligger stabler av uåpnede søknader om tryllestavtillatelse.

TINA *stopper bak en pult og tar av seg kåpa og hatten. Hun gjør et forsøk på å gjenvinne sin tapte status overfor* SALMANDER *ved å vise seg effektiv og begrave seg i papirer*.

TINA:
Vel, har De bæretillatelse for tryllestav? Alle utlendinger må ha det i New York.

SALMANDER:
(Lyver.)
Den sendte jeg i posten for ukevis siden.

TINA:
(Setter seg på pultkanten og skribler på en skriveplate.)
Fisle …
(Hun viser tydelig at hun finner ham mistenkelig.)
Og De har altså nettopp vært i Ekvatorial-Guinea?

SALMANDER:
Jeg er akkurat tilbake fra et års feltstudier. Jeg skriver en bok om fabeldyr.

TINA:
Altså om å utrydde dem, eller …?

SALMANDER:
Nei, for å hjelpe folk til å forstå hvorfor vi burde beskytte disse skapningene, ikke ta livet av dem.

ABERNATHY: (O.S.)
GOLDSTEIN! Hvor er hun henne? Hvor er hun? GOLDSTEIN!

TINA *dukker i skjul bakom pulten sin, og* SALMANDER *morer seg.*

ABERNATHY *kommer inn. Han er en selvhøytidelig paragrafrytter, men forstår straks hvor* TINA *har gjemt seg.*

ABERNATHY:
Goldstein!

TINA *kommer sakte og skyldbevisst fram fra gjemmestedet.*

ABERNATHY:
Har De nettopp trengt Dem inn hos spaneravdelingen igjen?

TINA *skal til å forsvare seg, men* ABERNATHY *fortsetter.*

ABERNATHY:
Hvor har De vært?

TINA:
(Forlegent.)
Hva …?

ABERNATHY:
(Til SALMANDER*.)*
Hvor plukket hun opp Dem?

SALMANDER:
Meg?

SALMANDER *skotter fort bort på* TINA*, som rister på hodet med et desperat uttrykk.* SALMANDER *unngår å svare – det er en taus pakt mellom ham og* TINA.

ABERNATHY:
(Sint for at de ikke vil svare.)
Har De vært og snoket etter disse ny-salemistene igjen?

TINA:

Nei, selvsagt ikke, herr Abernathy.

GRAVES *kommer om hjørnet.* ABERNATHY *blir straks krypende.*

ABERNATHY:

God ettermiddag, herr Graves!

GRAVES:

'dag, æh – Abernathy.

TINA *tar et skritt fram og henvender seg direkte til* GRAVES.

TINA:

(Snakker fort, ivrig etter å få framlagt sin sak.)

Herr Graves, dette er herr Fisle – han har en merkelig skapning i den kofferten sin, og den kom seg løs og lagde en masse spetakkel i en bank!

GRAVES:

Vi får vel ta en titt på småtassen, da?

TINA *puster lettet ut: Omsider er det noen som vil høre på henne.* SALMANDER *prøver å si noe – han virker mer panikkslagen enn en småtler strengt tatt burde kreve – men* GRAVES *vifter ham unna.*

TINA *løfter teatralsk kofferten opp på et bord og slår opp lokket – og stirrer forskrekket ned på innholdet.*

FOKUS PÅ INNHOLDET I KOFFERTEN – den er full av bakverk.

SALMANDER *kommer nervøst nærmere. Han får øye på innholdet og blir forferdet.* GRAVES *ser litt forvirret ut, men smiler overlegent – enda en av* TINAS *blundere.*

GRAVES:

Tina, Tina …

GRAVES *går sin vei*. SALMANDER *og* TINA *stirrer på hverandre*.

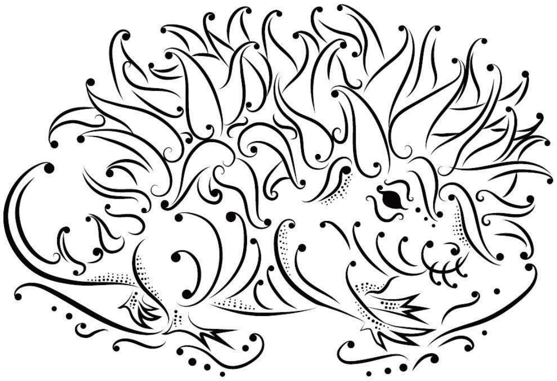

<u>SCENE 25</u>
EKST. GATE PÅ LOWER EAST SIDE – DAG

Overskyet. JACOB *marsjerer bortover gata med kofferten i hånden, forbi håndkjerrer, snuskete småbutikker og leiegårder. Han kaster stadig nervøse blikk bakover.*

<u>SCENE 26</u>
INT. JACOBS ROM – DAG

Et lite, snuskete rom, med få og slitte møbler.

TETT PÅ KOFFERTEN idet JACOB *slenger den fra seg på senga. Han kikker opp på et portrett av bestemoren som henger på veggen.*

JACOB:
Det var leit, det, bestemor.

JACOB *setter seg ved skrivepulten sin, nedslått og sliten, og hviler hodet i hendene. Bak ham spretter en av koffertlåsene opp.* JACOB *snur seg …*

*Han setter seg på senga og studerer kofferten. I det samme spretter den andre låsen opp, helt av seg selv, og kofferten begynner å riste og utstøte aggressive, dyriske lyder.*JACOB *rygger sakte unna.*

Han bøyer seg forsiktig fram … Brått flyr lokket opp, og ut spretter en vådelapp – et rotteliknende vesen med en anemoneaktig utvekst på ryggen. JACOB *kjemper med den og får et solid tak om den med begge hender, mens den stritter imot.*

Fort klipp tilbake til kofferten, som flyr opp igjen idet et usynlig vesen kommer farende ut, smeller i taket og skjener ut gjennom vinduet, som blir knust.

Vådelappen kaster seg fram og biter JACOB *i halsen så han ramler over møblementet og deiser i golvet.*

Hele rommet skaker, og veggen med bildet av JACOBS *bestemor begynner å slå sprekker og deretter nærmest eksploderer, idet flere vesener vi ikke ser, unnslipper.*

SCENE 27
INT. STORSALEN I NYE SALEM-KIRKEN – MONTASJE – DAG

En gråmørk trekirke med blendede vinduer og en høy mesanin. MODESTY *hopper paradis for seg selv, ut og inn av et oppkrittet rutenett.*

MODESTY:

Min mamma, din mamma
Hekser, fy og fy!
Min mamma, din mamma
Heks på kost kan fly
Min mamma, din mamma
Husk, ei heks kan blø
Min mamma, din mamma
Alle hekser, dø!

Mens hun synger, ser vi at kirken er full av bevegelsens utstyr – løpesedler for MARI LILLS *kampanje samt en større versjon av anti-trolldoms-fanen.*

<u>SCENE 28</u>
INT. NYE SALEM-KIRKEN – DAG

En due kurrer oppe fra et høyt vindu. CREDENCE *tar et skritt fram og stirrer dit opp. Han klapper mekanisk i hendene, og dua flyr sin vei.*

Vi følger CHASTITY *idet hun går gjennom kirken og åpner de store dobbeltdørene ut til gata.*

<u>SCENE 29</u>

EKST. NYE SALEM-KIRKEN, BAKGÅRDEN – DAG

CHASTITY *kommer ut fra kirken og ringer med en stor matklokke.*

<u>SCENE 30</u>
INT. NYE SALEM-KIRKEN, STORSALEN – DAG

MODESTY *fortsetter å hoppe paradis.* CREDENCE *blir stående og se forbi henne, ut mot døra.*

MODESTY:

… Heks nummer tre
Se'a brenne opp!
Heks nummer fire
Pisk'a, aldri stopp!

Små barn kommer strømmende inn i kirken.

TIDSKLIPP:

Barna får øst opp brun suppe og kives om å komme først. MARI LILL*, i forkle, betrakter scenen bifallende mens hun trenger seg gjennom den lille flokken.*

MARI LILL:

Husk å hente løpesedlene deres før dere får mat, barn.

Flere av barna snur seg mot CHASTITY*, som har ventet pent og pyntelig på å dele ut løpesedler.*

TIDSKLIPP:

MARI LILL *og* CREDENCE *øser opp suppe.*
CREDENCE *gransker hvert ansikt intenst.*

En gutt med en stor føflekk har rykket først i køen. CREDENCE *holder opp med øsingen og stirrer på ham.* MARI LILL *strekker ut hånden og tar på ansiktet til gutten.*

GUTT:
Er'e et heksemerke, frue?

MARI LILL:
Nei. Han er i orden.

Gutten tar imot suppa og går. CREDENCE *stirrer etter ham mens de fortsetter serveringen.*

SCENE 31
EKST. FOLKSOM GATE PÅ LOWER EAST SIDE – ETTERMIDDAG

TETT PÅ EN SNURRETVIST – et blått, lite vesen med helikopteraktige vinger på hodet – som flyr høyt over gata.

TINA *og* SALMANDER *går bortover gata.* TINA *bærer kofferten.*

TINA:
(Nesten på gråten.)
Jeg begriper ikke at De ikke forglemmierte den fyren! Blir det interngranskning nå, er det slutten for meg!

SALMANDER:
Slutten for Dem? Det er da meg som –

TINA:
Fordi jeg får'ke vise meg i nærheten av de ny-salemistene!

Snurretvisten skyter forbi over hodet på dem.
SALMANDER *snurrer forferdet rundt og ser etter den.*

TINA:
Hva var det?

SALMANDER:
Æh – møll, tror jeg. En stor møll.

TINA *finner ikke denne forklaringen troverdig. De runder et hjørne og havner bakerst i en folkemengde foran en rasert bygning. Noen roper, andre evakuerer bygningen i all hast.* EN POLITIMANN *står midt i mengden og får kjeft av sinte leieboere.*

JUMP-KLIPP TIL:

SALMANDER *og* TINA *går rundt utkanten av mengden. Bak dem forsøker en bedugget boms å tiltrekke seg* POLITIMANNENS *oppmerksomhet.*

POLITIMANN:
Hei … Hei – stille der – jeg prøver å få opptatt en forklaring …

HUSMOR:
… gass-eksplosjon igjen, sier jeg jo. Neigu om jeg tar med onga opp dit igjen førenn det er trygt.

POLITIMANN:
Sorry, frue – da hadde det lukta gass.

BOMS:
(Full.)
Det var’ke gass – hei, pol’ti, jeg så det sjæl! – det var en – en sjempeschtor – en diger – flodhe–

TINA *ser opp på det ødelagte huset og legger ikke merke til at* SALMANDER *fisker fram tryllestaven fra ermet og peker på bomsen.*

BOMS:
– gass, ja. Det var gass.

De andre rundt ham er enige.

MENGDEN:
Gass. Det var gass!

TINA *får øye på snurretvisten igjen.* SALMANDER *benytter seg av hennes uoppmerksomhet, løper opp metalltrappene og inn i den ødelagte leiegården.*

<u>SCENE 32</u>
INT. JACOBS ROM – ETTERMIDDAG

SALMANDER *kommer inn på* JACOBS *rom, bråstanser og stirrer: Rommet er fullstendig ramponert. Fotavtrykk, smadrede møbler, knust glass. Og enda verre: et digert hull i ytterveggen hvor noe stort har slått seg igjennom. Vi hører* JACOB *stønne borte fra en krok.*

<u>SCENE 33</u>
EKST. GATA UTENFOR LEIEGÅRDEN – ETTERMIDDAG

KLIPP TILBAKE TIL TINA *idet hun ser seg om og det går opp for henne at* SALMANDER *har forsvunnet.*

<u>SCENE 34</u>
INT. JACOBS ROM – ETTERMIDDAG

SALMANDER *huker seg ned ved siden av* JACOB*, som stønner der han ligger på ryggen med lukkede øyne.* SALMANDER *prøver å få sett nærmere på et lite, rødt bittmerke på halsen hans, men* JACOB*, i ørska, skyver ham stadig unna.*

TINA: (O.S.)
Herr Fisle!

KLIPP TIL TINA*, som løper målbevisst opp metalltrappene til* JACOBS *gård.*

KLIPP TILBAKE TIL SALMANDER*, som desperat rekker å bruke en Reparo-formel. Rommet blir som det var igjen, og veggene reparert, sekundet før* TINA *kommer inn.*

<u>SCENE 35</u>
INT. JACOBS ROM – ETTERMIDDAG

Idet TINA *braser inn på jakt etter* SALMANDER*, sitter han på senga og prøver å se uskyldig og avslappet ut mens han rolig lukker haspene på kofferten.*

TINA:
Var den åpen?

SALMANDER:
Bare så vidt …

TINA:
Og den derre sinnssvake småtler-greia er på frifot igjen?

SALMANDER:
Øh – det kan være –

TINA:
Så finn den, da! Let!

JACOB *stønner.*

TINA *slipper kofferten og skynder seg bort til den sårede* JACOB.

TINA:
(Bekymret for JACOB.)
Han blør på halsen, han er skadet! Våkn opp da, herr nixmag …

Mens TINA *har ryggen til, smyger* SALMANDER *seg mot døra. Brått setter* TINA *i et hest hyl idet vådelappen kommer settende ut fra under et skap og hogger tennene i armen hennes.* SALMANDER *snurrer rundt, får tak i dyret etter halen og tvinger det ned i kofferten.*

TINA:
Hva i svarteste heksehammeren var det der?

SALMANDER:
Å, ingenting å bry seg om. Bare en vådelapp.

JACOB *åpner øynene uten at de andre legger merke til det.*

TINA:
Hva mer har De nedi der?

JACOB:
(Drar kjensel på SALMANDER.)
Du!

SALMANDER:

Hallo.

TINA:
Bare rolig, herr –

JACOB:
Kowalski … Jacob …

Tina tar JACOB *i hånden for å hilse.*

SALMANDER *hever tryllestaven.* JACOB *rykker baklengs i frykt og klynger seg til* TINA*, som plasserer seg beskyttende foran ham.*

TINA:
De kan ikke forglemmiere ham nå! Vi trenger ham som vitne.

SALMANDER:
Hva behager – nå har De skjelt meg ut tvers igjennom New York for at jeg ikke gjorde det med det samme …

TINA:
Han er skadet! Han ser dårlig ut!

SALMANDER:
Han blir så bra, så. Vådelappbitt er ikke noe alvorlig.

SALMANDER *stikker tryllestaven til side.* JACOB *brekker seg i en krok.* TINA *glor vantro på* SALMANDER.

SALMANDER:
Jeg skal innrømme at dette er en litt sterkere reaksjon enn jeg har sett før, men hadde det vært alvorlig – da ville han …

TINA:
Hva da?

SALMANDER:
Vel, det første symptomet ville vært at det sto flammer ut av anus –

JACOB *tar seg skrekkslagen til buksebaken.*

TINA:

Dette er jo hel-katastrofe.

SALMANDER:

Det varer bare to døgn, toppen! Jeg kan godt passe på ham hvis De vil –

TINA:

Å jaså, passe på ham, De? Vi «passer ikke på» sånne! Herr Fisle, vet De noe som helst om trollmanns-samfunnet her i Amerika?

SALMANDER:

Jeg vet faktisk en hel del. Jeg vet at dere har nokså gammeldagse lover om forholdet til ikke-magiske. At dere ikke skal være venner med dem, og ikke kan gifte dere med dem, hvilket virker temmelig besynderlig på meg.

JACOB *følger med på samtalen med åpen munn.*

TINA:

Hvem vil gifte seg med ham? Begge to får bli med meg –

SALMANDER:

Jeg ser ingen grunn til at jeg skulle behøve å bli med –

TINA *prøver å løfte den halvt bevisstløse* JACOB *fra golvet.*

TINA:

Hjelp til, da!

SALMANDER *føler at han må.*

JACOB:

Jeg drømmer, ikke sant? Ja da … jeg er trøtt, jeg kom meg aldri til banken. Dette er bare et skikkelig solid mareritt, ikke sant?

TINA:

For oss begge, herr Kowalski.

TINA *og* SALMANDER *eksiverer med* JACOB.

Vi fokuserer på fotoet av JACOBS *bestemor, som nå på ny henger på veggen. Etter en stund rister det litt i fotoet, så faller det ned. Bak det er et hull i veggen, og der inne sitter småtleren*.

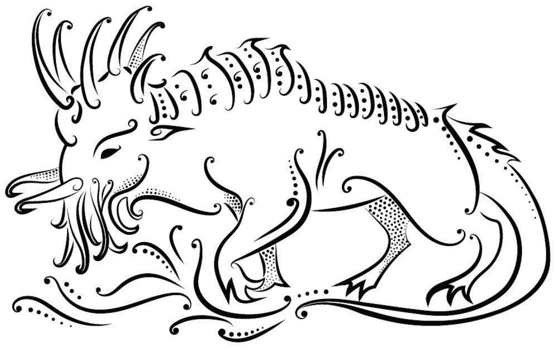

<u>SCENE 36</u>
EKST. UPPER EAST SIDE – ETTERMIDDAG

En liten gutt med en diger kjærlighet på pinne trasker bortover en travel gate hånd i hånd med faren. Idet de passerer en fruktkjerre, ser vi plutselig et eple levitere og duve bortover ved siden av gutten. Han glor storøyd mens eplet blir spist opp av noe usynlig – men smilet hans forsvinner idet kjærligheten blir snappet av samme usynlige hender.

Utenfor en aviskiosk slår plutselig bildet av en dame på en salgsplakat øynene opp. Omrisset av et vesen blir synlig, som ved kamuflasje, før det fjerner seg fra plakaten. Det flytter seg videre bortover gata, nå på ny usynlig, og kan bare anes ved kjærligheten som øyensynlig svever fritt i lufta. En hund bjeffer mot det, og vesenet setter i en spurt, velter avisstativer og får syklister og biler til å skjene ut.

FOKUS PÅ TAKET PÅ ET STORMAGASIN – vi ser en tynn, blå hale smette inn gjennom et lite loftsvindu. Brått begynner hele bygningen å riste, og takstein å falle av, idet vesenet vokser i størrelse til det fyller hele rommet.

<u>SCENE 37</u>
INT. REDAKSJONSLOKALET I SHAW-TÅRNET – SKUMRING

Det glitrende art-deco-hovedkvarteret til et medieimperium. Mange journalister sitter bøyd over arbeidet i et ytre kontor.

En heisdør går opp, og LANGDON SHAW *traver oppspilt gjennom rommet, i spissen for ny-salemistene. Han har armene fulle av kart, diverse gamle bøker og en håndfull fotografier.*

MARI LILL *er selvbehersket*, CHASTITY *sky og* MODESTY *oppspilt og nysgjerrig.* CREDENCE *virker nervøs – han liker ikke mange mennesker på en gang.*

LANGDON:
… og her har vi altså redaksjonen.

LANGDON *spretter oppspilt rundt, ivrig etter å demonstrere for ny-salemistene at han er en å regne med her.*

LANGDON:
Kom igjen!

LANGDON *snakker til enkelte av journalistene på veien.*

LANGDON:
Heisan, står til? Her kommer jeg med familien Barebones! – Akkurat nå driver de og gjør klar til å sende avisen i trykken, som vi kaller det.

Journalistene veksler sardoniske blikk mens LANGDON *leder flokken sin til en dør for enden av det åpne redaksjonslokalet.* HENRY SHAW SENIORS *assistent* – BARKER – *reiser seg bekymret.*

BARKER:
Æh, herr Shaw, senior er opptatt med senatoren –

LANGDON:
Ikke bry Dem om det, De, Barker, jeg vil snakke med min far!

LANGDON *trenger seg forbi.*

<u>SCENE 38</u>
INT. SHAW SR.s UTSIKTSKONTOR – SKUMRING

Et stort, imponerende kontor med fantastisk utsikt over byen. Avismagnaten – HENRY SHAW SENIOR – *snakker med sin eldste sønn,* SENATOR SHAW.

SENATOR SHAW:
… vi kunne jo bare kjøpe skutene …

Døra flyr opp, og inn kommer en tydelig brydd BARKER *og en oppspilt* LANGDON.

BARKER:
Beklager så meget, herr Shaw, men Deres sønn insisterte –

LANGDON:
Pappa, dette vil interessere deg.

LANGDON *strener bort til farens skrivebord og begynner å spre ut fotografiene. Vi drar kjensel på noen av motivene: ødeleggelsesscenene fra begynnelsen av filmen.*

LANGDON:
Her har jeg fått tak i noe virkelig stort!

SHAW SR.:
Din bror og jeg er ganske opptatt her, Langdon. Med å planlegge valgkampen. Vi har ikke tid til dette.

MARI LILL, CREDENCE, CHASTITY *og* MODESTY *kommer inn på kontoret.* SHAW SR. *og* SENATOR SHAW *stirrer på dem.* CREDENCE *står med bøyd nakke, nervøs og brydd.*

LANGDON:
Dette er Mari Lill Barebones fra Nye Salem filantropiske selskap, og hun har en kjempesak til deg!

SHAW SR.:
Jaså nå, så det har hun?

LANGDON:
Du vet, alt det merkelige som skjer over hele byen … de som står bak det – de er ikke som deg og meg. Dette er trolldom, nemlig.

SHAW SR. *og* SENATOR SHAW *utstråler tvil. De er bare så altfor vant til* LANGDONS *ugjennomtenkte prosjekter og flyktige interesser.*

SHAW SR.:
Langdon.

LANGDON:
Og hun vil ikke ha penger.

SHAW SR.:
I så fall: Enten er historien verdiløs, eller hun lyver om prisen. Ingen gir bort noe verdifullt for ingenting.

MARI LILL:
(Selvsikkert, overtalende.)
Det har De rett i, herr Shaw. Det vi ønsker, er uendelig mye mer verdt enn penger: Det er Deres innflytelse. Millioner av mennesker leser avisene Deres, og de må få vite om faren som truer.

LANGDON:
De derre fæle rystelsene på undergrunnsbanen – se på de bildene!

SHAW SR.:
Jeg vil gjerne at du og vennene dine går.

LANGDON:
Nei, du skjønner ikke! Bare se på bevisene –

SHAW SR.:
Jeg mener det.

SENATOR SHAW:
(Slutter seg til faren og broren.)
Langdon. Hør på hva far sier og gå.

Blikket hans flytter seg til CREDENCE.

SENATOR SHAW:
Og ta med deg gærningene.

Vi ser CREDENCE *skvette til av dette sinnet.* MARI LILL *er rolig og stålhard.*

LANGDON:
Det er ikke ditt kontor, det er pappas, og jeg er lut lei av sånt hver gang jeg setter foten her …

SHAW SR. *gjør tegn til sønnen om at han skal tie, og til* BAREBONESENE *om at de skal gå.*

SHAW SR.:
Det var alt – takk, takk.

MARI LILL:
(Rolig og verdig.)
Vi håper De vil tenke over dette på ny, herr Shaw. Vi er ikke vanskelige å finne. Inntil videre, takk for at De tok Dem tid.

SHAW SR. *og* SENATOR SHAW *ser på at* MARI LILL *snur seg og leder barna sine ut. Ute i redaksjonen er det blitt stille; alle strekker hals for å følge med i*

krangelen.

CREDENCE *mister en løpeseddel på veien ut.* SENATOR SHAW *går fram, bøyer seg og plukker den opp. Han kaster et blikk på heksene på forsiden.*

SENATOR SHAW:
Hei, gutt. Du mistet noe.

SENATOREN *krøller sammen løpeseddelen og stikker den i hånden på* CREDENCE.

SENATOR SHAW:
Værsgod, gærning – bare sleng den i søpla, og det samme med resten av dere òg.

Bak CREDENCE *ulmer det i øynene på* MODESTY. *Hun tar broren beskyttende i hånden.*

<u>SCENE 39</u>
EKST. GATE MED SANDSTEINSFASADER – KORT ETTER – SKUMRING

TINA *og* SALMANDER *står på hver sin side av en omtåket* JACOB *og prøver å støtte ham opp.*

TINA:
Høyre her …

JACOB *utstøter brekningslyder. Det er tydelig at såret på halsen får stadig alvorligere virkning.*

Idet de runder et hjørne får TINA *dem raskt i dekning bak en stor bergingsbil. Derfra kikker hun mot et hus på motsatt side av gata.*

TINA:

OK – før vi går inn – altså, jeg har egentlig ikke lov til å ha menn på rommet.

SALMANDER:

I så fall kan herr Kowalski og jeg gjerne finne annet husly –

TINA:

Hå nei takk!

TINA *tar* JACOB *bestemt i armen og haler ham med seg over gata.* SALMANDER *følger lydig etter.*

TINA:

Forsiktig nå.

SCENE 40
INT. GOLDSTEINS GÅRD, TRAPPEGANG – SKUMRING

SALMANDER, TINA *og* JACOB *lister seg opp trappa. De har akkurat kommet opp på trappeavsatsen da* FRU ESPOSITO*, husverten, roper opp. De stivner.*

FRU ESPOSITO:

Er det deg, Tina?

TINA:

Ja, fru Esposito!

FRU ESPOSITO:

Er du alene?

TINA:

Jeg er alltid alene, fru Esposito!

Et øyeblikks stillhet.

<u>SCENE 41</u>
INT. GOLDSTEIN-LEILIGHETEN – STUA – SKUMRING

Trioen kommer inn i Goldstein-leiligheten.

Den er fattigslig, men livet opp av hverdagslig magi. Et strykejern stryker på egen hånd i en krok, og et tørkestativ dreier rundt på sine egne klossete bein foran kaminen med et assortert utvalg undertøy. Rundt omkring er det strødd blader: Heksevennen, Hekseprat *og* Transfigurasjon i dag.

Den blonde QUEENIE*, den skjønneste piken som noensinne har prydet en heksekappe, står der i silkeunderkjole og overvåker reparasjonen av en kjole på en skredderbyste.* JACOB *blir lamslått.*

SALMANDER *legger knapt merke til det. Det som opptar ham, er å komme seg derfra så fort råd er. Han begynner å kikke ut av vinduene.*

QUEENIE:
Tin-Tin – har du tatt med deg mannfolk hjem?

TINA:
Mine herrer, dette er min søster. Skulle du ikke ta på deg noe, Queenie?

QUEENIE:
(Uaffisert.)
Jo da –

Hun peker med tryllestaven oppover bysten, og kjolen smyger seg magisk oppover kroppen hennes. JACOB *mister mål og mæle der han står og ser på.*

TINA *begynner å rydde opp av ren frustrasjon.*

QUEENIE:
Vel, hvem er de, da?

TINA:
Det er herr Fisle. Han har begått et alvorlig brudd på nasjonale hemmeligholdsstatutter –

QUEENIE:
(Imponert.)
Å! En forbryter?

TINA:
Mhmm. Og dette er herr Kowalski, han er nixmag –

QUEENIE:
En nixmag? Tin-Tin – hva er det du driver med?

TINA:
Han er syk – lang historie. Herr Fisle har mistet noe, og jeg skal hjelpe ham å finne det.

JACOB *svaier plutselig; han svetter og er uvel.* QUEENIE *skynder seg bort til ham.* TINA *blir stående ubesluttsom, men bekymret, hun også.*

QUEENIE:
(Idet JACOB *synker baklengs ned i en sofa.)*
Du trenger å sette deg, skatt.
Hei –
(Leser tankene hans.)
– han har jo ikke spist i hele dag. Og –
(Leser tankene.)
Neimen uff da, så trist,
(Leser tankene.)
– han fikk ikke de pengene han trengte til bakeriet sitt. Tenk, baker du, skatt? Jeg elsker å lage mat.

SALMANDER *betrakter* QUEENIE *fra plassen sin ved vinduet. Nå er det vitenskapsmannens nysgjerrighet som er pirret.*

SALMANDER:
De er sesampsykiker, ikke sant?

QUEENIE:
Mhmm, jo da. Men sånne som Dem har jeg alltid trøbbel med. Briter. Det er aksenten.

JACOB:
(Idet det demrer for ham; forskrekket.)
Leser De tanker?

QUEENIE:
Å, ikke vær redd, skatt. De fleste mannfolk tenker akkurat som deg første gang de ser meg.

Hun vifter lekent med tryllestaven mot JACOB.

QUEENIE:
Men det du trenger nå, er mat.

SALMANDER *ser ut av vinduet idet en snurretvist flyr forbi. Han er nervøs, utålmodig etter å komme seg ut og finne vesenene sine.*

TINA *og* QUEENIE *setter i gang på kjøkkenet. Ingredienser kommer svevende ut av kjøkkenskapene mens* QUEENIE *hekser dem sammen til et måltid – gulrøtter og epler kapper seg selv til terninger, bakverk ruller seg selv, og gryter beveger seg.*

QUEENIE:
(Til TINA*.)*
Varm pølse … i dag òg?

TINA:
Ikke les tankene mine!

QUEENIE:
Ikke noen særlig sunn lunsj, akkurat.

TINA *peker på skapene med staven. Tallerkener, dekketøy og glass kommer flyende ut og dekker seg til på bordet, med litt bistand fra tryllestaven.* JACOB *er halvt fascinert og halvt skrekkslagen da han sjangler mot bordet.*

FOKUS PÅ SALMANDER *med hånden på dørklinka.*

QUEENIE:
(Umistenksomt.)
Liker De best pai eller strudel, herr Fisle?

Alle ser på SALMANDER*, som forlegent fjerner hånden fra klinka.*

SALMANDER:
Jeg har ingen spesielle preferanser.

TINA *stirrer på* SALMANDER*, stridslysten, men samtidig skuffet og såret.*

JACOB *har alt satt seg og fester servietten i skjortekragen.*

QUEENIE:
(Leser JACOBS *tanker.)*
Men du liker strudel, skatt, ikke sant? Strudel skal bli.

JACOB *nikker oppspilt og begeistret.* QUEENIE *gliser fornøyd tilbake.*

Med et vink med staven sender QUEENIE *rosiner, epler og deig opp i lufta. Blandingen samler seg pent og nett til en sylindrisk pai, som straks er ferdigbakt, overdådig pyntet og med et dryss av melis.* JACOB *trekker pusten dypt: Han er i himmerik.*

TINA *tenner lysene på bordet, og måltidet er klart.*

FOKUS PÅ SALMANDERS *LOMME – et lite pip, og Stakke stikker nysgjerrig hodet opp.*

TINA:
Vel, sitt ned, herr Fisle, vi lover å ikke forgifte Dem.

SALMANDER *er blitt stående ved døra, men virker tross alt blidgjort av situasjonen.* JACOB *glaner på ham og setter taust all sin vilje inn på at han skal sette seg.*

<u>SCENE 42</u>
EKST. BROADWAY – KVELD

CREDENCE *trasker alene gjennom skarer av restaurantgjester og teaterpublikum. Trafikken brøler forbi. Han prøver å dele ut løpesedler, men møter bare vantro og litt spott.*

Forut rager Woolworth-bygningen til værs. CREDENCE *ser på den med en anelse lengsel. Utenfor står* GRAVES *og stirrer granskende på ham.* CREDENCE *får øye på ham, og vi ser håp i ansiktet hans.* ALDELES *oppslukt går* CREDENCE *over gata mot* GRAVES *uten å akte på noen eller noe – alt annet er trengt til side.*

<u>SCENE 43</u>
EKST. SMUG – NATT

CREDENCE *står med bøyd nakke for enden av et halvmørkt smug.* GRAVES *kommer bort til ham, stiller seg tett inntil og hvisker konspiratorisk.*

GRAVES:
Du er lei deg. Det er moren din igjen. Noen har sagt et eller annet – hva var det de sa? Fortell meg det.

CREDENCE:
Tror De at jeg er en gærning?

GRAVES:
Nei – jeg tror du er en meget spesiell ung mann, ellers hadde jeg vel ikke bedt om din hjelp?

En pause. GRAVES *legger hånden på armen til* CREDENCE. *Det er som om denne menneskelige kontakten både skremmer og forhekser gutten.*

GRAVES:
Er det noe nytt?

CREDENCE:
Jeg driver og leter. Herr Graves, hvis jeg bare visste om det var gutt eller pike –

GRAVES:
Synet mitt viste bare hvilken enorm kraft det er i barnet. Han eller hun er ikke mer enn ti, og jeg så barnet så nær din mor – henne så jeg tydelig.

CREDENCE:
Det kan jo være hundrevis.

GRAVES *endrer tonefall – innsmigrende, trøstende.*

GRAVES:
Det er noe mer. Noe jeg ikke har fortalt deg. Jeg så deg ved siden av meg i New York. Du er den som vinner dette barnets

tillit. Det er du som er nøkkelen her – det så jeg. Du vil inn i trollmannsverdenen. Det vil jeg også, Credence. For din skyld. Så finn det barnet. Finn barnet, så vi alle sammen kan bli fri.

<u>SCENE 44</u>
INT. GOLDSTEIN-LEILIGHETEN, STUA – EN HALV TIME SENERE – NATT

Haspen på SALMANDERS *koffert smeller opp*. SALMANDER *strekker hånden ned og lukker den igjen*.

JACOB *ser litt bedre ut nå som han har fått mat. Han og* QUEENIE *har virkelig funnet tonen*.

QUEENIE:

Jobben er jo'kke akkurat superstilig, da. Jeg mener, det er stort sett å lage kaffe og av-våde dassen og … Tina er den som gjør karriere av oss.

(Hun leser tankene hans.)

Næh. Vi er foreldreløse. Muttern og fattern døde av dragepest da vi var små. Å …

(Leser tankene.)

Du er nå søt òg. Men vi har jo hverandre!

JACOB:

Kunne du holde opp å lese tankene mine, bare et øyeblikk? Ikke misforstå, altså – jeg elsker'e.

QUEENIE *kniser frydefullt. Hun er svært begeistret for* JACOB.

JACOB:

Denne middagen – det var vanvittig godt! Det er sånt jeg driver med – jeg er jo kokk, og dette, det, det er det beste måltidet jeg har spist i mitt liv!

QUEENIE:
(Ler.)
Jeg tror jeg dåner! Vet du hva, jeg har aldri snakket med en nixmag før.

JACOB:
Er det sant?

JACOB *og* QUEENIE *stirrer hverandre dypt inn i øynene.* SALMANDER *og* TINA *sitter vis-à-vis hverandre, taust og ille berørt av slike varme toner.*

QUEENIE:
(Til Tina.)
Jeg flørter aldeles ikke!

TINA:
(Brydd.)
Jeg sier bare – ikke bli forelska eller noe, han er jo nødt til å bli forglemmiert!
(Til JACOB.*)*
Ikke ta det personlig, altså.

JACOB *blir plutselig svett og blek igjen, selv om han fortsatt helst vil gjøre et godt inntrykk på* QUEENIE.

QUEENIE:
(Til JACOB.*)*
Næmmen skatt, er det helt bra med deg?

SALMANDER *reiser seg fra bordet og stiller seg litt keitet bak stolen sin.*

SALMANDER:
Frøken Goldstein, jeg tror herr Kowalski kunne ha behov for en tidlig kveld. Og dessuten bør De og jeg tidlig opp i morgen for å lete etter småtleren min, så –

QUEENIE:
(Til TINA.*)*
Hva er en småtler?

TINA *får et irritert uttrykk.*

TINA:

Ikke spør.

(Går mot et bakrom.)

OK, dere to kan sove her inne.

<u>SCENE 45</u>
INT. GOLDSTEIN-LEILIGHETEN, SOVEROM – NATT

Herrene har lagt seg i hver sin sirlig oppredde enkeltseng. SALMANDER *har snudd seg på siden med ansiktet bort, mens* JACOB *sitter og prøver å finne hode og hale på en trollmannsbok.*

TINA*, iført mønstret, blå pysjamas, banker prøvende på døra og kommer inn med et brett med to krus kakao. Krusene rører seg selv, og* JACOB *blir umiddelbart betatt igjen.*

TINA:

Jeg tenkte dere kunne ha lyst på noe varmt?

TINA *rekker omhyggelig* JACOB *kruset hans.* SALMANDER *later som han sover og snur seg ikke.* TINA *er tydelig frustrert og smeller med ettertrykk kruset fra seg på nattbordet hans.*

JACOB:

Hei, du, Fisle –

(Prøver å få SALMANDER *til å vise litt vennlighet.)*

Se her, det er kakao!

SALMANDER *rører seg ikke.*

TINA:

(Irritert.)
Toalettet er til høyre i gangen.

JACOB:
Tusen …

Idet TINA *lukker døra, får* JACOB *et raskt glimt av* QUEENIE *i naborommet. Morgenkåpa hennes er langt mindre tekkelig.*

JACOB:
… takk …

Ikke før har døra gått igjen, før SALMANDER *hopper opp av senga – fremdeles med frakken på. Han tar kofferten og legger den på golvet. Til* JACOBS *totale forbløffelse åpner han den, skritter oppi den og fortsetter å gå nedover der inne, til han forsvinner av syne.*

Fra JACOB *unnslipper et lite, forskrekket skrik.*

SALMANDERS *hånd dukker opp fra kofferten og kaller bydende på* JACOB. JACOB *stirrer, puster tungt og prøver å fatte situasjonen.*

SALMANDERS *hånd dukker utålmodig opp igjen.*

SALMANDER: (O.S.)
Så kom, da.

JACOB *tar seg sammen, kommer seg ut av senga og skritter oppi kofferten. Men den viser seg å være for trang om livet, og han blir sittende fast. Han prøver gjentatte ganger å presse seg videre nedover, og kofferten hopper opp og ned av anstrengelsene.*

JACOB:
Men for svarte, svingende …

Med et siste, frustrert byks forsvinner JACOB *brått ned og ut av syne. Kofferten smeller igjen etter ham.*

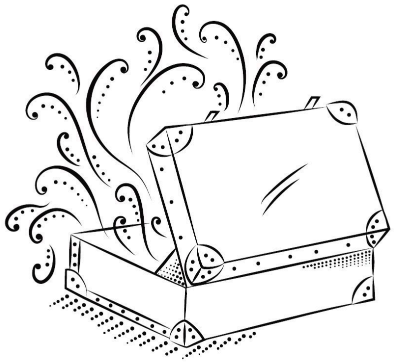

<u>SCENE 46</u>
INT. SALMANDERS KOFFERT – ET ØYEBLIKK ETTER – NATT

JACOB *ramler ned alle trappetrinnene i kofferten og kolliderer underveis med diverse gjenstander, instrumenter og flasker.*

Han er nå i et lite treskur som inneholder en feltseng, trope-utstyr og alskens redskaper som henger langs veggene. Noen treskap inneholder tau, nett og samleglass. På en pult står en utgammel skrivemaskin, sammen med en stabel manuskripter og et middelaldersk bestiarium. På en hylle står en rad potteplanter. Rader av piller og tabletter, sprøyter og reagensrør fyller en medisinkoffert. Langs veggene er det stiftet opp notater, kart, tegninger og et par bevegelige fotografier av merkverdige vesener. Et tørket kadaver henger fra en krok. Flere sekker med dyrefôr står inntil veggen.

SALMANDER:
(Kikker ned på JACOB.)
Vil du ikke sitte?

JACOB *synker ned på en pakkasse med en håndskrevet merkelapp: TØRRFÔR, MÅNENAUT.*

JACOB:

Å, det var godt.

SALMANDER *går fram og gransker bittet i halsen hans. Ett raskt blikk:*

SALMANDER:

Vådelapp, ja. Definitivt. Du må antakelig være spesielt følsom for det. Du er jo gomp, da. Så fysiologien er ørlite grann forskjellig.

SALMANDER *går til arbeidsbordet, hvor han blander planter og innholdet av diverse flasker til en grøt som han smører på såret til* JACOB.

JACOB:

Auu …

SALMANDER:

Sitt stille, nå. Og disse skulle stoppe svettingen.

(Rekker ham noen piller.)

Og en sånn burde ta knekken på rykningene.

JACOB *skuler mistenksomt på pillene han har i hånden. Til slutt innser han at han neppe har noe å tape og svelger dem.*

FOKUS PÅ SALMANDER, *som nå har tatt av seg vesten, løsnet på tversoversløyfa og latt selene henge. Han tar en kjøttøks, hogger kjøttstykker fra et stort kadaver og slenger dem i en bøtte.*

SALMANDER:

(Rekker JACOB *bøtta.)*

Her, ta denne.

JACOB *skjærer grimaser.* SALMANDER *enser det ikke; hans oppmerksomhet er nå vendt mot en piggete kokong som han sakte begynner å klemme til om. Etter hvert utskiller kokongen en selvlysende gift som han samler i et reagensrør.*

SALMANDER:

(Til kokongen.)

Kom så …

JACOB:

Hva er det der?

SALMANDER:

Se så. Denne kaller de lokale for en stup-fælske – ikke noe vennlig navn, akkurat. Temmelig spretten liten fyr, faktisk.

Som for å demonstrere knipser han til kokongen, som straks begynner å rakne og dingler elegant ned fra fingeren hans.

SALMANDER:

Jeg har studert ham en stund. Og jeg er nokså sikker på at giften hans kunne bli virkelig nyttig, bare den blir godt uttynnet. Til å fjerne vonde minner, altså.

Brått slenger SALMANDER *stup-fælska mot* JACOB. *Vesenet brister ut av kokongen – flaggermusaktig, piggete, fargerik – og hyler* JACOB *opp i ansiktet før* SALMANDER *kaller det tilbake.* JACOB *rykker bakover. Det ser dramatisk ut, men var nok ment som en liten spøk …*

SALMANDER:

(Smiler for seg selv.)

Men han burde vel neppe få fritt løp her inne, egentlig.

SALMANDER *åpner døra og går ut av skuret.*

SALMANDER:

Kom an.

JACOB*, ganske skjelven, følger etter ham ut.*

<u>SCENE 47</u>
INT. SALMANDERS KOFFERT – DYREPARKEN – DAG

Veggene i lærkofferten kan så vidt skimtes, men området har vokst på størrelse med en liten flyhangar. Det inneholder noe som nærmest kan beskrives som en safaripark i miniatyr. Her har hvert av SALMANDERS *dyr en egen sone med sitt eget magisk tilpassede livsmiljø.*

JACOB *blir helt overveldet da han kommer ut i parken.*

SALMANDER *står i den første av sonene – et stykke Arizona-ørken. Her bor en praktfull tordenfugl. Den er på størrelse med en stor albatross, med praktfulle vinger som skimrer av sky- og lysvirkninger. En fot er oppskrapt og blodig; det er tydelig at den har vært lenket.*

Idet tordenfuglen bakser med vingene, blir sonen overveldet av et tropisk regnskyll, lyn og torden. SALMANDER *tryller fram en magisk paraply for å beskytte seg mot regnet.*

SALMANDER:
(Med blikket festet på tordenfuglen høyt oppe.)
Kom så – så, komme da … Ned med seg … Kom så.

Sakte blir tordenfuglen roligere og synker ned på en klippe foran SALMANDER. *I takt med dette stilner regnet, og det blir glitrende solskinn.*

SALMANDER *stikker bort staven og henter opp en håndfull larver av lomma. Tordenfuglen betrakter ham oppmerksomt.*

SALMANDER *klapper tordenfuglen med den ledige hånden og snakker til den, beroligende og vennlig.*

SALMANDER:
Du store Paracelsus – hvis du hadde sluppet ut, kunne det blitt rene katastrofen.

(*Til* JACOB.)
Det er faktisk han som er grunnen til at jeg kom til Amerika.
For å bringe FRANK her hjem.

JACOB*, like storøyd, tar et par langsomme skritt framover. Tordenfuglen blir straks urolig og begynner å flakse med vingene*.

SALMANDER:
(*Til* JACOB.)
Nei, beklager – ikke nærmere – han er lite granne følsom for fremmede.
(Beroligende, til tordenfuglen.)
Så, så – så, ja.
(*Til* JACOB.)
Han ble holdt som slave, skal jeg si Dem. Jeg fant ham i Egypt, der satt han helt i lenker. Kunne jo ikke bare la ham sitte der, måtte jo få ham hjem. Ja da, Frank, jeg skal få deg tilbake dit du hører hjemme. Til Arizonas villmarker.

SALMANDER *klemmer Frank om hodet. Ansiktet hans er fullt av håp og forventning. Så, med et flir, slenger han hele håndfullen med larver i været. Frank løfter seg majestetisk etter dem, og solskinnet slår ut fra vingene*.

Stolt og kjærlig ser SALMANDER *etter den svevende Frank. Så snur han seg, setter hendene til munnen og brøler som et dyr mot en annen av sonene i dyreparken*.

SALMANDER *går forbi* JACOB *og griper bøtta med kjøttstykker*.

JACOB *snubler etter. En liten flokk tever summer om hodet på ham, og han prøver forfjamset å fekte dem unna. Bak ham ruller en stor gjødselbille en diger møkkule*.

Vi hører SALMANDER *brøle høyt igjen*. JACOB *skynder seg etter lyden og finner ham i en sone med sand og måneskinn*.

SALMANDER:
(For seg selv.)
Ah – her har vi dem.

JACOB:
Har hvem da?

SALMANDER:
Grumhornene.

Et stort dyr kommer settende mot dem: et grumhorn – bygd som en sabeltanntiger, bare med slimete tentakler ut av munnen. JACOB *skriker og vil til å rømme, men* SALMANDER *griper ham i armen og stopper ham.*

SALMANDER:
Alt i orden. Alt i orden.

Grumhornet kommer nærmere.

SALMANDER:
(Klapper grumhornet.)
Hallo, hallo!

De merkelige, slimete tentaklene hviler på skulderen til SALMANDER*; det er som om de omfavner ham.*

SALMANDER:
Dette er det siste avlsdyktige paret som fins. Hvis ikke jeg hadde greid å redde dem, kunne det blitt slutten på grumhorn – for bestandig.

Et mindre grumhorn traver rett bort til JACOB, *kretser nysgjerrig rundt ham og begynner å slikke hånden hans. Han stirrer ned på det, rekker varsomt hånden ut og klapper det på hodet.* SALMANDER *ser fornøyd på dem.*

SALMANDER:
Akkurat.

SALMANDER *slenger et kjøttstykke inn i sonen. Det blir raskt innhentet og fortært av grumhorn-ungen.*

JACOB:
Og du – altså, driver du og redder disse dyra?

SALMANDER:
Ja, nettopp. Redder, passer på og beskytter dem. Og prøver i all beskjedenhet å lære mine med-trollmenn litt om dem.

En ørliten, sjokkrosa fugl – en fnåle – flyr forbi og setter seg på en liten vagle som henger i løse løfta.

SALMANDER *begynner å gå opp en liten trapp.*

SALMANDER:
(*Til* JACOB.)
Kom an.

De kommer inn i en bambusskog og må dukke og sno seg mellom stammene. SALMANDER *roper:*

SALMANDER:
Titus? Finn? Knopp, Malvin, Tom?

De kommer ut på en lysning i solskinn. SALMANDER *henter opp Stakke fra lomma og lar ham bli sittende på hånden.*

SALMANDER:
(*Til* JACOB.)
Han ble forkjølet. Han trengte litt kroppsvarme.

JACOB:
Å ja.

De går mot et lite tre som ligger badet i solskinn. Idet de nærmer seg, kommer en tretryting-klan tjatrende og farende ut fra bladverket.

SALMANDER *rekker ut armen mot treet for å la Stakke slutte seg til de andre. Tretrytingene tjatrer oppspilt ved synet av Stakke.*

SALMANDER:
Seså, hopp nå.

Stakke vil ikke forlate armen hans.

SALMANDER:
(*Til* JACOB.)
Du skjønner, han har noen tilknytningsproblemer.
(Til Stakke.)
Så, kom igjen, da, Stakke. Stakke. Nei da, de skal ikke mobbe deg … Men så hopp da, Stakke!

Stakke klynger seg med tynne, små hender til fingeren til SALMANDER. *Ikke tale om at han vil tilbake til treet.* SALMANDER *sukker til slutt oppgitt.*

SALMANDER:
Nei vel, da. Men det er akkurat derfor de beskylder meg for forskjellsbehandling …

SALMANDER *setter Stakke på skulderen sin og snur seg. Han får øye på et stort, rundt, tomt reir og ser bekymret ut.*

SALMANDER:
(Nedslått.)
Lurer på hvor det ble av Dougal.

Fra et naboreir høres kvitrende lyder.

SALMANDER:
Ja, ja, jeg kommer, jeg kommer … mamma er her – mamma er her.

SALMANDER *stikker hånden i reiret og henter opp en alkymantunge.*

SALMANDER:
Hei, hallo der – få ta en liten titt på deg.

JACOB:

De der kjenner jeg.

SALMANDER:

Nyfødt alkymant.

(*Til* JACOB.)

Deres alkymant.

JACOB:

Min alkymant? Hva mener du med det?

SALMANDER:

Jo – har De lyst …?

SALMANDER *holder alkymantungen fram mot* JACOB.

JACOB:

Å jøss … jo da. OK … ah-ha.

JACOB *holder det nyfødte vesenet forsiktig i hendene og stirrer på det. Han vil til å klappe det på hodet, men alkymanten prøver å bite*. JACOB *skvetter til.*

SALMANDER:

Nei, beklager, men – ikke klapp dem. De lærer tidlig å forsvare seg. Skallet er av sølv, skjønner De, så de er skrekkelig verdifulle.

SALMANDER *mater de andre ungene i reiret*.

JACOB:

Ja vel ja …

SALMANDER:

Redene blir ofte plyndret av jegere.

SALMANDER *er tydelig glad for* JACOBS *interesse for dyrene. Han tar tilbake alkymantungen og legger den i reiret.*

JACOB:

Takk.

(Med knirkende stemme.)
Herr Fisle.

SALMANDER:
Å, bare kall meg Salmander.

JACOB:
Salmander … jeg tror ikke at jeg drømmer.

SALMANDER:
(Med et lite smil.)
Hva var det som røpet det?

JACOB:
Jeg tror'ke jeg har vett til å finne opp noe sånt.

SALMANDER *ser granskende på* JACOB. *Han er både nysgjerrig og smigret.*

SALMANDER:
Da kanskje du kunne kaste noe av det tørrfôret inn til månenautene der borte?

JACOB:
Jøss da.

JACOB *bøyer seg og løfter en bøtte med tørrfôr.*

SALMANDER:
Rett der borte …

Selv griper SALMANDER *en trillebør som står der og triller den lenger inn i kofferten.*

SALMANDER:
(Ergerlig.)
Pokker òg – småtleren er vekk. Det var jo ikke annet å vente, den lille rakkeren. Alt for å få kloa i noe blankt og skinnende.

Der JACOB *trasker gjennom kofferten, ser vi et ørlite tre. Noe som ser ut som gylne «blader» faller ned fra det, samler seg til en masse og nærmer seg*

kamera, svermer til værs og blander seg med svevende tever, glofluer og snaredrauger.

Kamera panorerer opp og viser oss et annet merkverdig vesen, en nundu. Den ser nesten akkurat ut som en løve, men med en svær man som stritter ut når den brøler. Den står stolt oppe på en stor klippe og brøler mot månen. SALMANDER *slenger ut mat foran den og går målbevisst videre.*

En uffel – en tykk, liten fugl – vagger i forgrunnen, fulgt av sine konstant immiverende unger, mens JACOB *går oppover en bratt, gresskledd bakke.*

JACOB:
(For seg selv.)
Og hva har du gjort i dag, da, Jacob? Jo, jeg var inni en koffert.

På toppen finner JACOB *en stor, månelys bergvegg, full av små månenaut – sky, med svære øyne som utgjør det meste av fjeset.*

JACOB:
Hei! Å, hallo der, folkens – ja da, ja da.

Månenautene hopper og bykser nedover bergveggen mot JACOB, *som plutselig ser seg omringet av de vennlige, håpefulle fjesene.*

JACOB:
Rolig nå – bare rolig.

Han strør ut tørrfôr mens månenautene hopper opp og ned. Det ser tydelig ut som JACOB *føler seg bedre – dette liker han virkelig ...*

FOKUS PÅ SALMANDER, *som vogger et selvlysende vesen med vaiende «marsboer»-tentakler. Han mater dyret med en tåteflaske samtidig som han holder skarpt øye med hvordan* JACOB *takler månenautene – han aner en åndsfelle.*

JACOB:
(som fortsatt mater månenaut.)
Bare spis, du, nurket. Se så, ja.

Vi hører et slags isnende skrik. Det kommer ikke langt borte fra.

JACOB:
(i retning SALMANDER.)
Hørte du det?

Men SALMANDER *er vekk.* JACOB *snur seg og ser et gardin som flagrer til side. Bakenfor er et snølandskap.*

Kamera kjører innover, mot en liten, utflytende svart masse som svever i lufta – en obskurus. JACOB *blir nysgjerrig og går ut i snøen for å se nærmere på den.*

Massen fortsetter å spinne rundt og sprer ut en urolig, rastløs energi. JACOB *rekker ut hånden for å ta på den.*

SALMANDER: (O.S.)
(Skarpt.)
Ikke rør.

JACOB *skvetter.*

JACOB:
Jøsses …

SALMANDER:
Gå unna.

JACOB:
Hva er det med den greia?

SALMANDER:
Gå unna, sa jeg.

JACOB:
Hva i huleste er det der?

SALMANDER:
Det er en obskurus.

JACOB *ser på* SALMANDER, *som nå virker fortapt i sine egne vonde tanker.* SALMANDER *snur seg brått bort og går tilbake mot skuret. Tonen hans nå er kaldere, mer effektiv. Det er ingenting igjen av gleden ved uskyldig moro i kofferten.*

SALMANDER:
Jeg må komme meg i vei, finne alle som stakk av, før de kommer til skade.

Begge to kommer inn i en ny skog, med SALMANDER *foran. Nå kaller plikten.*

JACOB:
Før de kommer til skade.

SALMANDER:
Ja, herr Kowalski. Dyrene er i fremmede omgivelser, skjønner De? Omgitt av millioner av planetens farligste skapninger.

Ørliten pause.

SALMANDER:
Mennesker.

SALMANDER *stanser igjen og stirrer inn i en stor savanne-sone. Det er ingen dyr der.*

SALMANDER:
En middelstor skapning som liker store, åpne sletter – trær – vannhull – sånt som det – hvor tror De hun kunne befinne seg?

JACOB:
I New York?

SALMANDER:
Ja.

JACOB *trekker på skuldrene og tenker seg godt om.*

JACOB:
Æh – Central Park?

SALMANDER:
Jaha, hvor er det?

JACOB:
Hvor Central Park er?

Ørliten pause.

JACOB:
Altså, det er'kke det at jeg ikke kunne bli med og vise deg det, men syns du ikke det ville vært litt juks? Jentene tar oss med hjem, lager varm kakao …

SALMANDER:
De forstår vel at straks damene ser at De har holdt opp å svette, så forglemmierer de Dem på et blunk?

JACOB:
Glemierer, hva betyr det?

SALMANDER:
At De våkner, og alle minner om magi er borte.

JACOB:
At jeg ikke husker noe av dette?

Han ser seg om. Denne verdenen er helt spesiell.

SALMANDER:
Nei.

JACOB:
Vel vel – OK – ja, jeg skal hjelpe deg.

SALMANDER:
(Plukker opp en bøtte.)
Kom an, da.

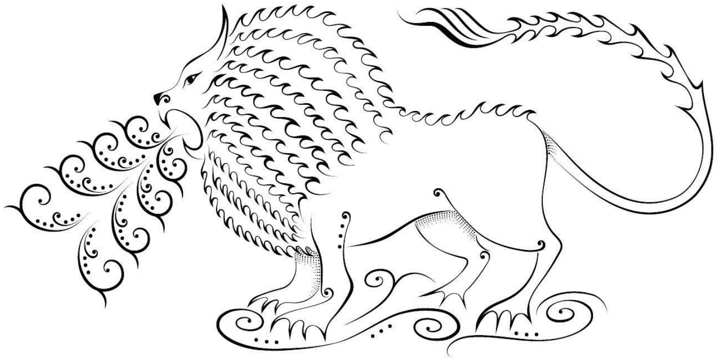

<u>SCENE 48</u>
EKST./INT. GATE UTENFOR NYE SALEMKIRKEN – KVELD

CREDENCE *kommer gående hjem mot kirken. Han virker gladere enn før; møtet med* GRAVES *har vært til trøst.*

CREDENCE *kommer langsomt inn i kirken og lukker dobbeltdørene lydløst.*

CHASTITY *er i kjøkkenet. Hun tørker tallerkener.*

MARI LILL *sitter i halvmørke i trappa.* CREDENCE *merker hennes nærvær og stanser. Det er tydelig at han er engstelig.*

MARI LILL:
Credence – hvor har du vært?

CREDENCE:
Jeg … var ute og så etter et sted til møtet i morgen. Det er et hjørne i Thirty-Second Street som kunne –

CREDENCE *går fram til foten av trappa. Han tier brått da han ser uttrykket i ansiktet til* MARI LILL.

CREDENCE:

Om forladels, mamma. Jeg visste ikke at det var så seint.

Som på autopilot trekker CREDENCE *av seg beltet*. MARI LILL *reiser seg, strekker fram hånden og tar imot det. Taust snur hun seg og går opp trappa*. CREDENCE *følger lydig etter*.

MODESTY *kommer fram til foten av trappa og ser etter dem. Uttrykket hennes røper frykt og sinnsopprør*.

SCENE 49
EKST. CENTRAL PARK – KVELD

En stor, islagt dam midt i Central Park. Barn som går på skøyter. En gutt faller. En jente kommer og hjelper ham opp. De tar hverandre i hånden.

Idet han reiser seg, ser vi et lys under isen. En dyp romling gir gjenlyd. Barna stirrer mens et lysende dyr glir forbi under føttene på dem og forsvinner av syne.

SCENE 50
EKST. DIAMANT-DISTRIKTET – KVELD

SALMANDER *og* JACOB *trasker bortover nok en øde gate på vei til Central Park. Butikkene de passerer, er fulle av kostbare smykker, diamanter og andre edelsteiner*. SALMANDER *bærer på kofferten sin mens han gransker hver skygge etter små bevegelser*.

SALMANDER:
Jeg la merke til Dem under middagen.

JACOB:
Jaha.

SALMANDER:
Folk har det med å like Dem, ikke sant, herr Kowalski?

JACOB:
Nja – vel, jeg – altså, folk liker vel sikkert deg òg, vel?

SALMANDER:
(Ubekymret.)
Nei, ikke egentlig. Jeg irriterer dem.

JACOB:
(Vet ikke helt hva han skal svare.)
Ahh.

SALMANDER *virker svært opptatt av* JACOB.

SALMANDER:
Hvorfor bestemte De Dem for å bli baker?

JACOB:
Vel, altså – fordi den tar drepen på meg – jobben på hermetikkfabrikken.
(Ser SALMANDERS uttrykk.)
Det er drepen for alle som jobber der. Det presser livet av deg. Liker du hermetikk?

SALMANDER:
Nei.

JACOB:
Ikke jeg heller. Det er jo derfor jeg vil bake kaker, da. Det blir folk glade av. Vi skal den veien.

JACOB *tar av til høyre.* SALMANDER *følger etter.*

SALMANDER:
Fikk De lånet Deres, da?

JACOB:
Æh, nei – jeg hadd'ikke sikkerhet. Ble visst værende for lenge i militæret, virka det som – ikke veit jeg.

SALMANDER:
Å, var De med under krigen?

JACOB:
Så klart jeg var med under krigen, alle var med under krigen – var'kke du med under krigen?

SALMANDER:
Jeg drev mest med drager. Ukrainske jernbuker. På østfronten.

SALMANDER *bråstopper. Han har lagt merke til en liten, blank øredobb som ligger oppå et bilpanser. Blikket hans søker nedover: Der ligger diamanter strødd langs fortauet i retning vinduet på en juvelerbutikk.*

SALMANDER *følger lydløst sporet og lister seg forbi flere butikkvinduer. Noe fanger oppmerksomheten, og plutselig stanser han. Ytterst forsiktig lister han seg tilbake.*

I et vindu står småtleren med de små armene utstrakt, overhengt med diamanter, og prøver å late som den er et smykkestativ.

SALMANDER *stirrer vantro på småtleren. Den merker at han ser den og snur seg langsomt. De møter hverandres blikk.*

Ørliten pause.

Med ett er småtleren vekk. Den smutter lenger inn i butikken, bort fra SALMANDER*.* SALMANDER *trekker tryllestaven.*

SALMANDER:

Fenestra!

Vindusglasset går i tusen knas, og SALMANDER *bykser inn og river opp skuffer og skap på desperat jakt etter dyret.* JACOB *står et stykke borte i gata og stirrer vantro på* SALMANDER *som øyensynlig er i god gang med å plyndre juvelerbutikken.*

Småtleren dukker opp og piler over skuldrene på SALMANDER *i et forsøk på å klatre høyere opp og i sikkerhet.* SALMANDER *bykser etter den over et skrivebord, men småtleren balanserer nå oppå en krystall-lysekrone.*

SALMANDER *strekker seg etter ham, men snubler, og både han og småtleren henger nå ned fra lysekrona, som snurrer vilt rundt og rundt.*

JACOB *ser seg nervøst om i gata for å sjekke om noen andre kan høre kaoset inne fra butikken.*

Til slutt raser hele lysekrona i golvet og blir knust. Småtleren er straks i ferd med å klatre oppover fulle smykkemontere, med SALMANDER *hakk i hæl.*

En haspe på SALMANDERS *koffert spretter opp, og inne fra den kommer et brøl.* JACOB *skotter nervøst på kofferten.*

Småtleren og SALMANDER *fortsetter jakten. Til slutt klatrer de opp på en smykkemonter som ikke tåler vekta og velter, med dem oppå, mot et vindusglass. Både* SALMANDER *og småtleren blir musestille …*

JACOB *trekker pusten dypt og går forsiktig nærmere for å lukke koffertlåsen.*

Brått slår vinduet en sprekk. SALMANDER *stirrer mens den sprer seg over hele vindusglasset. Glasset går i tusen knas som spruter utover fortauet, og* SALMANDER *og småtleren deiser i bakken.*

Småtleren er bare stille et lite sekund, så smetter den av sted bortover gata. SALMANDER *samler seg fort og trekker tryllestaven.*

SALMANDER:
APPORTO!

I sakte film seiler småtleren tilbake gjennom lufta mot SALMANDER. *På veien skotter den mot det flotteste butikkvinduet hittil og gjør store øyne. Smykker faller ut av pungen dens og flyr mot* SALMANDER *og* JACOB, *som må dukke unna, samtidig som de løper mot dyret.*

Idet småtleren passerer en lyktestolpe, strekker den ut en arm, snurrer rundt stolpen og flyr videre, men nå på en ny kurs – mot det glitrende vinduet.

SALMANDER *kaster en heksing mot vinduet og forvandler det til en klebrig gelé. Dermed er småtleren omsider fanget.*

SALMANDER:
(Til småtleren.)
Nå? Er du endelig fornøyd?

SALMANDER *er overstrødd med smykker der han trekker småtleren løs fra vinduet.*

I bakgrunnen høres politisirener.

SALMANDER:
Det var én. To igjen.

Politibiler kommer skrensende gjennom gatene.

SALMANDER *går på ny i gang med å riste løs diamantene fra småtlerens pung.*

Politibilene bråstanser, og POLITIMENNENE *hopper ut og retter pistolene mot* SALMANDER *og* JACOB. JACOB, *som også er overstrødd av smykker, rekker*

hendene i været og overgir seg.

JACOB:
De løp den veien, konstabel …

POLITIMANN 1:
Henda i været!

Småtleren, som SALMANDER *har stoppet i frakkelomma, stikker den lille snuten fram og piper.*

POLITIMANN 2:
Hva i huleste er det?

JACOB *ser plutselig til venstre. Ansiktet er fortrukket av skrekk.*

JACOB:
(Får så vidt fram ordene.)
Løve …

Ørliten pause. Helt i takt vender begge POLITIMENNENE *både blikket og pistolene den andre veien.*

Forvirret snur SALMANDER *seg òg ... En løve kommer spankulerende mot dem.*

SALMANDER:
(Rolig.)
Det må jeg si. New York er virkelig langt mer interessant enn jeg trodde.

Før politiet rekker å snu seg, har SALMANDER *grepet tak i* JACOB, *og de eksiverer.*

<u>SCENE 51</u>
EKST. CENTRAL PARK – KVELD

SALMANDER *og* JACOB *skynder seg gjennom parken. Det er frost på bakken.*

Idet de går over en bro, blir de nesten veltet overende av en passerende struts som rømmer for livet.

Et stykke bortefra høres en høy romling.

SALMANDER *trekker opp en hjelm av lomma og rekker den til* JACOB.

SALMANDER:
Ta på Dem denne.

JACOB:
Hva? Hvorfor må jeg ha på meg noe sånt?

SALMANDER:
Fordi skallen Deres er knuselig om den blir utsatt for kolossal kraft.

SALMANDER *løper videre. En rystet* JACOB *tar på seg hjelmen og løper etter.*

<u>SCENE 52</u>
EKST. GOLDSTEIN-LEILIGHETEN – KVELD

TINA *og* QUEENIE *lener seg ut av soveværelsesvinduet og speider ut i mørket. Nok et brøl drønner gjennom vinternatta. Andre vinduer går opp, og naboer glor søvnig utover byen.*

<u>SCENE 53</u>
INT. GOLDSTEIN-LEILIGHETEN – KVELD

TINA *og* QUEENIE *braser inn på soveværelset, hvor* JACOB *og* SALMANDER *skulle ligge og sove. Der er det ikke spor av dem*. TINA *stormer rasende ut for å kle på seg*. QUEENIE *ser bestyrtet ut*.

QUEENIE:
Men vi lagde jo kakao til dem …

<u>SCENE 54</u>
EKST. CENTRAL PARK ZOO – KVELD

SALMANDER *og* JACOB *løper bort til den nå halvtomme zoologiske hagen. Flere steder er yttermurene revet ned. Foran inngangen ligger en svær haug av murbrokker o.l.*

Nok et rungende brøl gir gjenlyd rundt mursteinsbygningen. SALMANDER *finner fram kroppspanser.*

SALMANDER:
Fint om De kunne, ah, bare smette på Dem denne.

SALMANDER *stiller seg bak* JACOB *og hjelper ham på med brystpanseret.*

JACOB:
OK.

SALMANDER:
Men det er absolutt ingenting å være redd for, altså.

JACOB:

Du, har det hendt at noen har trodd deg når du har sagt akkurat det?

SALMANDER:

Min filosofi er at å engste seg betyr å få det dobbelt vondt.

JACOB *fordøyer dette «visdomsordet».*

SALMANDER *tar kofferten.* JACOB *følger etter og snubler over murbrokker og vrakrester.*

De står ved inngangen til Zoo. Innefra høres et kraftig snøft.

SALMANDER:

Hun har løpetid. Hun trenger å parre seg.

FOKUS PÅ DUNDERUNTEN – en stor, rund, neshornaktig skapning med et massivt horn opp fra pannen. Hun gnir seg inntil gitteret foran en livredd flodhest; hun selv er fem ganger større.

SALMANDER *tar fram et lite glass med en væske, trekker korken opp med tennene og spytter den ut før han gnir litt av væsken på hvert håndledd.* JACOB *ser på. Lukta er gjennomtrengende.*

SALMANDER:

Dunderunt-moskus – hun er gal etter det.

SALMANDER *rekker* JACOB *den åpnede flaska og går inn i Zoo.*

TIDSKLIPP:

SALMANDER *setter fra seg kofferten på bakken i nærheten av dunderunten og åpner den sakte og lokkende.*

Han begynner med et «parringsrituale» – en serie grynt, vrikk, rullinger og stønn – for å fange dunderuntens oppmerksomhet.

Omsider snur dunderunten seg bort fra flodhesten. Hun er interessert i SALMANDER. *De står mot hverandre, kretser rundt, vrir og vrikker seg besynderlig. Dunderunten oppfører seg nærmest som en kalv. Hornet lyser oransje.*

SALMANDER *ruller seg på bakken – det samme gjør dunderunten. Den kommer nærmere og nærmere den åpne kofferten.*

SALMANDER:
Flink pike – ja, kom igjen, oppi kofferten nå …

JACOB *snuser på glasset med dunderunt-moskus. I det samme kommer en fisk flyende gjennom lufta og treffer ham, og han søler moskus.*

Vinden skifter. Det rasler i trærne. Dunderunten trekker pusten dypt – hun kan lukte den nye, langt sterkere duften fra JACOB.

JACOB *ser seg om. En sel bak ham har et skyldbevisst uttrykk. Så stikker den av.*

Da JACOB *snur seg tilbake, ser han at dunderunten nå er på beina og stirrer på ham.*

FOKUS PÅ SALMANDER OG JACOB *idet det går opp for dem hva som holder på å skje.*

KLIPP TILBAKE TIL SCENEN:

Dunderunten trompeterer høyt og galopperer mot luktkilden. JACOB *setter i et redselsskrik og løper det forteste han kan i motsatt retning. Dunderunten tar opp jakten, og de braser gjennom vrakrester og islagte dammer før de kommer ut i den snødekte parken.* SALMANDER *trekker tryllestaven –*

SALMANDER:

Repar–

Før han får sagt ordet ferdig, blir staven snappet av en bavian, som stikker av med byttet.

SALMANDER:

Ved Merlins skjegg!

FOKUS PÅ JACOB, *som spurter av sted med dunderunten hakk i hæl.*

FOKUS PÅ SALMANDER*, ansikt til ansikt med bavianen, som gransker staven nysgjerrig.*

SALMANDER *brekker av en kvist fra en grein, holder den fram og prøver å overtale bavianen til å bytte.*

SALMANDER:

Se, akkurat samme … helt lik.

TILBAKE TIL JACOB, *som har prøvd å klatre opp i et tre, men endt med å bli hengende opp ned fra en grein og faretruende utsatt.*

JACOB:

(Bæljer vettskremt.)

Salmander!

Under ham ser vi dunderunten. Hun ligger på ryggen og vifter innbydende med beina.

FOKUS TILBAKE PÅ SALMANDER*: Bavianen rister tryllestaven.*

SALMANDER:

Nei, nei, ikke gjør det!

SALMANDER *ser engstelig ut, og – BANG – så blir staven «avfyrt». Heksingen slår bavianen overende, og staven flyr tilbake til* SALMANDER.

SALMANDER:

Må bare beklage –

FOKUS PÅ JACOB: *Dunderunten har kommet seg på beina. Hun går løs på treet og kjører hornet dypt inn i stammen. Treet bobler av glødende væske før det eksploderer og velter overende.*

JACOB *blir slengt løs, triller nedover en bratt, snøkledd bakke og ender på den islagte sjøen nedenfor.*

Dunderunten etter, kommer til isen og sklir. SALMANDER *kommer veltende nedover bakken og ut på isen, han òg. Som den rene atlet holder han seg på beina, kofferten er åpen – og dunderunten er like ved* JACOB *idet kofferten «svelger» henne.*

SALMANDER:

Godt levert, herr Kowalski!

JACOB *holder fram hånden.*

JACOB:

Kall meg Jacob.

De tar hverandre i hånden.

TREDJEPERSONS P.O.V. – Noen ser på mens SALMANDER *hjelper* JACOB *opp, og de sklir og svaier seg over den islagte sjøen så fort de kan.*

SALMANDER:

Vel, det var nummer to. Én igjen.

HOLD PÅ TINA, *som gjemmer seg på broen over dem og kikker ned.*

SALMANDER: (O.S.)

(*Til* JACOB.)

Hopp inn.

Vi ser bare kofferten ligge under broen.

TINA *skynder seg rundt hjørnet, setter seg fort på kofferten og lukker begge haspene. Uttrykket er sjokkert, men beslutsomt.*

KONFERANSIER: (V.O.)

Mine damer og herrer …

<u>SCENE 55</u>
INT. RÅDHUSET – KVELD

En svær, overdådig utsmykket sal, overhengt med patriotiske budskap. Hundrevis av fasjonabelt antrukne mennesker sitter ved runde bord, alle med ansiktet vendt mot podiet i den ene enden. Over podiet henger et stort portrett av SENATOR SHAW*, med slagordet AMERICA'S FUTURE, Amerikas framtid.*

En konferansier står ved mikrofonen.

KONFERANSIER:

… og kveldens hovedtaler behøver ingen introduksjon fra meg. Han er blitt omtalt som en framtidig president – og hvis dere ikke tror meg, bare les avisene til faren hans –

Overbærende latter fra publikum. Vi ser SHAW SR. *og* LANGDON *ved et bord, omgitt av kremen av New Yorks elite.*

KONFERANSIER:

– mine damer og herrer, gi en varm velkomst til senatoren fra New York, Henry Shaw!

Overveldende applaus. Senator Shaw formelig bykser fram, tar imot applausen, peker og blunker til kjente i mengden og går opp trinnene til podiet.

<u>SCENE 56</u>
EKST. MØRK GATE – KVELD

Noe farer gjennom gatene, for stort og fort til å være noe menneske. Underlig, anstrengt pust og snerring – det er umenneskelig, dyrisk.

<u>SCENE 57</u>
EKST. GATE NÆR RÅDHUSET – KVELD

TINA *skynder seg bortover, med kofferten i et fast grep. Rundt henne begynner gatelyktene å slukne. Hun stopper, merker at et eller annet passerer henne i mørket – snur seg og stirrer og blir redd.*

<u>SCENE 58</u>
INT. RÅDHUSET – KVELD

SENATOR SHAW:

… og det er sant at vi har gjort visse framskritt, men ikke la oss hvile på laurbærene! Så akkurat som vi har klart å stenge disse avskyelige skjenkebulene …

En underlig, klagende lyd kommer fra orgelpipene bakerst i rommet. Alle snur seg og ser. Senatoren tier et øyeblikk.

SENATOR SHAW:

… hva med biljardhallene, hva med de lurvete bakrommene …

Den underlige lyden blir høyere.

Gjester snur seg og kikker igjen. SENATOREN *virker anspent. Folk mumler.*

Brått er det noe som eksploderer fram fra under orgelet. Noe digert og dyrisk, men usynlig, skyter bortover salen – bord og mennesker blir slengt sidelengs, lys blir knust, og folk hyler mens det borer seg vei mot podiet.

SENATOR SHAW *blir slengt baklengs mot sitt eget portrett, holdt hengende der oppe i lufta et øyeblikk, og deretter slynget i golvet med et brak – død.*

«Dyret» river i portrettet – en vanvittig flerring og hivende, heftig pust – før det forsvinner ut igjen den veien det kom.

Skrik av smerte og panikk fra mengden. SHAW SR. *baner seg vei gjennom vrakrestene fram til sønnens maltrakterte, blødende lik.*

FOKUS PÅ LIKET AV SENATOR SHAW *med ansiktet brutalt opprevet.* SHAW SR. *virker knust der han kneler ved siden av sønnen.*

FOKUS PÅ LANGDON, nå på beina – litt beruset, men bestemt, kanskje triumferende:

LANGDON:

HEKSER!

<u>SCENE 59</u>
INT. MACUSA-RESEPSJONEN – KVELD

Fokus på den kjempemessige urskiva som viser det magiske trusselnivået. Viseren flytter seg fra ALVORLIG til KRITISK.

TINA *kommer løpende opp trappene med kofferten i hånden, forbi hekser og trollmenn som rotter seg sammen i nervøse, hviskende klynger.*

HEINRICH EBERSTADT: (V.O.)
Våre amerikanske venner har tillatt et brudd på hemmeligholdsstatuttene …

<u>SCENE 60</u>
INT. PENTAGRAM-KONTOR – KVELD

En imponerende sal, utstyrt som en gammeldags parlamentarisk debattsal. Samtlige seter er besatt av trollmenn fra alle deler av verden. FRU PICQUERY *sitter på dirigentplassen, med* GRAVES *ved siden.*

Det er den sveitsiske delegaten som taler.

HEINRICH EBERSTADT:
… som truer oss alle.

FRU PICQUERY:
Jeg finner meg ikke i å bli irettesatt av mannen som lot Gellert Grindelwald slippe gjennom fingrene på seg –

Over hodet på dem alle svever et svakt glødende hologram av SENATOR SHAWS *døde, forvridde kropp.*

Alle snur hodet mot TINA, *idet hun kommer hastig inn i salen.*

TINA:
Fru president, beklager virkelig å forstyrre, men dette er kritisk –

Stillheten gir gjenlyd. TINA *bråstopper midt ute på marmorgolvet før det går opp for henne akkurat hva hun har brast rett inn i. Delegatene stirrer på henne.*

FRU PICQUERY:
De bør helst ha en meget god forklaring på denne krenkelsen, frøken Goldstein.

TINA:
Ja – jeg har det.
(Tar et skritt fram og henvender seg til presidenten.)

Fru president. I går ankom en trollmann til New York med en koffert. Den kofferten er full av magiske vesener, og noen har – dessverre – klart å rømme.

FRU PICQUERY:

Han kom i går? Og i tjuefire timer har De visst om at en uregistrert trollmann har satt magiske dyr på frifot i New York, og det passer det Dem å fortelle først når et menneske er blitt drept?

TINA:

Drept? Hvem er blitt drept?

FRU PICQUERY:

Hvor befinner denne mannen seg?

TINA *setter kofferten på golvet og banker i lokket. Etter et sekund eller to knirker lokket opp. Først* SALMANDER *og deretter* JACOB *klatrer ut, begge nokså fårete og nervøse*.

BRITISK DELEGAT:

Fisle?

SALMANDER:

(Lukker kofferten.)

Å – æh – god dag, statsråd.

MOMOLU WOTORSON:

Tesevs Fisle? Krigshelten?

BRITISK DELEGAT:

Nei, dette er lillebroren. Og hva i Merlins navn gjør De i New York?

SALMANDER:

Jeg skulle kjøpe en appaloosisk blærball, sir.

BRITISK DELEGAT:

(Mistenksomt.)

Jaså ja. Og hva er det virkelig De gjør her?

FRU PICQUERY:

(*Til* TINA, *om* JACOB.)

Goldstein – og hvem er det der?

TINA:
Dette er Jacob Kowalski, fru president. Han er en nixmag som ble bitt av et av dyrene til herr Fisle.

Sterke reaksjoner fra MACUSA-representantene og frammøtte notabiliteter.

DELEGATENE:
(Hvisker.)
Nixmag? Forglemmiert?

SALMANDER *blir oppmerksom på hologrammet av* SENATOR SHAWS *lik som svever i rommet.*

SALMANDER:
Du milde Merlin!

FRU YA ZHOU:
Vet De hvilket av dyrene Deres som har ansvaret for dette, herr Fisle?

SALMANDER:
Det var ikke noe dyr som gjorde dette! Ikke spill teater! Dere skjønner jo selv hva dette var … bare se på sårene.

FOKUS PÅ SENATOR SHAWS *ANSIKT.*

FOKUS PÅ SALMANDER.

SALMANDER:
Det der var en obskurus.

Full forferdelse, mumling, utbrudd. GRAVES *virker lys våken.*

FRU PICQUERY:
Nå går De for langt, herr Fisle. Noen obskurus fins ikke i Amerika. Beslaglegg den kofferten, Graves!

GRAVES *tilkaller kofferten, og den lander ved siden av ham*. SALMANDER *trekker tryllestaven*.

SALMANDER:
(*Til* GRAVES.)
Nei! … Få den igj–!

FRU PICQUERY:
Arrester dem!

En gnistrende salve av våder treffer samtidig SALMANDER, TINA *og* JACOB. *Alle tre blir slått i kne*. SALMANDERS *tryllestav flyr ut av hånden på ham og fanges opp av* GRAVES.

GRAVES *reiser seg og griper kofferten*.

SALMANDER:
(Bundet med magi.)
Nei – nei – dere må ikke skade dyrene – dere forstår ikke – vær så snill – det er ingenting der inne som er farlig, ingen ting!

FRU PICQUERY:
Det spørsmålet avgjør vi!
(Til svartspanerne som nå står bak dem.)
Før dem til cellene!

FOKUS PÅ GRAVES, *som betrakter* TINA, SALMANDER *og* JACOB *idet de blir drasset ut –*

SALMANDER:
(Skriker desperat.)
Ikke skad dyrene – det er ingenting farlig der. Vær så snill, ikke skad dem – de er ikke farlige … Dere må tro det, de er ikke farlige!

<u>SCENE 61</u>
INT. MACUSA-CELLE – DAG

SALMANDER, TINA *og* JACOB *sitter* – SALMANDER *med hodet i hendene, fortsatt desperat fortvilet over dyrene sine. Omsider bryter* TINA *stillheten. Hun er nesten på gråten.*

TINA:
Jeg er så lei for dette med dyrene Deres, herr Fisle. Det er jeg virkelig.

SALMANDER *er like taus.*

JACOB:
(Lavt, til TINA.)
Kan noen fortelle meg hva denne obskurium – obskurius-greia er for noe?

TINA:
(Også lavt.)
Det har ikke vært noen på hundrevis av år –

SALMANDER:
Jeg støtte på en i Sudan for tre måneder siden. Det var fler av dem før, men de fins fremdeles. Før trollmennene gikk under jorda, den gangen gompene fortsatt drev jakt på oss, og unge hekser og trollmenn iblant prøvde å undertrykke sin egen magi for å unngå forfølgelse. Istedenfor å lære å tøyle og få kontroll over kreftene sine, utviklet de det som ble kalt en obskurus.

TINA:
(Ser JACOBS *forvirring.)*
Det er en ustabil, ukontrollerbar, svart kraft som slipper løs og – går til angrep … og etterpå forsvinner …

Idet hun sier dette, ser vi at mynten faller: En obskurus passer jo presis til beskrivelsen av hva som står bak angrepene i New York.

TINA:

(*Til* SALMANDER.)

Obskurialer lever ikke lenge, gjør de vel?

SALMANDER:

Det er aldri dokumentert et obskurial-tilfelle som har overlevd tiårsalderen. Den jeg møtte i Afrika, var åtte da hun – hun var åtte da hun døde.

JACOB:

Hva er det dere prøver å fortelle meg her – at senator Shaw ble drept av en – en småunge?

Ansiktsuttrykket til SALMANDER *er bekreftende.*

SCENE 62
INT. NYE SALEM-KIRKEN, STORSALEN – MONTASJE – DAG

MODESTY *nærmer seg langbordet. Der sitter mange sultne, foreldreløse barn og spiser.*

MODESTY:
(Synger på den samme regla.)
… Min mamma, din mamma
Heks på kost kan fly
Min mamma, din mamma
Husk, ei heks kan blø
Min mamma, din mamma
Alle hekser, dø!

MODESTY *samler sammen noen av barnas løpesedler fra bordet.*

MODESTY:
Heks nummer én,
bums i elva med'a!
Heks nummer to,
heng'a, slipp å se'a!

Heks nummer tre …

TIDSKLIPP:

Barna er ferdige med å spise, tar med seg løpesedlene sine og går mot døra.

CHASTITY:
(Roper etter dem.)
Del ut løpesedlene! Husk, hvis dere kaster dem, får jeg vite det! Og si fra hvis dere ser noe mistenkelig.

MODESTY *følger de siste barna ut av kirken.*

SCENE 63
EKST. GATA UTENFOR NYE SALEMKIRKEN – DAG

MODESTY *står midt uti den folksomme gata. Hun slenger løpesedlene sine høyt til værs og ser begeistret på at de daler ned rundt henne.*

SCENE 64
INT. MACUSA-CELLEN/-KORRIDOREN – DAG

To BØDLER *i hvite frakker fører* SALMANDER *og* TINA*, i lenker, ut fra cellen og ned til en mørk kjeller.*

SALMANDER *snur seg og ser seg tilbake.*

SALMANDER:
(Over skulderen.)
Det var hyggelig å bli kjent med deg, Jacob, og jeg håper du får til bakeriet ditt.

FOKUS PÅ JACOB, *som står skremt tilbake og knuger om cellegitteret. Han vinker fortapt etter* SALMANDER.

<u>SCENE 65</u>
INT. FORHØRSROM – DAG

Et nakent, lite rom uten vinduer og med svarte vegger.

GRAVES *sitter vis-à-vis* SALMANDER *bak et skrivebord med en oppslått saksmappe foran seg.* SALMANDER *myser; han har et sterkt lys i øynene.*

Bak ham står TINA*, flankert av* BØDLENE.

GRAVES:
De er en interessant mann, herr Fisle.

TINA:
(Tar et skritt fram.)
Herr Graves –

GRAVES *holder en finger for leppene som tegn til at* TINA *skal tie stille. Gesten er ovenfra og nedad, men effektiv.* TINA *adlyder og tar et skritt tilbake i skyggen.*

GRAVES *gransker sakspapirer i mappa.*

GRAVES:
De ble utvist fra Galtvort for å ha satt menneskeliv i fare –

SALMANDER:
Det var et uhell!

GRAVES:
– med et dyr. Selv om en av lærerne forsvarte Dem sterkt. Nå, hva er grunnen til at Albus Humlesnurr er så glad i Dem?

SALMANDER:
Ikke vet jeg.

GRAVES:
Så det at De slapp løs en bøling farlige skapninger her, det var bare enda et uhell, det, da?

SALMANDER:
Hvorfor skulle jeg gjøre noe sånt med vilje?

GRAVES:
For å avsløre magifolket. For å egge til krig mellom magiverdenen og de umagiske.

SALMANDER:
Massedrap til det felles beste, liksom?

GRAVES:
Nettopp.

SALMANDER:
Jeg tilhører ikke Grindelwalds fanatikere, herr Graves.

En ørliten endring i GRAVES' *ansiktsuttrykk røper at* SALMANDER *har truffet blink.* GRAVES *virker straks mer truende.*

GRAVES:
Jeg undres på hva De kan fortelle meg om dette, herr Fisle?

Med en langsom håndbevegelse henter GRAVES *opp obskurusen fra* SALMANDER*s koffert. Han plasserer den på skrivebordet, hvor den pulserer, svirrende, hvesende.*

TETT PÅ TINA, *som stirrer vantro.*

GRAVES *rekker ut hånden mot obskurusen – han er fullstendig fascinert. Idet hånden plutselig nærmer seg, svirrer obskurusen fortere, bobler og rykker bakover.*

SALMANDER *snur seg instinktivt mot* TINA. *Uten egentlig å vite hvorfor er det henne han vil overbevise.*

SALMANDER:

Det er en obskurus –

(Ser uttrykket hennes.)

Men ikke sånn som De tror. Det var mens jeg prøvde å redde den sudanesiske piken, da klarte jeg å skille den ut – jeg ville ta den med hjem, studere den –

(Ser Tinas sjokk.)

Men den kan ikke overleve utenfor boksen sin, den kan ikke skade noen, Tina!

GRAVES:

Så uten verten er den ubrukelig, er det så?

SALMANDER

«Ubrukelig». «Ubrukelig»? Dette er en parasittisk kraft som tok livet av et barn. Hva i all verden ville De brukt den til?

Sinnet begynner omsider å koke opp i SALMANDER *mens han stirrer på* GRAVES. TINA *reagerer på atmosfæren og stirrer også på* GRAVES. *Ansiktet viser tydelig hennes bekymring, ja, engstelse.*

GRAVES *innser sitt feilgrep. Han reiser seg, vifter vekk spørsmålet og skyver ansvaret tilbake på* SALMANDER.

GRAVES:

De narrer ikke oss, herr Fisle. De bragte denne obskurusen hit til New York City i håp om å skape masseødeleggelse – bryte hemmeligholdsstatuttene og blottlegge magiverdenen –

SALMANDER:

De vet godt at den der ikke kan skade noen – De vet det!

GRAVES:

– De er altså skyldig i forræderisk svik mot Deres med-trollmenn og dømmes herved til døden. Frøken Goldstein, som har medvirket og bistått Dem –

SALMANDER:

Nei, det har hun aldeles ikke –

GRAVES:

– idømmes samme straff.

De to BØDLENE *tar et skritt fram. Rolig, men maktfullt setter de tryllestavspissene mot nakken på* SALMANDER *og* TINA.

TINA *er så overveldet av sjokk og frykt at hun knapt kan snakke*.

GRAVES:

(*Til* BØDLENE.)

Få det besørget med det samme. Jeg skal selv underrette president
Picquery.

SALMANDER:

Tina.

GRAVES *setter på ny fingeren for leppene*.

GRAVES:

Sssjjj.

(Gjør tegn til bødlene.)

Få det gjort.

<u>SCENE 66</u>

INT. SLITT MØTEROM I KJELLEREN – DAG

QUEENIE *bærer et brett med kaffe og kopper mot et møterom.*

Plutselig stivner hun, øynene blir store, hele ansiktet utstråler skrekk. Hun mister brettet, og koppene knuses mot golvet.

En ansamling underordnede MACUSA-funksjonærer snur seg og glor. QUEENIE *stirrer lamslått tilbake før hun brått styrter bortover korridoren.*

SCENE 67
INT. KORRIDOREN INN TIL DØDSCELLEN – DAG

En lang, svart metallkorridor inn til en kritthvit celle. Der inne svever en stol magisk over et firkantet basseng med bølgende magisk eliksir.

BØDLENE *tvinger* SALMANDER *og* TINA *inn i rommet. Der står en vakt ved døra.*

TINA:
(*Til* BØDDELEN.)
Ikke gjør det – Bernadette – vær så snill –

BØDDEL:
Det gjør'ke vondt.

TINA *blir ført bort til bassengkanten. Hun er i ferd med å få panikk; pusten går fort og uregelmessig.*

Den smilende BØDDELEN *hever tryllestaven og suger omhyggelig* TINAS *gode minner ut av hodet på henne.* TINA *blir straks roligere. Nå er*

ansiktsuttrykket tomt, ikke lenger av denne verden.

BØDDELEN *tømmer minnene hennes ut i eliksiren, som bølger og viser scener fra* TINAS *liv.*

*En småpike-*TINA *smiler idet moren roper:*

TINAS MOR: (V.O.)
Tina … Tina … kom så, sussenuss – sengetid. Er du klar?

TINA:
Mamma …

TINAS *mor kommer til syne i bassenget. Hun utstråler kjærlighet og varme. Den virkelige* TINA *stirrer smilende ned på henne.*

BØDDEL:
Det ser da vel deilig ut? Ikke sant du vil uti? Hm?

TINA *nikker tomt.*

<u>SCENE 68</u>
INT. MACUSA – HOVEDRESEPSJONEN – DAG

QUEENIE *står i den myldrende resepsjonen.*

Det plinger fra heisdørene.

FOKUS PÅ HEISDØRENE, som går opp. Der inne står JACOB*, eskortert av forglemmieren* SAM.

QUEENIE *skynder seg besluttsomt mot dem.*

QUEENIE:
Hei, Sam!

SAM:
Hei, Queenie.

QUEENIE:
De har bruk for deg nede. Jeg skulle ta meg av og forglemmiere han typen der.

SAM:
Du er'ke kvalifisert.

Stiv i maska leser hun tankene hans.

QUEENIE:
Du Sam – vet Cecilie at du flyr med Rubina?

FOKUS PÅ RUBINA*, en MACUSA-heks som står like ved. Hun smiler til Sam.*

FOKUS PÅ QUEENIE OG SAM – SAM *ser nervøs ut.*

SAM:
(Forskrekket.)
Åssen veit du – ?

QUEENIE:
La meg forglemmiere han her, så skal aldri Cecilie høre et ord om det fra meg.

SAM *rygger målløs unna.* QUEENIE *griper* JACOB *i armen og marsjerer av gårde med ham gjennom den yrende resepsjonen.*

JACOB:
Hva er'e du driver med?

QUEENIE:
Sssjj! Tin-tin er i trøbbel, jeg prøver å lytte –

(Hun leser TINAS *tanker.)*
Jacob, hvor er kofferten til Salmander?

JACOB:
Jeg tror han derre Graves tok den –

QUEENIE:
OK, kom igjen –

JACOB:
Hæ? Skal du ikke forglemmere meg?

QUEENIE:
Så klart ikke – du er en av oss nå!

Hun drar ham fort med seg mot hovedtrappa.

SCENE 69
INT. DØDSCELLEN – DAG

TINA *sitter i henrettelsesstolen. Hun kikker ned: Under henne flimrer lykkelige minner om familien hennes, foreldrene,* QUEENIE *som liten.*

MINNE:

Vi beveger oss ned i bassenget og følger et av TINAS *minner:* TINA *går inn i Nye Salem-kirken og opp trappa. Der finner hun* MARI LILL *stående over* CREDENCE *med beltet i hånden.* CREDENCE *ser vettskremt ut. I sinne fyrer* TINA *av en våde som treffer* MARI LILL. TINA *går bort og trøster* CREDENCE.

TINA:
Så, så, ja.

FOKUS TILBAKE TIL DEN VIRKELIGE TINA, *som stirrer ned i bassenget med et vemodig smil*.

FOKUS PÅ SALMANDER, *som skotter fort ned på armen sin. Der klatrer Stakke, lydløst og behendig, mot håndjerna som holder ham fast*.

SCENE 70
INT. KORRIDOREN TIL GRAVES' KONTOR – DAG

FOKUS PÅ DØRA TIL GRAVES' *KONTOR*.

QUEENIE: (O.S.)
Alohomora.

QUEENIE *og* JACOB *står i keitet positur utenfor* GRAVES*' dør*. QUEENIE *prøver desperat å åpne den*.

QUEENIE:
Aberto …

Døra er like låst.

QUEENIE:
(Frustrert.)
Æsj, han måtte så klart kunne en superfiffig låsheksing.

SCENE 71

INT. DØDSCELLEN – DAG

Tilbake til Stakke, som nettopp blir ferdig med å dirke opp håndjerna til SALMANDER*, og derfra fort klatrer oppover frakken til* BØDDEL 2.

BØDDEL 2:
(*Til* SALMANDER.)
OK, så var det deg å hente ut de gode minnene fra –

BØDDEL 2 *hever tryllestaven mot* SALMANDERS *panne.* SALMANDER *griper sjansen og kaster seg baklengs. Det viser seg at han holder en stup-fælske, som han slynger mot bassenget. Så bråsnur han og langer ut et slag mot vakten, som blir slått rett ut.*

Stup-fælska har nå vokst til et gigantisk, nifst, men underlig vakkert sommerfuglliknende reptil med tynne, beinete vinger. Den sirkler og sirkler rundt bassenget.

Stakke klatrer ut på armen til BØDDEL 2 *og biter. Hun skvetter og blir avledet, så* SALMANDER *får tid til å gripe armen hennes og sikte med hennes stav. En våde blir avfyrt og treffer* BØDDEL 1, *som ramler overende, og hennes tryllestav faller i bassenget. Øyeblikkelig begynner væsken å sende opp seige, svarte bobler som straks svelger den.*

Med det samme slår TINAS *minner om fra gode til vonde. Vi ser* MARI LILL *peke aggressivt på henne:*

MARI LILL:
Heks!

TINA, *like trollbundet av bassenget, blir stadig mer redselsslagen. Stolen hun sitter i, senker seg gradvis nærmere og nærmere væsken.*

Stup-fælska kommer glidende gjennom rommet og velter BØDDEL 2 *overende.*

<u>SCENE 72</u>
INT. KORRIDOREN TIL GRAVES’ KONTOR – DAG

JACOB *skotter rundt seg og langer ut et skikkelig spark. Døra flyr opp.*

JACOB *holder vakt mens* QUEENIE *løper inn og snapper* SALMANDERS *koffert og* TINAS *tryllestav.*

<u>SCENE 73</u>
INT. DØDSCELLEN – DAG

TINA *bråvåkner av fortryllelsen og skriker:*

TINA:
HERR FISLE!

Væsken er nå blitt forvandlet til en svart, boblende dødseliksir. «Vannstanden» stiger, omslutter TINA *i stolen og er på vei til å oversvømme henne. Hun reiser seg for å rømme, faller nesten uti i hastverket og fekter fortvilt etter balansen.*

SALMANDER:
IKKE FÅ PANIKK!

TINA:
HAR DU NOEN BEDRE FORSLAG?

SALMANDER *utstøter en pussig tsk-lyd, en befaling til stup-fælska om en ny runde rundt bassenget.*

SALMANDER:
Hopp …

TINA *stirrer på stup-fælska – redd og vantro.*

TINA:
ER DU SPENNA GÆR'N?

SALMANDER:
Hopp bort til ham.

SALMANDER *står ved kanten av bassenget og holder øye med stup-fælska, som sirkler og sirkler rundt* TINA.

SALMANDER:
Tina, hør på meg. Jeg tar imot deg. Tina!

De to får intens blikkontakt. SALMANDER *prøver alt han kan å berolige henne ...*

«Vannstanden» har steget slik at bølgene skyller over TINA *– det er like før hun mister blikkontakten med* SALMANDER.

SALMANDER:
(Inntrengende, fullstendig rolig.)
Jeg tar imot deg. Jeg fanger deg opp, Tina …

Brått roper han høyt:

SALMANDER:
Nå!

TINA *hopper mellom to bølgetopper, akkurat idet stup-fælska passerer. Hun lander på ryggen av den, bare noen centimeter fra den hvirvlende væsken, og bykser derfra i et sprang, like i armene på* SALMANDER.

Et brøkdels sekund stirrer de hverandre inn i øynene før SALMANDER *løfter hånden og kaller til seg stup-fælska, som så på ny folder seg sammen til en kokong.*

SALMANDER *griper* TINA *i hånden og løper mot utgangen.*

SALMANDER:
Kom an!

SCENE 74
INT. KORRIDOREN VED DØDSCELLEN – DAG

QUEENIE *og* JACOB *marsjerer målbevisst bortover korridoren.*

En alarm blir utløst et stykke borte. Andre trollmenn skynder seg forbi i motsatt retning.

SCENE 75
INT. MACUSA-RESEPSJONEN – NOEN MINUTTER SENERE – DAG

Alarmen kimer utover resepsjonen.

Full forvirring i mengden – folk samler seg i klynger og prater nervøst, andre skynder seg bekymret hit og dit.

Et team svartspanere løper gjennom resepsjonen med kurs for trappene ned til kjelleren.

<u>SCENE 76</u>
INT. KORRIDOREN VED DØDSCELLEN / KJELLERKORRIDOR – DAG

SALMANDER *og* TINA*, hånd i hånd, skynder seg gjennom kjellerkorridorene.*

Plutselig møter de svartspanergruppa. De bråsnur, smetter bakom noen søyler i ly for heksinger og våder.

SALMANDER *sender på ny ut stup-fælska, som kretser over dem, stuper inn og ut mellom søyler, blokkerer våder og slår svartspanere i golvet.*

FOKUS PÅ STUP-FÆLSKA, som bruker snabelen til å søke i øret på en svartspaner.

SALMANDER:
(Lager en smekkelyd med tunga.)
GLEM DEN HJERNEN HANS og bli med her! Kom igjen!

TINA *og* SALMANDER *fortsetter å løpe. Stup-fælska følger etter og blokkerer våder underveis.*

TINA:
Hva er det der?

SALMANDER:
En stup-fælske.

TINA:
Samma det, jeg liker’n!

FOKUS PÅ QUEENIE *OG* JACOB, *som kommer raskt gående gjennom kjelleren idet* SALMANDER *og* TINA *kommer brasende om hjørnet og nesten kolliderer. Alle fire stirrer på hverandre med panikk over hele ansiktet. Omsider gjør* QUEENIE *en håndbevegelse mot kofferten*.

QUEENIE:

Hopp oppi!

SCENE 77
INT. TRAPPENE TIL CELLENE – ET ØYEBLIKK ETTER – DAG

GRAVES *skynder seg ned trappa. For første gang aner vi panikk i ansiktet hans*.

SCENE 78
INT. MACUSA-RESEPSJONEN – MINUTTER SENERE – DAG

QUEENIE *går fort gjennom resepsjonen og prøver desperat å unngå å virke som om hun har det påfallende travelt, samtidig som behovet for å komme seg unna er overhengende. En oppskjørtet* ABERNATHY *river seg løs fra en flokk trollmenn*.

ABERNATHY:

Queenie!

QUEENIE *har akkurat nådd toppen av trappa ut, men tar seg kraftig sammen og snur seg.* ABERNATHY *kommer mot henne mens han retter på slipset. Han*

prøver å virke rolig og myndig – det er tydelig at QUEENIE *gjør ham nervøs.*

ABERNATHY:
(Med et bredt smil.)
Hvor skal du?

QUEENIE *setter opp en forførende uskyldig mine og holder kofferten bak ryggen.*

QUEENIE:
Jeg … jeg er dårlig, herr Abernathy.

Hun hoster litt og sperrer øynene opp.

ABERNATHY:
Nå igjen? Vel – hva har du der?

Ørliten pause.
QUEENIE *tenker fort og slår opp et smil som kan ta pusten fra en.*

QUEENIE:
Damesaker.

Hun viser fram kofferten og kommer uskyldig travende opp trappa til ABERNATHY.

QUEENIE:
Har De lyst på en titt? Gjerne for meg.

ABERNATHY *blir fryktelig brydd.*

ABERNATHY:
(Svelger tungt.)
Du godeste! Nei, nei, jeg – bare bli endelig frisk, nå!

QUEENIE:
(Smiler søtt og retter på slipset hans.)
Takk!

QUEENIE *snur seg straks og skynder seg ned trappa.* ABERNATHY *står igjen og ser etter henne med hamrende hjerte.*

SCENE 79
EKST. NEW YORK-GATER – SEN ETTERMIDDAG

VIDT OVERVINKLET OVER NEW YORK. Vi zoomer over tak og dykker ned gjennom gater og smug, forbi kjørende biler og plaprende barn.

Vi faller til ro i et smug ved Nye Salem-kirken. CREDENCE *klistrer opp plakater for* MARI LILLS *neste møte.*

GRAVES *immiverer inn i smuget.* CREDENCE *skvetter og rygger unna, men* GRAVES *går rett på ham. Både tonen og oppførselen vitner om hast og kraft.*

GRAVES:
Credence. Har du funnet barnet?

CREDENCE:
Jeg kan ikke.

GRAVES *er utålmodig, men holder fram hånden med påtatt ro. Plutselig forekommer han omsorgsfull og kjærlig.*

GRAVES:
Få se.

CREDENCE *klynker og krymper seg, og det er straks før han rygger enda lenger unna.* GRAVES *tar varsomt hånden hans i sin og gransker den – hånden er full av dype, røde kutt, blødende og tydelig vonde.*

GRAVES:
Sssjj. Gutten min, jo før vi finner dette barnet, desto før kan du skyve denne smerten fra deg, til fortida, hvor den hører hjemme.

Varsomt, nesten forførerisk, stryker GRAVES *med tommelen over sårene, som straks blir leget.* CREDENCE *stirrer.*

GRAVES *tar øyensynlig en beslutning. Han setter opp en oppriktig, pålitelig mine, samtidig som han fisker et kjede med dødstalisman-symbolet opp av lomma.*

GRAVES:
Dette vil jeg at du skal ha, Credence. Det er ikke mange jeg ville betrodd det til –

GRAVES *går tett innpå* CREDENCE *og henger kjedet om halsen på ham mens han hvisker:*

GRAVES:
Nesten ingen.

Han legger en hånd på hver side av halsen til CREDENCE *og trekker ham nærmere. Stemmen hans blir lav og intim:*

GRAVES:
… Men du – du er annerledes.

CREDENCE *blir usikker, på samme tid nervøs og tiltrukket av* GRAVES*' oppførsel.*

GRAVES *lar hånden hvile over hjertet på* CREDENCE – *og over symbolet*.

GRAVES:
Når du finner barnet, bare ta på dette symbolet, så kommer jeg til deg.

GRAVES *går enda tettere innpå* CREDENCE, *til ansiktet hans er bare noen centimeter fra guttens hals (virkningen er samtidig tiltrekkende og truende) mens han hvisker:*

GRAVES:
Gjør dette, så skal du bli hedret blant trollmenn. For evig.

GRAVES *trekker* CREDENCE *til seg i en omfavnelse, men hånden hans om nakken til gutten virker mer kontrollerende enn kjærlig*. CREDENCE *blir overveldet av slik tilsynelatende varme, lukker øynene og slapper litt av*.

GRAVES *rygger sakte litt unna mens han stadig stryker* CREDENCE *over nakken*. CREDENCE *holder øynene lukket, i lengsel etter at denne menneskelige berøringen skal vedvare*.

GRAVES:
(Hvisker.)
Barnet er døende, Credence. Det er snart ingen tid igjen.

Brått går GRAVES *fort bortover smuget og eksiverer*.

SCENE 80
EKST. TAKTERRASSE MED DUESLAG – SKUMRING

En takterrasse med utsikt over hele byen. Midt på står et lite treskur som inneholder et dueslag.

SALMANDER *går opp på en murkant og blir stående og se utover den veldige byen. Stakke sitter på skulderen hans og klikker.*

JACOB *er inni skuret og kikker på dueslaget idet* QUEENIE *kommer inn.*

QUEENIE:
Dreiv bestefaren din med duer? Min hadde ugler. Jeg husker så godt jeg likte å mate dem.

FOKUS PÅ SALMANDER *OG* TINA – TINA *har fulgt etter ham opp på kanten.*

TINA:
Graves påsto alltid at forstyrrelsene skyldtes dyr. Vi er nødt til å fange inn alle dine, så han ikke kan fortsette å skylde på dem.

SALMANDER:
Det er bare én jeg mangler nå. Dougal, demidølgen min.

TINA:
Dougal?

SALMANDER:
Det er bare det lille problemet at … æhm, at han er usynlig.

TINA:
(Dette er så latterlig at hun ikke kan la være å le.)
Usynlig?

SALMANDER:
Ja – det meste av tiden så … altså, han, æh …

TINA:
Åssen fanger man noe som –?

SALMANDER:
(Begynner å smile.)
Med store vanskeligheter.

TINA:
Å …

De smiler til hverandre. Det er en ny varme mellom dem.

SALMANDER *er fortsatt litt keitete, men greier liksom ikke å la være å se på* TINA *når hun smiler.*

TINA *kommer sakte nærmere ham.*

En ørliten pause.

TINA:
Gnarlak!

SALMANDER:
(Overrumplet.)
Hva behager?

TINA:
(Oppspilt, konspiratorisk.)
Gnarlak – han var en av kildene mine som svartspaner! Han drev og handlet med fabeldyr på si –

SALMANDER:
Han skulle ikke tilfeldigvis være interessert i dyrespor, vel?

TINA:
Han er interessert i alt han kan selge.

<u>SCENE 81</u>
INT. «DEN BLINDE GRIS» – KVELD

Med TINA *foran går gruppa innover et stinkende smug, fullt av søppelkasser, pakkasser og kassert skrap. Hun ser en smal trapp ned mot en kjellerleilighet og gjør tegn til at de skal gå ned.*

Det virker som trappa er en blindvei: Døra er murt igjen. Enden av lyssjakta er dekket av en plakat av en trutmunnjente i aftenkjole som beundrer seg selv i et speil.

TINA *og* QUEENIE *stiller seg foran plakaten, snur seg mot hverandre og hever tryllestavene på likt. Arbeidstøyet deres blir forvandlet til flotte selskapskjoler i 1920-tallets flapper-stil.* TINA *skotter opp på* SALMANDER, *aldri så lite forlegen over sitt nye antrekk.* QUEENIE *kikker på* JACOB *med et ertende smil.*

TINA *tar et skritt mot plakaten og løfter hånden langsomt. Øynene til aftenkjole-jenta følger bevegelsene hennes.* TINA *banker langsomt på døra, fire ganger.*

SALMANDER *oppfatter behovet for klesskift og tryller fort fram en liten tversoversløyfe.* JACOB *ser misunnelig på.*

En luke går opp: De malte jente-øynene smeller til side, og i stedet ser vi fjeset på en mistenksom dørvakt.

<u>SCENE 82</u>
INT. «DEN BLINDE GRIS» – KVELD

En lurvete, lavloftet «speakeasy» – en ulovlig bar. Her vanker de på bunnen av New Yorks magiske samfunn. Samtlige hekse- og trollmannskriminelle i byen er her og kan beundre sine egne etterlysningsplakater på veggene. Et glimt av GELLERT GRINDELWALD: ETTERLYST FOR NIXMAG-MORD I EUROPA.

En glamorøs GNOM-SANGERINNE *synger lavt fra en scene full av gnom-musikere. Hun bruker tryllestaven til å sende ut disige bilder som illustrerer sangteksten. Alt er snuskete og slitt, hele atmosfæren oser skummel moro.*

JAZZ-SANGERINNE:

En føniks gråt tårer av ild og gull
da dragen stakk med dama, og alt falt omkull
Selv en snurretvist gir opp snurretull
når kjærligheta går skeis

En enhjørning kan kjenne sitt horn bli slapt
Selv en hippogriff skjønner at alt er tapt

når damene gjesper, mens de er forgapt
Da knurrer'e i hvert beist

JACOB *står ved den tilsynelatende ubetjente baren og venter på noen å bestille av.*

JACOB:
Åssen får du deg en drink på dette stedet?

Ingensteds fra kommer en smal flaske med brun væske susende mot ham. Overrumplet klarer han å fange den.

Hodet til en HUSNISSE *stikker opp bak disken og myser mot ham.*

HUSNISSE:
Hæ? Har'u aldri sett en husnisse før, eller?

JACOB:
Å – nei, jo, nei, jo, så klart jeg har … Jeg er kjempeglad i husnisser.

JACOB *prøver å virke nonsjalant – han fjerner flaskekorken.*

JACOB:
Onkel'n min er husnisse.

HUSNISSEN *lar seg ikke lure. Han reiser seg helt opp og lener albuene på disken for å glo på* JACOB.

QUEENIE *kommer bort til dem. Hun ser molefonken ut mens hun bestiller.*

QUEENIE:
Seks shotter fnisevann og en skallespreng, takk.

HUSNISSEN *tasser motvillig bort for å hente det bestilte.*

JACOB *og* QUEENIE *ser på hverandre.* JACOB *strekker ut hånden og tar en fnisevann-shot.*

QUEENIE:

Er alle nixmager sånn som deg?

JACOB:

(Prøver å være alvorlig, nesten forførerisk.)

Nei, det er bare meg som er sånn som meg.

Fortsatt med blikkontakt med QUEENIE *heller* JACOB *i seg shoten. Brått utstøter han et rustent hvin av et knis.* QUEENIE *ler blidt av det overraskede uttrykket hans.*

FOKUS PÅ HUSNISSE *som serverer en drink til en kjempe. Kruset kunden får, blir nesten borte i hånden på ham.*

FOKUS PÅ SALMANDER *OG* TINA, *som sitter ved et bord. Det oppstår en forlegen stillhet.* SALMANDER *studerer typene rundt seg: Arrete, hettekledde hekser og trollmenn spiller et spill med runeterninger med magiske gjenstander som innsats.*

TINA:

(Ser seg om.)

Halvparten av dem som er her, har jeg arrestert.

SALMANDER:

Bare si at det ikke er min sak, men … jeg la merke til noe i den dødseliksiren der nede.
Jeg så deg – klemme – den Ny-Salem-gutten.

TINA:

Credence heter han. Mora slår ham. Hun slår alle adoptiv-ungene, men det virker som hun har mest imot ham.

SALMANDER:

(Det går opp for ham.)

Så det var hun som var den nixmagen du angrep?

TINA:

Det var sånn jeg fikk sparken. Jeg gikk løs på henne midt for øynene på hele møtet av de gærne tilhengerne hennes – samtlige måtte forglemmieres. Det var skikkelig skandale.

QUEENIE *gjør tegn fra den andre enden av rommet.*

QUEENIE:
(Hvisker.)
Der er han.

GNARLAK *har dukket opp fra etsteds bakerst i lokalet. Han er velkledd til gnom å være, smatter på en sigar, slu og glatt som en mafiaboss. Han betrakter nykommerne mens han nærmer seg.*

JAZZSANGERINNE: (O.S.)
Da stritter straks pels eller bust eller hår når brunsten flammer og vettet forgår For farligst av alt, d'er no' alle forstår er krafta som gjør deg vill!

GNARLAK *setter seg ved enden av bordet deres. Han utstråler selvtillit og farlig kontroll. En* HUSNISSE *kommer hastig bort med en drink til ham.*

GNARLAK:
Så De er han typen med kofferten full av monstre, hah?

SALMANDER:
Godt nytt sprer seg visst fort. Jeg håpet De kunne fortelle meg om noen hadde sett noe. Fotspor. Den slags.

GNARLAK *tømmer drinken sin. En annen* HUSNISSE *kommer med et dokument han skal undertegne på.*

GNARLAK:
Det er'ke småtterier som er utlovd i dusør for Dem, herr Fisle. Hvorfor sku' jeg hjelpe Dem, og ikke heller angi Dem?

SALMANDER:
Jeg måtte vel sørge for at det blir umaken verdt, da?

HUSNISSEN *smutter av sted med det signerte dokumentet.*

GNARLAK:
Hm. Vi kan jo kalle det inngangsbilletten.

SALMANDER *fisker opp et par gallioner og skyver dem over bordet mot* GNARLAK, *som knapt gidder å se opp.*

GNARLAK:
(Ikke imponert.)
Hah – MACUSA tilbyr mer enn det.

Ørliten pause.

SALMANDER *trekker fram et vakkert metallinstrument og legger det på bordet.*

GNARLAK:
Lunaskop? Dem har jeg fem av.

SALMANDER *roter i jakka og finner fram et glødende, rubinrødt, frosset egg.*

SALMANDER:
Frosset askesnog-egg!

GNARLAK:
(Omsider interessert.)
Se der, ja – nå begynner det å –

GNARLAK *får plutselig øye på Stakke, som titter opp av lomma til Salmander.*

GNARLAK:
– stopp en hal – det der er en tretryting, er'e ikke det?

Stakke trekker seg hastig ut av syne, og SALMANDER *legger hånden beskyttende foran lomma.*

SALMANDER:
Nei.

GNARLAK:
Nei, gi'rei nå, visst er det en tretryting – de kan dirke opp låser, stemmer ikke det?

SALMANDER:
Ham får De ikke.

GNARLAK:
Vel, lykke til med å sleppe levende fra det, herr Fisle – med hele MACUSA i hælene.

GNARLAK *reiser seg og går.*

SALMANDER:
Ja vel, da.

GNARLAK, *med ansiktet vendt bort fra* SALMANDER, *smiler ondskapsfullt.*

SALMANDER *trekker Stakke opp av lomma. Stakke klamrer seg til fingeren hans og klikker og klynker som en gal.*

SALMANDER:
Stakke.

Han overleverer langsomt Stakke til GNARLAK. *Stakke strekker bønnfallende ut de små armene og tigger* SALMANDER *om å ta ham tilbake.* SALMANDER *klarer ikke å se på ham.*

GNARLAK:
(Betrakter Stakke.)
Se så, ja …
(Til SALMANDER.*)*
Det er noe usynlig som har herja borti Fifth Avenue. Det kunne vært en idé å sjekke ut Macys magasin. Kunne kanskje likna litt på det De er ute etter.

SALMANDER:
(Til seg selv.)
Dougal …
(Til GNARLAK.*)*
Vel – bare én siste ting: Det er en viss herr Graves som jobber i MACUSA – jeg lurte på om De vet noe om bakgrunnen hans.

GNARLAK *stirrer. Vi aner at det er mye han kunne sagt, men at han heller ville dø enn si det.*

GNARLAK:
De spør for mye, herr Fisle. En kan dø av sånt.

FOKUS PÅ EN HUSNISSE *som bærer på en kasse full av flasker.*

HUSNISSE:
MACUSA! DE ER HER!

HUSNISSEN *fordufter. Det samme gjør i all hast diverse andre bargjester.*

TINA:
(Kommer seg på beina.)
Du tipsa dem!

GNARLAK *glor på dem og klukkler truende.*

Bak QUEENIE *blir etterlyst-plakatene oppdatert; nå viser de ansiktene til* SALMANDER *og* TINA.

Svartspanere immiverer inn i baren.

JACOB *kommer ruslende bort til* GNARLAK*, tilsynelatende uskyldig.*

JACOB:
Om forladels, herr Gnarlak –

Han drar til GNARLAK *midt i fjeset så gnomen detter baklengs.* QUEENIE *ser bifallende på.*

JACOB:
– minte meg om formannen på jobben!

Rundtom i baren blir diverse gjester arrestert av svartspanerne.

SALMANDER *kravler rundt på golvet og leter etter Stakke. Rundt ham flyr folk til alle kanter, stuper unna spanerne og prøver å rømme fra baren.* SALMANDER *finner omsider Stakke på et bordbein, griper ham og løper mot sin egen gruppe.*

JACOB *griper nok en shot fnisevann og hiver den i seg. Han fniser overgivent idet* SALMANDER *tar ham ved albuen, og gruppa eksiverer.*

<u>SCENE 83</u>
INT. NYE SALEM-KIRKEN – KVELD

Det lange lokalet er svakt opplyst av noen få lamper. Det er knapt en lyd.

CHASTITY *sitter strunk ved langbordet midt i rommet. Hun sorterer løpesedler og stikker dem i små poser; det hele går på automatikk.*

Vis-à-vis henne sitter MODESTY*, i nattkjole. Hun leser en bok. På soverommet innerst er* MARI LILL *opptatt med sitt.*

MODESTY *er den eneste som legger merke til et svakt smell ovenfra.*

<u>SCENE 84</u>
INT. MODESTYS ROM – KVELD

Rommet er nakent. En seng, en oljelampe, et broderi på veggen med teksten SYNDENS ALFABET. MODESTYS *dukker sitter på rad på en hylle. Den ene har en liten renneløkke om halsen, en annen er bundet til en stake.*

CREDENCE *kravler under senga. Han leter blant eskene og tingene som er gjemt der. Så bråstopper han og stirrer …*

<u>SCENE 85</u>
INT. NYE SALEM-KIRKEN – KVELD

MODESTY *står ved foten av trappa og ser opp. Langsomt begynner hun å gå oppover.*

<u>SCENE 86</u>
INT. MODESTYS ROM – KVELD

FOKUS PÅ CREDENCES *ANSIKT UNDER SENGA – han har funnet en leke-tryllestav. Han stirrer på den, klarer ikke å rive blikket løs.*

Bak ham kommer MODESTY *inn.*

MODESTY:
Hva er'e du driver med, Credence?

CREDENCE *slår bakhodet mot sengebunnen idet han hastig bakser seg fri. Han er full av støv og tydelig skremt. Han blir lettet over å se at det bare er* MODESTY, *men hun på sin side får øye på tryllestaven og blir livredd*.

CREDENCE:
Hvor har du fått denne?

MODESTY:
(Redd; hvisker.)
Få'n igjen, Credence! Det er bare en leke!

Døra smeller opp. Inn kommer MARI LILL. *Blikket hennes går fra* MODESTY *til* CREDENCE *og leke-tryllestaven. Hun er sintere enn vi noen gang har sett henne*.

MARI LILL:
(Til CREDENCE.*)*
Hva er dette for noe?

<u>SCENE 87</u>
INT. NYE SALEM-KIRKEN – KVELD

HOLD PÅ CHASTITY*, som fortsetter å fordele løpesedler*.

MARI LILL: (O.S.)
Av med det!

CHASTITY *skotter opp mot mesaninen*.

<u>SCENE 88</u>
INT. NYE SALEM-KIRKEN, MESANINEN – KVELD

MARI LILL *står på mesaninen ut mot kirkerommet. Sett nedenfra virker skikkelsen mektig, nesten gudeliknende.*

Hun snur seg mot CREDENCE *og brekker – sakte – tryllestaven i to. Ansiktet er fylt av avsky.*

Modesty kryper sammen. CREDENCE *begynner å ta av seg beltet.* MARI LILL *rekker ut hånden og tar imot det.*

CREDENCE:
(Bønnfallende.)
Mamma …

MARI LILL:
Jeg er ikke mammaen din! Din mamma var en syndig, unaturlig kvinne!

MODESTY *presser seg mellom dem.*

MODESTY:
Den var min.

MARI LILL:
Modesty –

Plutselig blir beltet rykket ut av hånden på MARI LILL *av noe overnaturlig og slynget som en død slange bort i et hjørne.* MARI LILL *stirrer ned på hånden sin, som er opprevet og blødende av det brå utfallet.*

MARI LILL *er redd. Blikket hennes flakker mellom* MODESTY *og* CREDENCE.

MARI LILL:
(Skremt, men skjuler det.)
Hva er dette?

MODESTY *stirrer henne trossig inn i øynene. I bakgrunnen ser vi* CREDENCE. *Han har huket seg ned med armene om knærne; hele han rister*.

MARI LILL *prøver å bevare fatningen mens hun går langsomt bort for å hente beltet. Før hun når det, bukter det seg bort fra henne*.

MARI LILL *rygger unna med tårer i øynene av redsel. Langsomt snur hun seg mot barna*.

Midt i bevegelsen blir hun truffet av en avsindig, eksplosiv kraft – en dyrisk, vrælende, mørk masse som fortærer henne. Skriket hennes er grufullt idet kraften slynger henne baklengs, smæsjer henne mot en trebjelke og kaster henne ut over gelenderet.

Kroppen hennes smeiser i golvet nede i kirken og blir liggende livløs. Ansiktet har skader som likner dem vi så på SENATOR SHAW.

Den svarte kraften flyr gjennom kirken, velter bordet og knuser alt på sin vei.

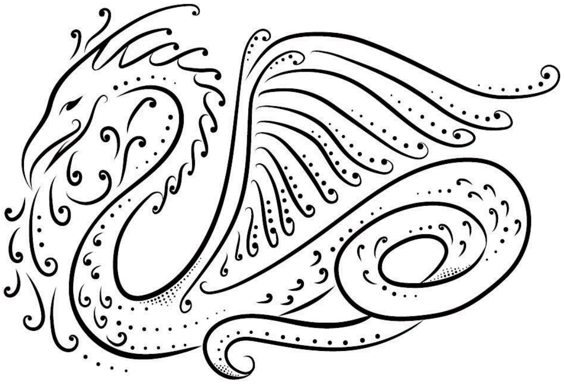

<u>SCENE 89</u>
EKST. STORMAGASIN – NATT

VIDVINKELBILDE AV ET STORMAGASIN, med butikkvinduer fulle av elegant antrukne utstillingsdukker.

JACOB *nærmer seg butikkvinduene mens han stirrer på en dameveske som – tilsynelatende av seg selv – glir nedover armen på en av dukkene.* SALMANDER, TINA *og* QUEENIE *skynder seg etter. Alle ser veska sveve i lufta og forsvinne innover i butikken.*

<u>SCENE 90</u>
INT. STORMAGASIN – NATT

Et velutstyrt, julepyntet stormagasin, med rader og rekker med kostbare smykker, sko, hatter og parfymer. Butikken er stengt for dagen, alle lys er slukket, og det er ikke en lyd å høre.

Vi ser håndveska sveve bortover midtgangen, fulgt av små gryntelyder.

SALMANDER *og de andre lister seg fort gjennom lokalet og gjemmer seg bak en stor juleutstilling i plast. De holder øye med veska.*

SALMANDER:
(Hvisker.)
Altså, demidølger er grunnleggende fredsommelige, men de kan bite stygt fra seg hvis de blir provosert.

Demidølgen selv kommer til syne – en sølvhåret, orangutang-aktig skapning med et pussig, rynkete fjes – idet den kravler over en utstillingsmonter for å komme til en eske med søtsaker.

SALMANDER:
(Til JACOB *og* QUEENIE.*)*
Dere to … dekk den veien.

De to skal til å gå.

SALMANDER:
Og prøv så hardt dere kan å ikke være forutsigelige.

JACOB *og* QUEENIE *veksler et forvirret blikk før de går.*

Et stykke bortefra høres et lite brøl.

FOKUS PÅ DEMIDØLGEN, som hører lyden og kikker opp mot taket. Så fortsetter den å samle søtsaker, bare at nå putter den dem i veska.

TINA: (O.S.)
(Om brølet.)
Var det demidølgen?

SALMANDER:

Nei, men jeg tror det kan være grunnen til at demidølgen er her.

FOKUS PÅ SALMANDER OG TINA. *De går fort langs en rad i retning demidølgen, som smutter videre innover i forretningen.*

Det går opp for den at de har sett den, og den snur seg et øyeblikk og ser spørrende på SALMANDER *før den begir seg opp en sidetrapp.* SALMANDER *smiler og følger etter.*

SCENE 91
INT. STORMAGASIN, LAGERROM PÅ LOFTET – NATT

Et kjempemessig, mørkt loftsrom. Fra golv til tak går det hyller stappfulle av esker med porselen: middagsserviser, tekopper og kjøkkenutstyr i sin alminnelighet.

Demidølgen tasser bortover en månelys flekk. Den ser seg om; så stopper den og tømmer håndveska, som er full av søtsaker.

SALMANDER: (O.S.)

Synssansen dens bygger på sannsynlighet, det vil si, den forutser hva som mest sannsynlig vil skje i neste øyeblikk.

SALMANDER *kommer til syne mens han lister seg innpå demidølgen bakfra.*

TINA: (O.S.)

Men hva er det den gjør nå?

SALMANDER:

Den er barnevakt.

Demidølgen holder opp en av søtsakene. Det ser ut som den byr den fram til noen eller noe.

TINA:

Hva var det du nettopp sa –?

SALMANDER:

(Dempet; hviskende.)

Dette er min feil. Jeg trodde jeg hadde alle – men jeg må ha telt feil.

JACOB *og* QUEENIE *kommer listende inn.* SALMANDER *går rolig fram og huker seg ned ved siden av demidølgen, som gjør plass til ham ved søtsakene.* SALMANDER *setter forsiktig fra seg kofferten.*

FOKUS PÅ TINA *– lyset skifter, og plutselig ser hun skjell-huden på et digert vesen som gjemmer seg mellom takbjelkene. Hun stirrer skrekkslagen opp.*

TINA:

Barnevakt … for den?

FOKUS PÅ TAKET idet vi ser fjeset til en alkymant – den er akkurat som de små, blå, slangeaktige fuglene vi så i kofferten, bare at denne er kolossal, kveilet rundt og rundt seg selv og opptar hele plassen under loftstaket.

SALMANDER:

Alkymanter er choranaptyksiske. Altså, de – vokser – til de – fyller all – tilgjengelig plass.

Alkymanten oppdager SALMANDER *og strekker hals mot ham.* SALMANDER *holder langsomt opp en hånd.*

SALMANDER:

Mamma er her.

FOKUS PÅ DEMIDØLGEN. Øynene dens glimter plutselig skinnende blått – et tegn på at den har fått en forutanelse.

KORTE KLIPP:

En juletrekule triller over golvet. Alkymanten får panikk. SALMANDER *klamrer seg til ryggen på den og blir kastet hit og dit. Demidølgen er plutselig på ryggen til* JACOB.

TILBAKE TIL DEMIDØLGEN, idet øynene blir brune igjen.

QUEENIE *går langsomt forover mens hun stirrer på alkymanten. Foten kommer borti en liten glasskule på golvet; den klingrer mens den ruller. Alkymanten hører lyden, steiler og skriker.* SALMANDER *prøver å berolige den svære skapningen.*

SALMANDER:
Så, ja … sååå, ja!

JACOB *og* QUEENIE *vakler baklengs for å finne ly. Demidølgen stikker av og bykser opp i armene på* JACOB.

Alkymanten dykker, snapper opp SALMANDER *og tar ham på ryggen, samtidig som den kaster voldsomt på seg så lagerhyllene flyr.* SALMANDER *roper:*

SALMANDER:
Hallo, vi trenger et insekt – hva som helst – og en tekanne!
Finn en tekanne!

TINA *kravler gjennom kaoset og dukker unna ting som faller mens hun prøver å finne det* SALMANDER *ville ha.*

Alkymantvingene smeller i golvet rett ved JACOB *der han snubler rundt, belemret med demidølgen, som nå klynger seg til ryggen hans.*

SALMANDER *får det stadig vanskeligere med å holde seg fast etter som alkymanten blir stadig mer opprørt. Nå bakser den oppover med vingene og slår ut biter av taket.* JACOB *snur seg. Han og demidølgen får øye på en*

enslig kakerlakk på en pakkasse. JACOB *strekker seg for å snappe den, men i det samme smeller alkymanten en kroppsdel i golvet, knuser kassa og dermed sjansen.*

FOKUS PÅ TINA *der hun krabber besluttsomt over golvet på vill jakt etter en kakerlakk.*

FOKUS PÅ QUEENIE, *som skriker idet alkymanten slår henne overende med veldig kraft.* JACOB *kommer løpende bak henne, kaster seg mageflat og får omsider tak i en kakerlakk.*

TINA *reiser seg med en tekanne i hånden og skriker:*

TINA:
Tekanne!

Alkymanten hører skriket og gjør et nytt kast med hodet samtidig som halen sveiper, treffer JACOB *og demidølgen og klemmer dem fast mot en takbjelke.*

JACOB *og* TINA *er nå i hver sin ende av loftsrommet, adskilt av alkymantens skjell-kveiler. Ingen av dem våger å røre seg.*

FOKUS PÅ JACOB *OG DEMIDØLGEN – demidølgen skotter stjålent opp og til siden og forsvinner.* JACOB *snur seg fort og følger demidølgens blikk – og alkymantens fjes er bare centimeter fra hans. Den stirrer ufravendt på kakerlakken han holder i hånden. Det er så vidt* JACOB *tør puste.*

SALMANDER *kikker fram bakom alkymanthodet og hvisker:*

SALMANDER:
Kakerlakken i kanna …

JACOB *svelger og prøver å unngå blikkontakt med det digre vesenet så tett innpå.*

JACOB:

(Beroligende, til alkymanten.)
Ssssjjj!

JACOB *gjør store øyne til* TINA *for å varsle henne om hva han har til hensikt.*

SAKTE FILM:

JACOB *kaster kakerlakken. Vi ser den sveve gjennom lufta samtidig som den digre alkymantkroppen setter seg i bevegelse, kveiler seg ut og sveiper gjennom rommet.*

SALMANDER *gjør et byks ned fra alkymantryggen og lander trygt på golvet, mens* QUEENIE *dukker i skjul og beskytter hodet med et dørslag.*

TINA *løper med tekanna på strak arm foran seg og bykser over kveil etter kveil av alkymanthalen – et heroisk syn. Hun lander på knærne i midten av rommet – og kakerlakken lander perfekt midt oppi kanna.*

Alkymanten reiser seg samtidig som den raskt minsker i størrelse, og stuper ned mot kanna med hodet først. TINA *bøyer hodet og forbereder seg på nedslaget. Alkymanten suser mot tekanna og forsvinner friksjonsløst nedi.*

SALMANDER *løper fram og smekker lokket på tekanna. Han og* TINA *puster lettet ut.*

SALMANDER:
Choranaptyksisk. De krymper også til det som er tilgjengelig plass.

FOKUS INNI TEKANNA, hvor den nå ørlille alkymanten er i ferd med å gomle i seg kakerlakken.

TINA:
Svar sant nå – var det alt som slapp ut av kofferten?

SALMANDER:

Det var alt, ja – og det er skjære sannheten.

SCENE 92
INT. SALMANDERS KOFFERT – KORT ETTER – NATT

JACOB *holder demidølgen i hånden og leier den til sonen dens.*

SALMANDER: (O.S.)
Her har vi henne.

JACOB *løfter demidølgen opp og setter den ned i reiret.*

JACOB:
(Til demidølgen.)
Fint å være hjemme igjen? Skal vedde på at du er utslitt, kompis. Så ja, nedi med deg – akkurat.

TINA *holder avventende baby-alkymanten. Under* SALMANDERS *overvåkning legger hun den varsomt i reiret.*

HOLD PÅ TINA *mens hun ser til side på dunderunten, som kommer stampende gjennom sonen sin. Ansiktet hennes er fullt av undring og ærbødighet.* JACOB *klukkler over uttrykket hennes.*

Stakke klyper SALMANDER *hardt gjennom stoffet i jakkelomma.*

SALMANDER:
Au!

SALMANDER *fisker opp Stakke og holder ham høyt oppå hånden mens han går fra sone til sone.*

SALMANDER:

Altså … Jeg tror vi trenger en liten prat. Du skjønner vel det, Stakke, jeg ville jo aldri latt ham beholde deg. Stakke, jeg ville heller hogd av meg hånden enn å miste deg …
Etter alt du har gjort for meg … så gi deg nå.

SALMANDER *er kommet til tordenfuglsonen.*

SALMANDER:

Stakke, da – vi har da snakket om surmuling før, hva. Kom så, Stakke, bare et lite smil, nå. Bare ett lite sm–

Stakke rekker ut den ørlille tunga og blåser en prompelyd.

SALMANDER:

Nei, alvorlig talt, den slags kunne du holdt deg for god til.

SALMANDER *setter Stakke på skulderen og går i gang med å ordne diverse bøtter med mat.*

FOKUS PÅ ET FOTOGRAFI INNE I SALMANDER*S SKUR. Det viser en nydelig pike – hun smiler løfterikt.* QUEENIE *stirrer på fotoet.*

QUEENIE:

Hei, SALMANDER – hvem er hun?

SALMANDER:

Ah … Ingen.

QUEENIE:

(Leser tankene hans.)

Leta deMons? Den familien har jeg hørt om. Er’ke de temmelig – vel, altså –

SALMANDER:

Ikke les tankene mine, er De snill.

Ørliten pause mens QUEENIE *suger i seg hele historien fra* SALMANDER*s tanker. Hun virker på samme tid interessert og sørgmodig.* SALMANDER

fortsetter å arbeide og prøver så godt han kan å late som QUEENIE *ikke leser tankene hans*.

QUEENIE *tar et skritt fram, nærmere* SALMANDER.

SALMANDER:
(Sint og brydd.)
Beklager, men jeg ba Dem la være.

QUEENIE:
Vet det, om forladels, men jeg kan'ke no' for det. Folk er lettest å lese når de har det vondt.

SALMANDER:
Jeg har det ikke vondt. Og uansett er det lenge siden.

QUEENIE:
Dere var veldig gode venner på skolen.

SALMANDER:
(Prøver å slå det bort.)
Ja, jo, ingen av oss passet jo helt inn, så vi –

QUEENIE:
– ble veldig nære. I årevis.

I bakgrunnen ser vi TINA. *Hun legger merke til at* SALMANDER *og* QUEENIE *snakker sammen*.

QUEENIE:
(Bekymret.)
Hun var en sånn som tar. Du er en sånn som gir.

TINA *kommer mot dem*.

TINA:
Hva er det dere to prater om?

SALMANDER:
Ah – ingenting.

QUEENIE:

Skolen.

SALMANDER:
Skolen.

JACOB:
(Tar på seg jakka.)
Sa dere skolen? Fins det en skole? En trollmannsskole, her? I Amerika?

QUEENIE:
Ja, så klart – Ilvermorny! Det er lissom bare den beste trollmannsskolen i verden, da!

SALMANDER:
Jeg tror nok enhver må medgi at verdens beste trollmannsskole, det er Galtvort.

QUEENIE:
Galt-LORT.

Et gigantisk tordenskrall. Tordenfuglen går til værs med et hvin, med flaksende vinger, lynende øyne og en kropp som forvandles til svart og gull.

SALMANDER *reiser seg og gransker fuglen, tydelig bekymret.*

SALMANDER:
Fare. Han værer fare.

<u>SCENE 93</u>
EKST. NYE SALEM-KIRKEN – NATT

GRAVES *immiverer i skyggene. Med hevet tryllestav nærmer han seg sakte kirken og gransker ødeleggelsene. Han virker ikke nervøs, snarere*

nysgjerrig, nesten oppspilt.

<u>SCENE 94</u>
INT. NYE SALEM-KIRKEN – NATT

Kirken er nærmest smadret. Måneskinnet faller inn gjennom hull i taket. CHASTITY *ligger død mellom andre vrakrester.*

GRAVES *kommer langsomt inn, fortsatt med tryllestaven parat. Fra etsteds i bygningen høres underlig, nifs hulking.*

Foran ham på golvet ligger MARI LILL. *Skadene i ansiktet hennes synes tydelig i månelyset.* GRAVES *ser granskende på liket, mens ansiktet viser at noe begynner å demre for ham. Det er ingen forskrekkelse å spore, bare aktsomhet og intens interesse.*

FOKUS PÅ CREDENCE*, som kryper sammen bakerst i kirken. Han klynker og knuger om smykket han fikk med dødstalisman-symbolet.* GRAVES *går fort bort til ham, bøyer seg, holder hodet hans inntil seg, men det er ikke mye ømhet å spore i stemmen hans.*

GRAVES:
Obskurialen – var her? Hvor ble det av henne?

CREDENCE *ser opp i ansiktet på* GRAVES. *Han er aldeles traumatisert og ute av stand til å forklare noe. Hele ansiktet er en stum bønn om kjærlighet.*

CREDENCE:
Hjelp meg. Hjelp meg.

GRAVES:
Sa du ikke at du hadde en søster til?

CREDENCE *begynner å gråte igjen.* GRAVES *legger hånden om nakken hans. Ansiktet er forvridd av stress mens han prøver å bevare fatningen.*

CREDENCE:
Vær så snill, hjelp meg.

GRAVES:
Hvor er den andre søsteren din, Credence? Den minste? Hvor ble det av henne?

CREDENCE *skjelver og mumler.*

CREDENCE:
Hjelp meg, vær så snill.

Brått og brutalt fiker GRAVES *til ham over ansiktet.*

CREDENCE *stirrer lamslått på ham.*

GRAVES:
Din søster er i stor fare. Vi må finne henne.

CREDENCE *er himmelfallen; han kan ikke fatte at helten hans har slått ham.* GRAVES *tar tak i ham, trekker ham opp i stående stilling, og de eksiverer.*

SCENE 95
EKST. LEIEGÅRD, I BRONX – NATT

En øde gate. GRAVES følger CREDENCE mot en leiegård.

SCENE 96
INT. BRONX-LEIEGÅRD, TRAPPEGANGEN – NATT

Innvendig er bygningen forfallen og i elendig forfatning. CREDENCE *og* GRAVES *går opp trappa.*

GRAVES: (O.S.)
Hva er dette for et sted?

CREDENCE:
Det var herfra mamma adopterte Modesty. En familie på tolv. Hun savner fremdeles brødrene og søstrene sine. Snakker støtt om dem.

GRAVES *ser seg om på trappeavsatsen, med tryllestaven klar. Til begge sider strekker det seg rader av mørke døråpninger.*

GRAVES:
Hvor er hun?

CREDENCE *ser opprådd i golvet.*

CREDENCE:
Jeg vet ikke.

GRAVES *blir stadig mer utålmodig – nå som han er så nær målet. Han marsjerer inn i et av rommene.*

GRAVES:
(Foraktelig.)
Du er en futt, Credence. Jeg kunne lukte det så snart jeg så deg.

CREDENCE *blir overrumplet.*

CREDENCE:
Hva?

GRAVES *marsjerer ut i gangen igjen for å prøve et nytt rom. Han har nesten glemt å late som han bryr seg om* CREDENCE.

GRAVES:
Du har magisk avstamning, men ingen kraft.

CREDENCE:
Men du sa du kunne lære meg –

GRAVES:
En som deg kan ikke lære. Moren din er død. Det får være belønning nok.

GRAVES *peker mot en annen trappeavsats*.

GRAVES:
Jeg er ferdig med deg.

CREDENCE *rører seg ikke, bare stirrer etter* GRAVES. *Pusten går fort og grunt, som om det er noe han prøver å holde tilbake*.

GRAVES *går fra det ene mørke rommet til det neste. Etsteds i nærheten, en liten bevegelse*.

GRAVES:
Modesty?

GRAVES *beveger seg vaktsomt inn i et forfallent klasserom for enden av gangen*.

SCENE 97
INT. BRONX-LEIEGÅRD, FORFALLENT ROM – NATT

FOKUS PÅ MODESTY, *som kryper sammen i en krok. Øynene er vidåpne, og hun skjelver av skrekk idet* GRAVES *nærmer seg*.

GRAVES:
(Hvisker.)
Modesty.

GRAVES *bøyer seg ned. Han stikker tryllestaven til side og spiller på ny rollen som trøstende voksen.*

GRAVES:
(Vennlig.)
De er ingenting å være redd for. Jeg er her sammen med broren din, Credence.

MODESTY *klynker av skrekk da hun hører navnet.*

GRAVES:
Fram med deg, nå …

GRAVES *holder fram hånden.*

Vi hører en svak klingring.

FOKUS PÅ TAKET, som begynner å slå sprekker, de sprer seg som spindelvev. Støvet faller, veggene rister mer og mer, hele rommet rundt dem er i ferd med å styrte sammen.

GRAVES *retter seg opp. Han ser ned på* MODESTY*, men det er åpenbart at hun er vettskremt og slett ikke kilden til denne magien.* GRAVES *snur seg og trekker langsomt fram tryllestaven. Veggen foran ham kollapser som sand, og vi ser tvers igjennom til en ny vegg.* MODESTY *betyr ingenting for ham lenger.*

For hver ny vegg som kollapser foran ham, blir han mer og mer bergtatt og oppspilt, samtidig som han forstår at han har begått en gigantisk feil ...

Den siste veggen kollapser. Han står ansikt til ansikt med CREDENCE*, som stirrer på ham, ute av stand til å beherske sitt raseri, sin bitterhet, sin følelse av å være forrådt.*

GRAVES:
Credence … jeg skylder deg en unnskyldning …

CREDENCE:

Jeg trodde på deg. Jeg trodde at du var min venn. At du var annerledes.

Ansiktet hans er forvridd, raseriet river ham i stykker innenfra.

GRAVES:

Du kan kontrollere det, Credence.

CREDENCE:

(Hviskende, ser omsider GRAVES *i øynene.)*

Men jeg tror ikke jeg vil, herr Graves.

Obskurusen beveger seg skremmende under huden hans. Det kommer en skrekkelig, umenneskelig knurring fra strupen, og noe mørkt tyter ut av munnen og tar gradvis form.

Til slutt tar kraften over hele CREDENCE. *Kroppen hans eksploderer i en svart masse som skyter fram og ut av vinduet, så vidt utenom* GRAVES.

GRAVES *blir stående og se etter obskurusen, som stuper utover byen.*

<u>SCENE 98</u>
EKST. BRONX-LEIEGÅRD – NATT

Vi følger obskurusen der den bukter og borer seg gjennom byen og skaper kaos. Biler slynges veggimellom, gatebelegg eksploderer, bygninger raseres – obskurusen etterlater seg ikke annet enn ødeleggelse.

<u>SCENE 99</u>
EKST. TAKTERRASSE – NATT

Salmander, TINA, JACOB *og* QUEENIE *står på en takterrasse under et stort reklameskilt med teksten SQUIRE'S. Fra kanten her har de god utsikt over kaoset som brer seg under dem.*

JACOB:
(Overstimulert.)
Jøsses … er alt det den obskurium-greia?

Lyden av sirener. SALMANDER *stirrer og innser omfanget av ødeleggelsene.*

SALMANDER:
Denne er kraftigere enn noen obskurial jeg har hørt om …

En spesielt sterk eksplosjon et stykke borte. Begynnende branner i byen under dem. SALMANDER *svinger kofferten sin over til* TINA *og tar opp en notisbok av lomma.*

SALMANDER:
Hvis jeg ikke kommer tilbake, pass på dyrene mine. Alt De behøver å vite, står her.

Han rekker henne notisboka. Det er så vidt han greier å møte blikket hennes.

TINA:
Hva?

SALMANDER:
(Skotter ut på obskurusen.)
De får ikke drepe den.

De ser hverandre i øynene – et øyeblikk fylt av alt de kunne sagt til hverandre – før SALMANDER *hopper ut fra taket og eksiverer.*

TINA:
(Forferdet.)
SALMANDER!

TINA *slenger kofferten over til* QUEENIE.

TINA:
Du hørte hva han sa – pass på dem!

TINA *eksiverer også.* QUEENIE *rekker kofferten videre til* JACOB.

QUEENIE:
Pass godt på'n, skatt.

Hun skal til å eksivere, men JACOB *griper tak i henne, og hun nøler.*

JACOB:
Nei, nei, nei!

QUEENIE:
Jeg kan'ke ta deg med. Du må slippe meg, Jacob!

JACOB:
Hei – hallo! Det var du som sa at jeg var en av dere … eller hva?

QUEENIE:
Det er for farlig.

Nok en kraftig eksplosjon et stykke unna. JACOB *tviholder på* QUEENIE. *Hun leser tankene hans, forstår hva han gjennomgikk under krigen, og ansiktsuttrykket skifter til undring og ømhet. Hun er både beveget og forskrekket. Sakte løfter hun hånden og rører ved kinnet hans.*

SCENE 100
EKST. TIMES SQUARE – NATT

Her er det totalt kaos. Bygninger brenner, folk skriker og løper hit og dit, biler ligger smadret i gata.

GRAVES *lusker over plassen, helt uinteressert i lidelsene som omgir ham. Han er konsentrert om én eneste ting.*

Obskurusen vrir og vender seg i den ene enden av plassen. Energien – produktet av isolasjon og smerte – forekommer enda sintere nå, flakker gjennom lag av sårhet og smerte, flammer opp i brøl av rødt lys innenfra. Inni massen skimter vi så vidt CREDENCES *ansikt, forvridd og forpint*, GRAVES *stiller seg triumferende foran den*.

SALMANDER *kommer immiverende fra lenger borti gata og blir stående og se*.

GRAVES:

(Roper for at Credence skal høre ham gjennom larmen.)

At du har overlevd så lenge, Credence, med dette inni deg – det er et mirakel. Du er et mirakel. Bli med meg – tenk på hva vi kunne utrette sammen.

Obskurusen nærmer seg GRAVES *– vi hører et skrik inne fra massen idet svart energi skyter ut fra den på ny og slår* GRAVES *overende. Kraften sender en sjokkbølge rundt hele plassen –* SALMANDER *kaster seg i dekning bak en veltet bil.*

TINA *immiverer inn på plassen og finner ly bak en brennende bil, ikke langt fra* SALMANDER. *De ser på hverandre.*

TINA:

Salmander!

SALMANDER:

Det er den Ny-Salem-gutten. Det er han som er obskurialen.

TINA:

Han er ikke noe barn.

SALMANDER:

Vet det – men jeg så ham – kraften i ham må være utrolig sterk – på en eller annen måte har han greid å overleve. Det er helt ufattelig.

Obskurusen vræler på ny, og TINA *treffer en beslutning.*

TINA:

Salmander! Redd ham!

TINA *løper mot* GRAVES. SALMANDER *forstår hva hun mener og eksiverer.*

<u>SCENE 101</u>
EKST. TIMES SQUARE – NATT

GRAVES *flytter seg nærmere og nærmere obskurusen, som sanser ham og fortsetter å vræle og jamre. Han tar fram tryllestaven og sikter …*

TINA *kommer til syne, i fullt firsprang bakom* GRAVES. *Hun fyrer av mot ham, men han snur seg akkurat i tide – reaksjonsevnen hans er ubegripelig rask.*

Obskurusen forsvinner. GRAVES*, nå grundig irritert, går mot* TINA *og parerer alle vådene hennes uten vanskelighet.*

GRAVES:
Tina. Jeg må si du har det med å dukke opp der du er minst ønsket.

Han kaller til seg en forlatt bil, som kommer susende gjennom lufta og tvinger TINA *til å dukke unna, så vidt i tide.*

Innen TINA *kommer seg på beina igjen, har* GRAVES *eksivert.*

<u>SCENE 102</u>
INT. AVDELINGEN FOR GROVERE KRIMINALITET – NATT

Lysende felter i et metallisk oversiktskart over New York City markerer intens magisk aktivitet. FRU PICQUERY, *omgitt av svartspanertoppene, betrakter det forferdet.*

FRU PICQUERY:

Vi må få kontroll med dette! Hvis ikke blir vi blottlagt, og det betyr krig.

Svartspanerne eksiverer umiddelbart.

<u>SCENE 103</u>
EKST. NEW YORKS TAK – NATT

SALMANDER *multi-immiverer så fort han kan over takene på bygning etter bygning, i hælene på obskurusen.*

SALMANDER:
Credence! Credence! Jeg kan hjelpe deg!

Obskurusen stuper mot SALMANDER*, som eksiverer i siste sekund, og deretter fortsetter jakten over takene.*

Der han løper, eksploderer det våder rundt ham som smadrer takene. Dusinet fullt av svartspanere har dukket opp og angriper obskurusen forfra – og rammer nesten SALMANDER*, som bykser i skjul samtidig som han desperat prøver ikke å miste fart.*

Obskurusen dreier av for å unngå vådene og etterlater seg svarte snøfnugg-liknende partikler som svever ned over takene; den endrer retning og unnslipper bortover et annet kvartal.

Så, i en særlig dramatisk oppvisning, skyter obskurusen til værs samtidig som våder i elektrisk blått og hvitt rammer den fra alle kanter. Til slutt smeller den i bakken og suser bortover en bred, øde gate – en svart tsunami som knuser alt på sin vei.

<u>SCENE 104</u>
EKST. UTENFOR EN UNDERGRUNNSBANESTASJON – NATT

En kjede av politimenn står med pistolene parat mot den skremmende, overnaturlige kraften som dundrer mot dem.

Ansiktsuttrykkene skifter fra forvirret engstelse til total panikk da de får øye på massen som kommer svermende rett imot dem. De skyter mot den – fullstendig forgjeves mot en så øyensynlig ustoppelig fysisk kraft. Til slutt går rekkene i oppløsning, og folk flykter bortover gata idet obskurusen når fram.

<u>SCENE 105</u>
EKST. NEW YORKS TAK / GATER I NEW YORK – NATT

FOKUS PÅ SALMANDER*, som står på toppen av en skyskraper og ser ut på obskurusen der den stiger opp over bygningene rundt, og deretter dundrer rett i bakken utenfor nedgangen til undergrunnsstasjonen Rådhuset.*

Plutselig stillhet. Bare den pulserende, tunge, hivende pustingen fra obskurusen, som ligger stille ved u-nedgangen.

Til slutt svinner den svarte massen inn til ingenting for øynene på SALMANDER*, og* CREDENCES *lille skikkelse går ned trinnene til*

undergrunnsbanen.

SCENE 106
INT. UNDERGRUNNSBANEN – NATT

SALMANDER *immiverer inn i undergrunnsstasjonen Rådhuset, en langstrakt stasjon kledd med mosaikk i art deco, også den med spor etter obskurusens herjinger: Lysekrona svaier knirkende, noen fliser har falt ned. Vi kan høre den tunge pusten, som fra en redd panter trengt opp i et hjørne.*

SALMANDER *smyger seg bortover perrongen og prøver å lokalisere lyden. Imens kommer obskurusen glidende nedover taket.*

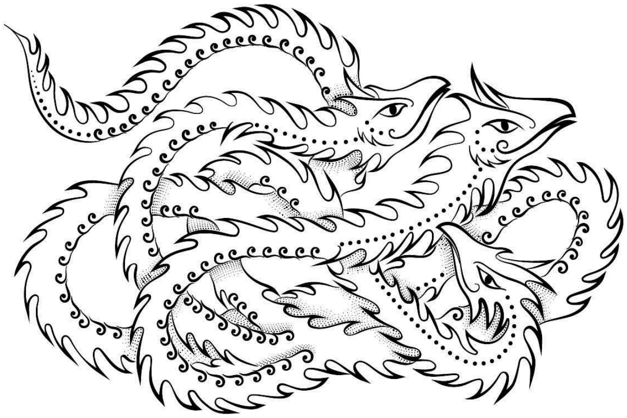

<u>SCENE 107</u>
EKST. UNDERGRUNNSBANENEDGANG – NATT

Svartspanere omringer nedgangen til undergrunnsbanen, peker med tryllestavene mot brolegningen opp mot himmelen og trekker et usynlig kraftfelt rundt åpningen.

Vi hører det komme flere spanere, blant dem GRAVES. *Han iakttar, kalkulerer og overtar straks styringen.*

GRAVES:
Sperr av området! Jeg vil ikke ha noen andre ned der!

Idet den magiske sperringen er nesten komplett, ruller en skikkelse seg så vidt under den og forsvinner usett ned i undergrunnsbanen: TINA.

<u>SCENE 108</u>
INT. UNDERGRUNNSBANEN – NATT

SALMANDER *har nådd fram til obskurusen i skyggene i en tunnel. Den er langt roligere nå og svirrer sakte rundt i lufta over togsporene.*

SALMANDER *gjemmer seg bak en søyle mens han snakker.*

SALMANDER:
Credence … Det er Credence du heter, ikke sant? Jeg er her for å hjelpe deg, Credence. Ikke for å gjøre deg vondt.

I det fjerne høres fottrinn: faste, målbevisste.

SALMANDER *kommer fram bakom søylen og går ut mellom skinnene. Inni obskurus-massen kan vi skjelne en skygge av* CREDENCE*, sammenkrøket og redd.*

SALMANDER:
Jeg har møtt én som var akkurat som deg, Credence. En pike – en liten jente som hadde vært holdt fanget, de holdt henne innelåst, de straffet henne for at hun hadde magi.

CREDENCE *lytter – han har aldri drømt om at det kunne finnes flere. Sakte smelter obskurusen bort, og tilbake er bare* CREDENCE*, som kryper sammen mellom skinnene – et skremt barn.*

SALMANDER *sitter på huk.* CREDENCE *ser på ham, og en ørliten glo av håp demrer i ansiktet: Kan det tenkes en vei tilbake?*

SALMANDER:

Credence, kan jeg komme bort til deg? Kan jeg det?

SALMANDER *flytter seg litt framover – men i det samme lyner det skarpt ut fra mørket, og han blir rammet av en våde som slynger ham baklengs.*

GRAVES *kommer marsjerende bortover tunnelen, intenst konsentrert.*

CREDENCE *legger på sprang.* GRAVES *fyrer først flere våder mot* SALMANDER*, som ruller seg unna i retning sentralsøylen i tunnelen. Herfra prøver han å våde tilbake, men alle hans forsøk blir parert uten besvær.*

CREDENCE *springer videre bortover togsporet, men bråstopper – som en hare fanget i lyset fra billykter – idet et tog kommer mot ham med blendende lyskastere.*

Nå er det opp til GRAVES *å redde* CREDENCE*, ved magisk å rykke ham av veien for toget.*

<u>SCENE 109</u>
EKST. UNDERGRUNNSBANENEDGANG – NATT

FRU PICQUERY *står under det magiske kraftfeltet og får overblikk over situasjonen.*

FOKUS FRA MENGDENS OG POLITIETS P.O.V. – Folk begynner å myldre rundt nedgangen. Rop og prat blir gradvis høyere mens de stirrer på den magiske boblen som omgir den. Det har dukket opp journalister som fotograferer scenen. Opphisselsen stiger.

SHAW SR. *og* BARKER *baner seg vei gjennom mengden.*

SHAW sr.:
Det … vesenet drepte min sønn! Jeg forlanger rettferdighet!

TETT PÅ FRU PICQUERY, *som ser utover mengden.*

SHAW sr.: (O.S.)
Jeg skal avsløre dere! Hva dere er, og hva dere har gjort!

SCENE 110
INT. UNDERGRUNNSBANE – NATT

GRAVES *står på perrongen og fortsetter duellen med* SALMANDER*, som står på togsporet, foran en sammenkrøpet* CREDENCE.

Til slutt, nesten som om SALMANDERS *forsøk kjeder ham, sender* GRAVES *av gårde en våde som vibrerer bortover skinnene og inn i tunnelen. Den smeller rett inn i* SALMANDER *og slynger ham høyt til værs.*

SALMANDER *lander på ryggen, og* GRAVES *fortsetter straks angrepet og kaster våde etter våde, nesten som piskeslag, med stadig økende kraft.* GRAVES*' egen veldige kraft er åpenbar.* SALMANDER *vrir seg på bakken, ute av stand til å hindre ham.*

SCENE 111

EKST. UNDERGRUNNSBANENEDGANG – NATT

VIDVINKELBILDE – vi ser den selvlysende veggen av vibrerende energi som nå gnistrer av all den magiske kraften den binder.

En beruset LANGDON *står og glor, henført og trollbundet av synet.*

SHAW sr.:
(Til fotografene rundt.)
Se! Ta bilder!

<u>SCENE 112</u>
INT. UNDERGRUNNSBANEN – NATT

GRAVES *fortsetter å piske* SALMANDER. *Blikket er manisk, nesten vanvittig.*

TETT PÅ CREDENCE, *lenger bakover i tunnelen. Han gråter, begynner å riste, og sakte blir ansiktet svart mens han prøver å stagge den fysiske massen som vokser i ham.*

Idet SALMANDER *skriker til i smerte, må* CREDENCE *gi tapt mot mørket. Hele kroppen hans blir omspent og slukt, inntil obskurusen stiger opp og lyner bortover tunnelen mot* GRAVES.

GRAVES *står som forhekset. Han faller på kne under den veldige, svarte massen. Stemmen hans er bedende og spørrende.*

GRAVES:
Credence.

Obskurusen utstøter et uhyggelig, oversanselig skrik og stuper mot GRAVES*, som eksiverer akkurat i tide. Obskurusen sprenger seg rundt og rundt i tunnelen.*

GRAVES *og* SALMANDER *eksiverer og immiverer rundt i undergrunnsbanen og prøver å unngå å bli truffet av obskurusen. Imens forfaller stasjonen i akselererende tempo. Brått setter kraften farten ytterligere opp. Massen blir en kolossal bølge som fyller hele rommet – før den til slutt forsvinner opp gjennom taket.*

SCENE 113
EKST. UNDERGRUNNSBANENEDGANG – NATT

Obskurusen sprenger seg opp gjennom brolegningen. Folk kan bare stå og glo, trollmenn som nixmager. Den stormer opp langs en halvferdig skyskraper, og i hver etasje splintres vinduene underveis og elektriske anlegg eksploderer. Den når opp til stillasene og bærebjelkeskjelettet øverst, som bøyer seg faretruende.

Mengden nedenfor – de utenfor den magiske sperringen – løper vettskremt for å finne ly.

Obskurusen antar form som en diger sirkel; så stuper den ned igjen i undergrunnsbanen.

<u>SCENE 114</u>
INT. UNDERGRUNNSBANEN – NATT

Obskurusen vræler, stuper og sprenger seg vei ned gjennom undergrunnsbanetaket. I et brøkdels sekund ser det ut til at både SALMANDER *og* GRAVES *er dødsdømt der de ligger på skinnene og kryper sammen under denne mørke kraften.*

TINA: (O.S.)
CREDENCE – NEI!

TINA *kommer løpende ut på skinnene.*

Bare centimeter fra GRAVES*' ansikt bråstopper obskurusen. Sakte, så sakte løfter den seg igjen, og hvirvlingen avtar. Den stirrer på* TINA*, som ser den rett inn i de nifse øynene.*

TINA:
Ikke gjør det – vær så snill.

SALMANDER:
Fortsett å snakke, Tina. Snakk til ham – han hører deg. Han hører på deg.

Inni obskurusen søker CREDENCE *mot* TINA*, den eneste som noensinne har vist ham ren, ublandet hjelpsomhet. Han ser på* TINA*, desperat og redd. Han har drømt om henne helt siden hun reddet ham fra en omgang juling.*

TINA:
Jeg vet hva det kvinnemennesket gjorde mot deg … Jeg vet du har lidd … Men nå må du holde opp … Salmander og jeg skal passe på deg …

GRAVES *er på beina igjen.*

TINA:
(Peker på GRAVES*.)*

Den mannen – han utnytter deg.

GRAVES:

Ikke hør på henne, Credence. Jeg vil at du skal være fri. Alt i orden.

TINA:

(Beroligende, til CREDENCE*:)*

Så, ja …

Obskurusen begynner å krympe. Det skrekkelige fjeset blir mer menneskeliknende, mer som CREDENCES *eget.*

Plutselig kommer det strømmende svartspanere ned trappene og ut i tunnelen. Enda flere spanere nærmer seg bakfra, samtlige med tryllestavene aggressivt parat.

TINA:

Sssjj! Forsiktig, dere skremmer ham.

Fra obskurusen kommer det et fryktelig stønn, og den begynner å svulme igjen. Stasjonen er på randen av total kollaps. SALMANDER *og* TINA *snur seg fort med hendene i siden. Begge prøver å beskytte* CREDENCE.

GRAVES *snur seg mot svartspanerne, med tryllestaven parat.*

GRAVES:

Senk stavene! Hvis noen skader ham, så får de med meg å gjøre –

(Snur seg mot CREDENCE *igjen.)*

Credence!

TINA:

Credence …

Svartspanerne fyrer av en regelrett salve av våder mot obskurusen.

GRAVES:

NEI!

Vi ser CREDENCE *inni den svarte massen; det forvridde ansiktet skriker. Vådeangrepet fortsetter, og* CREDENCE *hyler av smerte.*

<u>SCENE 115</u>
EKST. UNDERGRUNNSBANENEDGANG – NATT

Den magiske sperringen rundt undergrunnsbanenedgangen bryter sammen mens folk fortsetter å rømme fra området. Bare SHAW SR. *og* LANGDON *blir stående som trollbundet.*

<u>SCENE 116</u>
INT. UNDERGRUNNSBANEN – NATT

Svartspanerne fortsetter å fyre løs på obskurusen, ubønnhørlig og brutalt.

Omsider er det som om obskurusen imploderer under presset – en hvit kule av magisk lys erstatter den svarte massen.

Kraften i denne forvandlingen skubber SALMANDER, TINA *og spanerne vaklende baklengs.*

All kraftbruk opphører. Bare små flak av noe svart forblir svevende i lufta som fjær.

SALMANDER *kommer seg på beina. Ansiktet vitner om sterk sorg.* TINA *blir liggende på bakken og hulke.*

GRAVES*, derimot, klatrer opp på perrongen igjen, så nær som mulig restene av den svarte massen.*

Spanerne nærmer seg GRAVES.

GRAVES:
Idioter. Aner dere hva dere har gjort?

GRAVES *skummer. De andre betrakter ham interessert.* FRU PICQUERY *kommer fram bak spanerne. Stemmen er skarp, som i et forhør.*

FRU PICQUERY:
Obskurialen ble drept etter ordre fra meg, herr Graves.

GRAVES:
Ja. Og det vil historien garantert notere seg, fru president.

GRAVES *nærmer seg henne langs perrongen. Tonen hans er truende.*

GRAVES:
Det dere har gjort her i kveld, var ikke riktig!

FRU PICQUERY:
Han var ansvarlig for en nixmags død. Han var en risiko for at hele magisamfunnet ble avslørt. Han har brutt en av våre mest grunnleggende lover –

GRAVES:
(Med en bitter latter.)
En lov som får oss til å smyge som rotter i rennesteinen! En lov som krever at vi skjuler vår sanne natur! En lov som tvinger oss alle til å krype, av frykt for å bli avslørt! Jeg spør Dem, fru president –
(Ser gnistrende fra den ene til den andre.)
– jeg spør alle her – hvem er det denne loven beskytter? Oss?
(Gjør en håndbevegelse mot nixmagene der oppe.)
Eller dem?

(Et nytt bittert smil.)
Jeg nekter å bøye meg lenger.

GRAVES *går bort fra svartspanerne.*

FRU PICQUERY:
(Til spanerne rundt seg.)
Svartspanere, jeg vil at dere skal avvæpne herr Graves og eskortere ham tilbake til –

GRAVES *fortsetter å gå bortover perrongen. Han blir stoppet av en vegg av hvitt lys som brått dukker opp foran ham.*

GRAVES *tenker et øyeblikk, og en irritert, foraktelig trekning går over ansiktet. Han snur seg.*

GRAVES *marsjerer selvsikkert tilbake over perrongen og fyrer av våder mot spanerne foran seg. Han blir møtt av våder fra alle kanter, men parerer alle. Flere spanere blir slengt veggimellom – det virker som* GRAVES *er i ferd med å vinne ...*

Et halvt sekund så har SALMANDER *snappet opp kokongen fra lomma og kylt den mot* GRAVES. *Stup-fælska suser rundt ham og skjermer* SALMANDER *og de andre fra* GRAVES*' våder. Det gir* SALMANDER *tid til å løfte tryllestaven.*

Vi får en følelse av at dette er noe han har holdt i reserve: Han svinger den med et piskeslag, og ut flyr et knitrende reip av overnaturlig lys som tvinner seg om GRAVES *som, ja, en pisk.* GRAVES *prøver å stritte imot mens det strammer seg, men vakler, må gi etter, faller på kne og mister tryllestaven.*

TINA:
Apporto.

GRAVES*' stav flyr i hånden på henne.* GRAVES *ser fra den ene til den andre, og hatet ulmer i øynene.*

SALMANDER *og* TINA *nærmer seg langsomt*. SALMANDER *løfter staven*.

SALMANDER:
Exponerio.

GRAVES *blir forvandlet. Han er ikke lenger mørk, men blond og blåøyd. Dette er mannen på plakatene. Det løper en mumling gjennom mengden: GRINDELWALD*.

FRU PICQUERY *går nærmere ham*.

GRINDELWALD:
(Foraktelig.)
Tror du du kan holde på meg?

FRU PICQUERY:
Vi skal gjøre vårt beste, herr Grindelwald.

GRINDELWALD *stirrer intenst på* FRU PICQUERY. *Det første, sinte uttrykket viker plassen for et hånlig lite smil. Han blir løftet på beina av to svartspanere, som geleider ham mot inngangen*.

Idet GRINDELWALD *passerer* SALMANDER*, stopper han et øyeblikk, med en blanding av smil og spott*.

GRINDELWALD:
Dør vi – bare litt?

Han blir ført bort og ut av undergrunnsbanen. SALMANDER *ser forvirret etter ham*.

TIDSKLIPP:

QUEENIE *og* JACOB *trenger seg fram foran svart-spanerne*. JACOB *holder kofferten til* SALMANDER.

QUEENIE *gir* TINA *en klem*. SALMANDER *stirrer på* JACOB.

JACOB:

Hei … jeg tenkte at noen fikk vel holde et øye med denne greia her.

Han rekker SALMANDER *kofferten*.

SALMANDER:

(Ydmykt, meget takknemlig.)

Takk.

FRU PICQUERY *taler til flokken mens hun stirrer opp gjennom det ødelagte taket til undergrunnsstasjonen, ut i verden der oppe*.

FRU PICQUERY:

Vi skylder Dem en unnskyldning, herr Fisle. Men magisamfunnet er blottlagt! Vi kan ikke forglemmiere en hel by.

Ørliten pause mens dette går opp for alle.

SALMANDER *følger* FRU PICQUERYS *blikk og ser et lite flak av noe svart, en liten bit av obskurusen, dale ned gjennom taket. Uten at noen andre merker det, svever den til slutt opp igjen og bort, i et forsøk på å gjenforenes med utspringet*.

En pause. SALMANDER *vender oppmerksomheten mot det som skjer her nede*.

SALMANDER:

Vet De hva, det tror jeg faktisk vi kan.

TIDSKLIPP:

SALMANDER *har satt fra seg kofferten på vidt gap under det digre hullet i undergrunnsbanetaket*.

TETT PÅ SALMANDERS *ÅPNE KOFFERT*.

Plutselig brister tordenfuglen fram i en storm av fjær og vindstøt, og svartspanergruppa rygger unna. Det er en vakker skapning, hypnotiserende, men nifs, som flakser med vingene og svever over dem.

SALMANDER *tar et skritt fram og ser granskende på Frank. Ansiktet uttrykker en blanding av stolthet og dyp ømhet.*

SALMANDER:

Jeg hadde tenkt å vente til vi kom til Arizona, men det ser ut til at du er vårt eneste håp nå, Frank.

De to veksler et blikk, en forståelse. SALMANDER *strekker ut armen, og Frank presser nebbet kjærlig mot ham. De gnir seg mot hverandre med varme.*

De andre ser på dette med ærefrykt.

SALMANDER:

Jeg kommer til å savne deg òg.

SALMANDER *tar et skritt tilbake samtidig som han tar opp glasset med stupfælske-gift av lomma.*

SALMANDER:

(Til tordenfuglen.)

Du vet hva du har å gjøre.

SALMANDER *kaster glasset så høyt han kan. Fra Frank kommer det et skarpt skrik før han fanger det i lufta og straks flakser opp fra undergrunnsbanen.*

<u>SCENE 117</u>

EKST. NEW YORK – HIMMEL – DEMRING

Både nixmager og svartspanere hyler og rykker baklengs idet den enestående tordenfuglen kommer skytende opp fra undergrunnsbanen og svever opp mot den morgenlyse himmelen.

Vi følger tordenfuglen, som stiger høyere og høyere. Mens den slår hardere med vingene, begynner stormskyer å samle seg. Det kommer lynglimt. Vi følger tordenfuglens vendinger oppover i spiral, med New York langt der nede.

TETT PÅ FRANKS NEBB, som holder giftglasset fast og til slutt knuser det. Den sterke giften sprer seg med det tette regnet, tykner det, forhekser det. Den mørknende himmelen glimter til i skinnende blått, og det begynner å regne.

SCENE 118
EKST. UNDERGRUNNSBANENEDGANGEN – DEMRING

OVERSIKTSBILDE som nærmer seg menneskemengden, som ser opp på himmelen. Etter som regnet faller og treffer folk, begynner de å begi seg føyelig videre: De vonde minnene er vasket bort. Hver især går tilbake til sitt, som om ingenting uvanlig hadde skjedd.

Svartspanere forflytter seg gjennom gatene og bruker reparo-heksinger for å gjenoppbygge byen: Bygninger og biler blir rekonstruert og gater bragt tilbake til normalen.

FOKUS PÅ LANGDON, *som står i regnet. Ansiktsuttrykket blir avslappet og tomt mens regnet strømmer nedover ansiktet.*

FOKUS PÅ POLITIMENN, *som ser forvirret ned på pistolene sine – hvorfor har de dem framme? Langsomt kommer de til seg selv og legger bort våpnene.*

Inne i en liten familieleilighet betrakter en ung mor familien sin kjærlig. Hun tar en slurk vann, og uttrykket hennes blir tomt.

Grupper av svartspanere fortsetter å reparere gatene. Sprukne trikkelinjer knytter seg sammen, og omsider er alle spor etter ødeleggelsene borte. En spaner på vei forbi en avisselger forhekser avisene, fjerner «forbryterbildene» av SALMANDER *og* TINA *og erstatter dem med banale overskrifter om været.*

HERR BINGLEY, *banksjefen, står i dusjen. Idet vannet strømmer over ham, blir også han forglemmiert. Vi ser* BINGLEYS *kone pusse tennene. Uttrykket hennes er tomt og bekymringsløst.*

Tordenfuglen fortsetter å sveve over New Yorks gater og framkalle mer og mer regn. Fjærene skimrer glitrende gyllent. Til sist glir den inn i det begynnende morgengryet – et strålende syn.

SCENE 119
INT. UNDERGRUNNSBANEPERRONGEN – DEMRING

FRU PICQUERY *ser på at undergrunnsbanetaket raskt kommer tilbake på plass.*

SALMANDER *sier til alle:*

SALMANDER:

Ingen kommer til å huske noe. Den giften har utrolig sterk forglemmieringseffekt.

FRU PICQUERY:
(Dette har gjort inntrykk.)
Vi er Dem stor takk skyldig, herr Fisle. Og nå – få den kofferten Deres ut av New York.

SALMANDER:
Ja, fru president.

FRU PICQUERY *begynner å gå, med svartspanergruppa hakk i hæl. Plutselig snur hun seg.* QUEENIE *har lest tankene hennes og har stilt seg beskyttende foran* JACOB *for å skjule ham*.

FRU PICQUERY:
Er nixmagen her ennå?
(Får øye på JACOB*.)*
Forglemmiér ham. Vi kan ikke tillate oss noen unntak.

Hun ser smerten i ansiktene deres.

FRU PICQUERY:
Jeg er lei for det – men bare ett eneste vitne … Dere vet hva loven sier.

En pause. Tristheten deres gjør henne brydd.

FRU PICQUERY:
Dere skal få ta avskjed i fred.

Hun går.

<u>SCENE 120</u>
EKST. UNDERGRUNNSBANE – DEMRING

JACOB *fører an opp trappene fra undergrunnsbanen*. QUEENIE *følger rett etter, de andre litt bak.*

Det regner fortsatt stritt, og gatene er nesten tomme. De eneste er noen få travle svartspanere.

JACOB *er kommet opp til øverste trinn og står og ser ut i regnet*. QUEENIE *strekker armen ut og tar tak i jakka hans for å hindre at han går ut på gata. Han snur seg mot henne*.

JACOB:
Nei, nei, det er best sånn.
(Reagerer på ansiktsuttrykket.)
Jøss da – jeg – jeg skulle jo'kke egentlig vært her i hele tatt.

JACOB *tvinger tårene tilbake*. QUEENIE *ser opp på ham, og det vakre ansiktet er fullt av sorg. Også* TINA *og* SALMANDER *er dypt bedrøvet*.

JACOB:
Jeg sku'kke visst om noe av dette her. Alle veit jo at Salmander bare drassa rundt på meg fordi – forresten, Salmander, hvorfor drassa du med meg, egentlig?

SALMANDER *må svare direkte. Det er ikke lett for ham*.

SALMANDER:
Fordi jeg liker deg. Fordi du er min venn, og jeg skal aldri glemme all din hjelp, Jacob.

Ørliten pause.

JACOB *blir overveldet av følelser over svaret*.

JACOB:
Oi!

QUEENIE *går det siste skrittet opp trappa mot* JACOB. *De to står svært tett*.

QUEENIE:
(Prøver å muntre ham opp.)
Jeg blir med deg. Vi reiser etsteds – hvor som helst – for – for jeg finner aldri noen annen som –

JACOB:
(Tappert.)
Det fins drøssevis sånne som meg.

QUEENIE:
Nei … Nei … Det er bare én som er som deg.

Smerten overmanner dem nesten.

JACOB:
(Ørliten pause.)
Jeg må gå.

JACOB *snur seg ut mot regnet og tørrer øynene.*

SALMANDER:
(Tar et skritt etter ham.)
JACOB!

JACOB:
Det går bra … Det går bra … Det går bra. Det blir akkurat som å våkne, ikke sant?

De andre smiler tilbake til JACOB *og gjør så godt de kan for å lette situasjonen.*

JACOB *holder blikket på ansiktene deres mens han går baklengs ut i regnet. Så vender han ansiktet mot himmelen, slår armene ut og lar vannet skylle over seg.*

QUEENIE *tryller fram en magisk paraply og går ut mot* JACOB. *Hun går tett innpå og stryker ham ømt over ansiktet før hun lukker øynene, bøyer seg og kysser ham varsomt.*

Omsider trekker hun seg sakte fri, men blikket slipper ikke JACOBS *ansikt et sekund. Så er hun borte.* JACOB *står igjen med armene utstrakt i en lengselsfull omfavnelse av ingen.*

TETT PÅ JACOBS *ANSIKT idet han «våkner» helt. Uttrykket er tomt; han er forvirret, både av stedet han befinner seg på og det voldsomme regnskyllet han står ute i. Til slutt begir han seg bortover gata – en ensom skikkelse.*

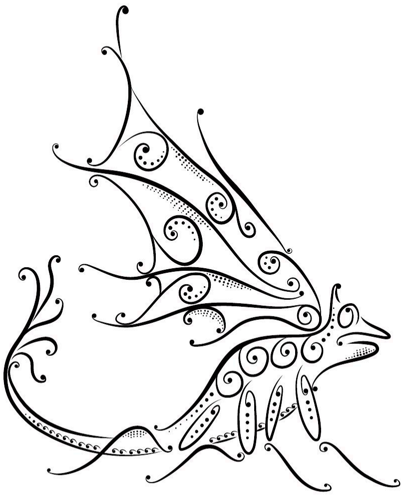

<u>SCENE 121</u>
EKST. HERMETIKKFABRIKKEN HVOR JACOB JOBBER – EN UKE SENERE – TIDLIG KVELD

En utmattet JACOB*, omgitt av en mengde andre overallkledde arbeidere fra samlebåndet, er på vei ut etter et hardt skift. Han bærer på en slitt lærkoffert*.

En mann kommer mot ham. Det er SALMANDER. *De støter borti hverandre, og* JACOB*s koffert faller på bakken*.

SALMANDER:
Beklager så mye – beklager!

SALMANDER *går fort og bestemt videre*.

JACOB:
(Kjenner ham ikke igjen.)
Hei!

JACOB *bøyer seg og skal løfte kofferten – og ser overrumplet ned. Den gamle kofferten er plutselig kjempetung. En av lås-haspene spretter opp av seg selv.* JACOB *smiler litt og bøyer seg og åpner kofferten.*

Den viser seg å være full av alkymant-eggeskall i rent sølv. Det ligger også en lapp der. Mens JACOB *leser, hører vi:*

SALMANDER: (V.O.)

Kjære herr Kowalski. De passer ikke på en hermetikkfabrikk. Vennligst motta disse alkymant-eggeskallene som sikkerhet for bakeriet Deres. En som vil Dem vel.

<u>SCENE 122</u>
EKST. NEW YORK HAVN – DAGEN ETTER

TETT PÅ SALMANDERS *FØTTER mens hans går gjennom folkemengden.*

SALMANDER *er på reisefot fra New York, kledd i ytterfrakk og med Håsblås-skjerf om halsen. Kofferten er solid surret med hyssing.*

TINA *går ved siden av ham. De stanser ved porten til landgangen.* TINA *virker nervøs.*

SALMANDER:
(Smiler.)
Vel, det har vært …

TINA:
Ja, ikke sant?

Pause. SALMANDER *ser opp.* TINA *ser forventningsfullt på ham.*

TINA:

Du, Salmander, jeg vil gjerne takke deg.

SALMANDER:
For hva i all verden da?

TINA:
Vel, du vet, hadde du ikke sagt alt det hyggelige om meg til fru Picquery – så hadde jeg ikke vært tilbake i jobben nå.

SALMANDER:
Vel – jeg kan ikke tenke meg noen jeg heller ville hatt til å etterforske meg.

Ikke nettopp det han hadde tenkt seg å si, men nå er det sagt … SALMANDER *er litt brydd*, TINA *sjenert, men takknemlig.*

TINA:
Ja ja, prøv å unngå noe behov for etterforskning med det aller første.

SALMANDER:
Det skal jeg. Det blir det stille liv for meg framover … Tilbake til departementet … levere manuskriptet …

TINA:
Det skal jeg være på utkikk etter. *Fabeldyr og hvor de er å finne*.

Tvungne smil. En pause. TINA *tar mot til seg*.

TINA:
Leta deMons … liker hun å lese?

SALMANDER:
Hvem?

TINA:
Hun du går med bilde av i –

SALMANDER:
Jeg vet ikke egentlig hva Leta liker nå lenger. Folk har det med å forandre seg.

TINA:

Ja.

SALMANDER:

(Noe demrer for ham.)

Jeg har forandret meg. Tror jeg. Litt, iallfall.

TINA *er svært glad for å høre det, men vet ikke hvordan hun kan få sagt det. I stedet prøver hun å la være å gråte. Skipssirenen tuter – de fleste andre passasjerer er alt om bord.*

SALMANDER:

Jeg sender deg et eksemplar av boka, om du ikke har noe imot det.

TINA:

Ja takk, gjerne.

SALMANDER *ser på* TINA *– keitet, men kjærlig. Han strekker ut hånden og rører ved håret hennes. De blir stående litt og se hverandre i øynene.*

Et siste blikk, så snur SALMANDER *seg brått og går.* TINA *blir stående. Hun løfter hånden og tar seg til der han strøk henne over håret.*

Men brått er han der igjen.

SALMANDER:

Unnskyld meg, men – hva ville du synes om at jeg leverte det eksemplaret personlig?

Et strålende smil fra TINA.

TINA:

Ja takk – veldig gjerne.

SALMANDER *kan ikke la være å smile bredt tilbake før han snur seg og går.*

På landgangen stanser han så vidt, kanskje usikker på hva han bør gjøre, men går snart videre uten å se seg tilbake.

TINA *står alene i den tomme havna. Da hun går, er det noe lekent, sprettent i ganglaget.*

<u>SCENE 123</u>
EKST. JACOBS BAKERI, LOWER EAST SIDE – TRE MÅNEDER SENERE – DAG

VIDVINKELBILDE AV EN TRAVEL NEW YORK-GATE – markedsboder langs gata, som myldrer av travle mennesker, hester og vogner.

TETT PÅ ET LITE, INNBYDENDE BAKERI – lange køer utenfor den trivelige lille butikken. Over døra er det malt navnet KOWALSKI. Folk titter interessert i vinduene. Fornøyde kunder kommer ut, nedlesset med bakervarer.

<u>SCENE 124</u>
INT. JACOBS BAKERI, LOWER EAST SIDE – DAG

TETT PÅ DØRKLOKKA, som plinger idet en ny kunde kommer inn.

TETT PÅ ALSKENS BRØD OG KAKER på disken, alle i fantasivekkende former – vi drar kjensel på bl.a. demidølger, småtlere og dunderunter.

En tydelig lykkelig JACOB *ekspederer. Butikken er sprengfull av kunder.*

KVINNELIG KUNDE:
(Studerer noen små kaker.)
Hvor tar De alle ideene fra, herr Kowalski?

JACOB:
Neimen om jeg veit, neimen om jeg veit – de bare kommer!

(Han rekker damen kakene hennes.)

JACOB:
Værsgo' – Nå må De ikke glemme varene Deres. Spis dem med glede!

JACOB *snur seg, roper til seg en ansatt og rekker ham et nøkkelknippe.*

JACOB:
Hei, Henry – lageret, greit? Takk, kompis.

Dørklokka plinger igjen.

JACOB *ser opp og blir himmelfallen: Det er* QUEENIE. *De ser på hverandre –* QUEENIE *stråler og ser glitrende ut*, JACOB *spørrende, men totalt hypnotisert. Et glimt av et minne – han tar seg til halsen. Han smiler tilbake.*

SLUTT

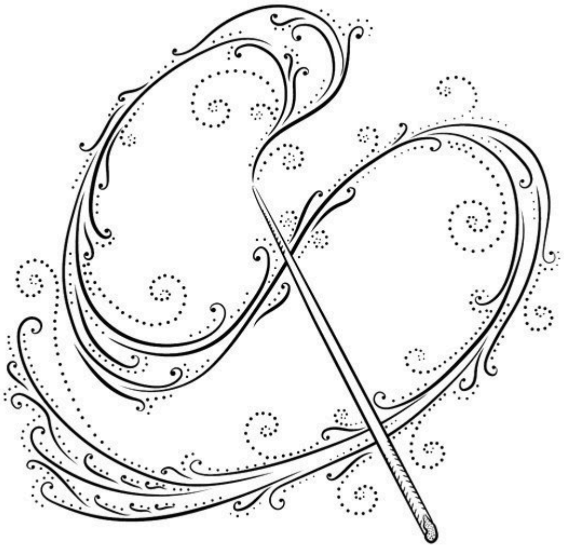

TAKK

Uten Steve Kloves og David Yates, og deres tålmodighet og klokskap, ville det ikke eksistert noe Fabeldyr-filmmanus. Jeg er bunnløst takknemlig for hver betraktning, hver oppmuntring og hver foreslåtte forbedring de har kommet med. Å lære, med Steves udødelige formulering, å «tilpasse kvinnen til kjolen» har vært en fascinerende, utfordrende, enerverende, opplivende, dødsirriterende og til sjuende og sist givende erfaring som jeg ikke ville gått glipp av for noen pris. Jeg kunne aldri klart det uten dem.

David Heyman har stått meg bi fra aller første skritt av Harry Potters overgang til det hvite lerret, og Fabeldyr ville vært umåtelig mye fattigere uten ham. Det er blitt en svært lang reise siden den første urolige lunsjen i Soho, og nå yter han Salmander all den kunnskap, entusiasme og ekspertise som han tidligere har gitt til Harry Potter.

Det ville aldri ha blitt noen Fabeldyr-franchise uten Kevin Tsujihara. Selv om jeg har båret på kimen til ideen til Fabeldyr siden 2001, da jeg skrev den opprinnelige boka til veldedighetsformål, skulle det Kevin til å for å overbevise meg om å overføre Salmanders historie til lerretet. Hans støtte har vært uvurderlig, og han fortjener brorparten av æren for at det er blitt virkelighet.

Sist, men ikke minst, har familien min vært en enorm støtte for prosjektet, enda det har medført jobbing under det som skulle vært et helt års ferier. Jeg vet ikke hvor jeg ville vært uten dere, bortsett fra at det ville vært et mørkt og ensomt sted hvor jeg ikke ville maktet å finne på noe som helst. Altså, til Neil, Jessica, David og Kenzie: Takk for at dere er så tvers igjennom herlige, morsomme og kjærlige, og for deres faste tro på at jeg skulle forfølge fabeldyr, så slu og tidkrevende de enn kan være.

ORDLISTE OVER FILM-TERMINOLOGI

Ekst. – Eksteriørt: Innspilt utendørs.

Hold på – Kamera hviler på en person eller gjenstand.

Int. – Interiørt: Innspilt innendørs.

Jump-klipp – Klipp fra ett viktig øyeblikk til neste fra samme vinkel. Slike overganger brukes ofte for å vise at det nesten ikke er gått noe tid.

Kjøring – Fokus nærmer seg eller fjerner seg fra en person eller gjenstand.

Kort klipp – Ekstremt kort overgangsbilde, iblant så kort som én enkelt bilderamme.

Montasje – En serie bilder i en sekvens som fortetter sted, tid og informasjon, ofte med musikkakkompagnement. Også kalt klipping.

Overvinklet – Kamera med vidvinkel er plassert over, «ser ned på» personen eller scenen.

O.S. – Off Screen: Handling som finner sted utenfor lerretet, eller dialog uten at du ser den som sier det.

Pan – Panorere: Kamerabevegelse. Et kamera på en fast akse dreier sakte fra en person eller gjenstand til en annen.

P.O.V. – Point Of View: Kamera filmer fra synsvinkelen til en bestemt person.

Tett på – Kamera filmer en person eller gjenstand på nært hold.

Tidsklipp – Klipp til senere i samme scene.

Tilbake til scene – Etter å ha fokusert på én person eller handling innen en scene, vender kamera tilbake til helheten.

Vidvinkel – Kamera viser hele personen eller gjenstanden, som regel for å plassere den i forhold til omgivelsene. Brukes ofte for å etablere scenen, dvs. gi det første overblikket.

V.O. – Voice Over: Sagt av en person som ikke synes på skjermen.

MEDVIRKENDE

Warner Bros. Pictures presenterer:
En produksjon fra Heyday Films
En film av David Yates

FABELDYR OG HVOR DE ER Å FINNE

Regissert av
David Yates

Filmmanus av
J.K. Rowling

Produsert av
David Heyman, P.G.A., J.K. Rowling, P.G.A., Steve Kloves, P.G.A., Lionel Wigram, P.G.A.

Utøvende produsenter
Tim Lewis, Neil Blair, Rick Senat

Sjefsfotograf
Philippe Rousselot, A.F.C./ASC

Scenograf
Stuart Craig

Klipper
Mark Day

Kostymedesigner
Colleen Atwood

Musikk
James Newton Howard

NEWT SCAMANDER
Eddie Redmayne

TINA GOLDSTEIN
Katherine Waterston

JACOB KOWALSKI
Dan Fogler

QUEENIE GOLDSTEIN
Alison Sudol

CREDENCE BAREBONE
Ezra Miller

MARY LOU BAREBONE
Samantha Morton

HENRY SHAW SR
Jon Voight

SERAPHINA PICQUERY
Carmen Ejogo
og

PERCIVAL GRAVES
Colin Farrell

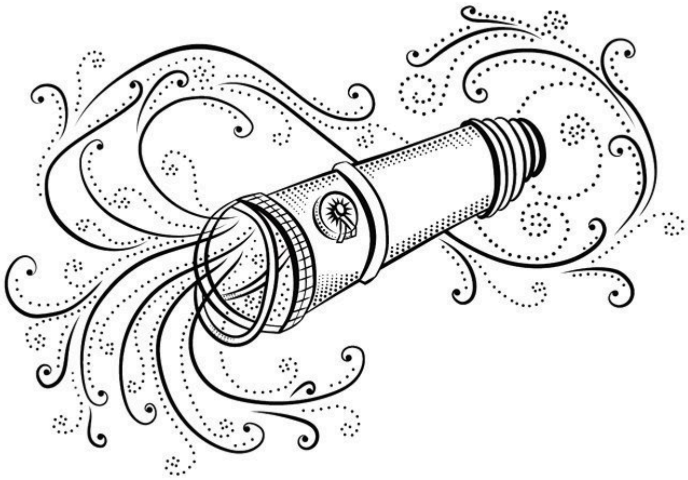

OM FORFATTEREN

J.K. Rowling er forfatteren bak den bestselgende Harry Potter-serien på sju bøker, (originalene) utgitt mellom 1997 og 2007, som har solgt i mer enn 450 millioner eksemplarer, er å finne i over 200 områder verden over, er oversatt til 79 språk og er blitt til åtte storfilmer fra Warner Bros. Hun har skrevet tre følgebind til serien til veldedige formål: *Rumpeldunk gjennom tidene* og *Fabeldyr og hvor de er å finne* til støtte for Comic Relief samt *Skalden Skurres historier* for sin egen barnehjelp-organisasjon Lumos. Hennes nettside og e-bokutgiver, Pottermore, er det digitale navet for The Wizarding World. Hun samarbeidet med dramatikeren Jack Thorne og regissøren John Tiffany om skuespillet *Harry Potter og Barnets forbannelse, del 1 og 2*, som hadde premiere i 2016 i Londons West End. J.K. Rowling har dessuten skrevet en roman for voksne lesere, *Den tomme stolen*, og under pseudonymet Robert Galbraith, tre kriminalromaner om privatdetektiven Cormoran Strike, som er under bearbeidelse for BBC TV. *Fabeldyr og hvor de er å finne* er J.K. Rowlings første filmmanus.

OM BOKDESIGNET

Denne boka er designet av MinaLima, et prisvinnende designstudio etablert av Miraphora Mina og Eduardo Lima, som har vært grafiske designere på alle åtte Harry Potter-filmene og nå på *Fabeldyr og hvor de er å finne*.

Omslaget og illustrasjonene i boka er basert på fabeldyrene i historien og inspirert av 1920-tallets dekorative uttrykksform. Alle er tegnet for hånd og ferdigstilt digitalt i Adobe Illustrator.

Tilgjengelige titler i Harry Potter-serien (i kronologisk rekkefølge)

Harry Potter og De vises stein
Harry Potter og Mysteriekammeret
Harry Potter og Fangen fra Azkaban
Harry Potter og Ildbegeret
Harry Potter og Føniksordenen
Harry Potter og Halvblodsprinsen
Harry Potter og Dødstalismanene

Harry Potter og Barnets forbannelse, del én og to

Basert på en original ny historie av J.K. Rowling, John Tiffany & Jack Thorne

Et nytt skuespill av Jack Thorne

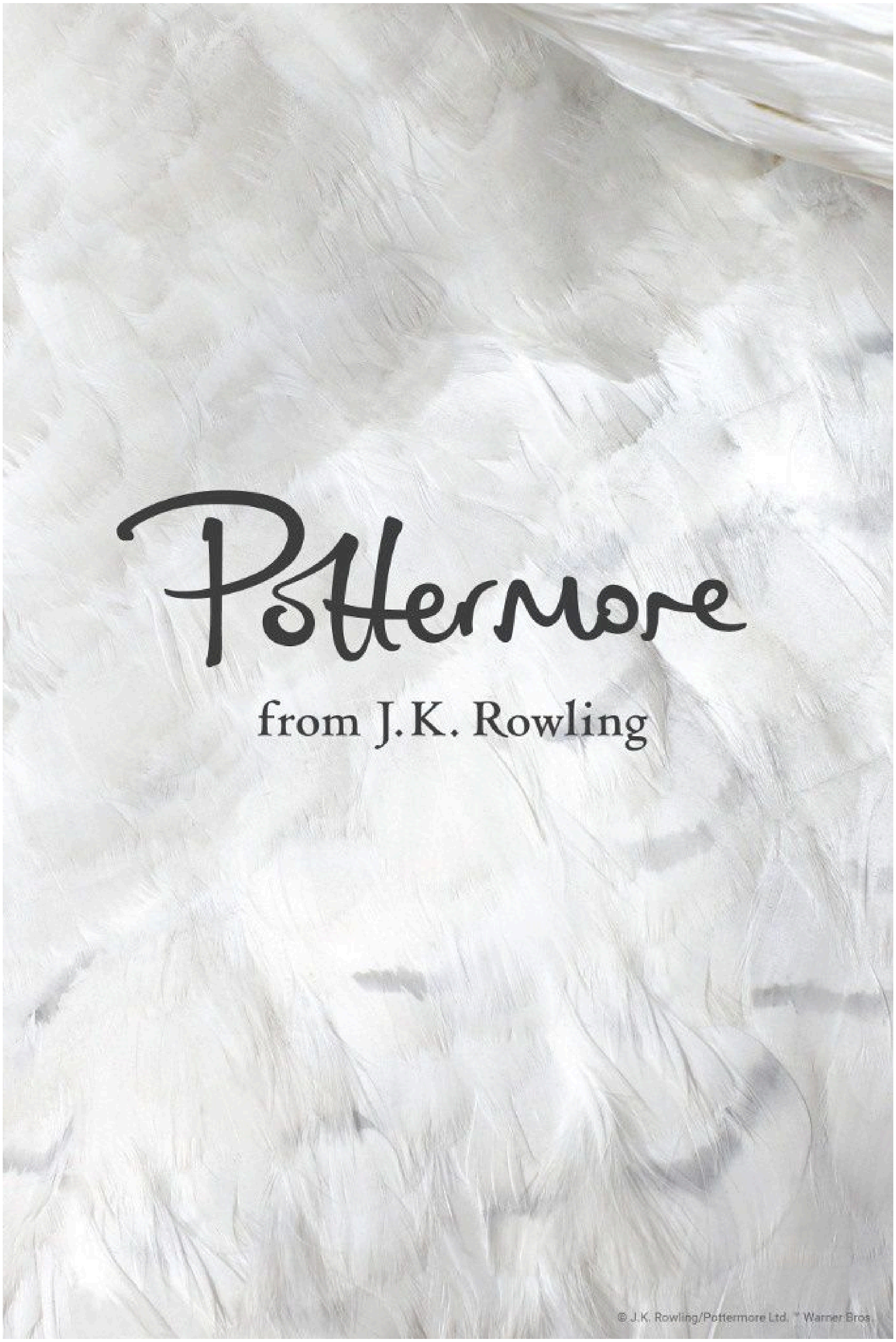
Pottermore
from J.K. Rowling
© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Oppdag enda mer av J.K. Rowling’s Wizarding World ...

Besøk www.pottermore.com, hvor din egen valgseremoni, eksklusiv ny tekst av J.K. Rowling og alle de siste nyhetene og artiklene fra Wizarding World venter på deg.

Pottermore, det digitale forlags-, e-handels-, underholdnings- og nyhetsselskapet fra J.K. Rowling, er den globale, digitale utgiveren av Harry Potter og J.K. Rowling’s Wizarding World.Som det digitale hjertet av J.K. Rowling’s Wizarding World, er pottermore.com dedikert til å åpne opp for fantasiens kraft. Her finner du nyheter, innslag og artikler i tillegg til nye og tidligere upubliserte tekster av J.K. Rowling.

Originalens tittel: Fantastic Beasts and Where to Find Them: The Original Screenplay

Oversatt av Torstein Bugge Høverstad, MNO

Med enerett. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, helt eller delvis, eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk, mekanisk, via kopiering, registrering eller på annen måte, uten forutgående tillatelse fra forleggeren

Den digitale utgaven ble først utgitt av Pottermore Limited i 2017

Først publisert på trykk i Norge i 2017 av Cappelen Damm

Text © J.K. Rowling 2016
Jacket art and design by MinaLima © J.K. Rowling 2016
Interior illustrations by MinaLima © J.K. Rowling 2016
Harry Potter and Fantastic Beasts Publishing Rights © J.K. Rowling
Norsk utgave:© CAPPELEN DAMM AS, Oslo 2017

Harry Potter and Fantastic Beasts characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Ent. All rights reserved.

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD is a trademark of J.K. Rowling and © Warner Bros. Entertainment Inc.

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

ISBN 978-1-78110-776-8